BORILAČKE VEŠTINE

BROJ 78

CENA 18.000 DINARA

NINĐA

POD SENKOM SMRTI

SR Nemačka 3,5 DM, Francuska 10 FF, SAD 2 US $, Švajcarska 3 Sfr, Austrija 25 Asch, Švedska 10 Skr

DEREK FINEGAN

POD SENKOM SMRTI

Derek Finegan
POD SENKOM SMRTI

Izdavač:
DEČJE NOVINE, Gornji Milanovac

Za izdavača:
Miroslav Petrović,
generalni direktor

Glavni i odgovorni urednik:
Mirjana Šterijevski

Urednik:
Borivoje Lošić

Recenzent:
Slobodan Lukić

Lektor:
Mirjana Jakovljević

Korektor:
Nada Maksimović

© 1989. DEN PRESS

NINĐA 78 — NOVEMBAR 1989. GODINE
Izdaje NIRO Dečje novine, Tihomira Matijevića 4, 32300 Gornji Milanovac. Telefoni: (032) 712-246, lokal 28 — uredništvo i 714-250, prodaja. Telex: 13731. Broj tekućeg računa kod SDK u Gornjem Milanovcu: 61811-603-1263. Devizni račun kod Beobanke u Beogradu: 60811-620-16-257310-03292. Štampa »Litopapir«, Čačak.

Derek Finegan

POD SENKOM SMRTI

Vetar je sada sa užasnom snagom pomerao guste i mokre krošnje, ali se čak ni taj šum nije čuo u bubnjanju pljuska, sve češće prekidanom tutnjavom groma. Svaki blesak munje na trenutak je obasjavao okolinu, ali nije uspevao da otkrije nikakav detalj, kao što oko ne može da otkrije ništa zanimljivo u crno-beloj fotografiji morskog dna, ma koliko puta ona bila uveličana.

I zaista, sve unaokolo više je sada podsećalo na dno okeana, nego na pejzaž prašume Asama zahvaćene jednom od prvih prolećnih oblaka na početku sezone kiša. Mlazevi vode u vazduhu spajali su se, stvarajući čak i po danu jedva prozirnu zavesu. Sada, u potpunoj tami niskih oblaka, granica između zemlje i neba se gubila, nestajala, podsećajući ljude pod krhkim krovovima koliba na legende o opštem potopu koje tvrdoglavo opstaju u svim krajevima planete.

Čak i prašumske životinje znaju da ovo nije njihovo vreme i ostaju šćućurene u svojim skrovištima, čekajući da pljusak prođe i šumu ponovo obavi je onaj oblak bele pare koji žurno vraća nebu vodu poslatu odozgo. Da nema vetra, ni otežale mokre krošnje ne bi se pomerale, samo dopunjujući iluziju morskog dna.

»Zeleni pakao«, tako su u poslednjem velikom ratu ovaj deo planete nazvali vojnici osuđeni da se oko njega spore sa vojnicima u uniformama drugih boja, pred uglavnom začuđenim i nezainteresovanim pogledima domorodaca kojima je bilo svejedno čija armija pleni njihovu stoku, siluje njihove žene i pali kolibe od trske...

Ni oni čak ne izlaze kad se nebo nad Asamom otvori, jer mlazevi mlake vode neprijatno šibaju naga tela, a iz mokrih

krošnji vrebaju pogledi šumskih duhova uvek žednih tople ljudske krvi.

A ipak... ipak jedna prilika se kreće kroz prašumu, lagano i oprezno, ali sigurno, ne odstupajući sa putanje koja je u gotovo savršeno pravoj liniji vodi prema njenom još uvek nevidljivom cilju. Ta prilika ne sagiba se pod naletima vetra, ne zastaje kad udari vetra prete ći pokrenu granje nad njenom glavom, čak se i ne trza kada novi blesak munje bledozelenom svetlošću osvetli prizor oko nje.

Ako ne verujemo u šumske duhove, onda već znamo da takvu sigurnost i drskost može imati samo čovek... ili nešto više od čoveka.

Ponovo blesak munje. Prilika da bolje pogledamo biće koje se ne pokorava gnevu prirodnih sila.

Uspravno telo visokog i vitkog čoveka, uskih kukova i širokih ramena. Hitri i elastični pokreti kojim sa sigurnošću za obilazi prepreke nevidljive u tami.

Samo tamna silueta, zapravo; na njemu je odeća sa koje voda klizi ne zadržavajući se, gusta crna svila što prekriva i glavu i lice, i čitavo telo...

Neobična odeća, bez sumnje, iako veoma praktična za ovo mesto i ovo vreme...

Nekoliko hiljada milja istočnije, na ostrvima japanskog arhipelaga, senka koja izgleda upravo ovako bila bi odmah pre poznata. Usne pobelele od straha šapnule bi jednu jedinu reč, nastalu vrlo davno, u doba kada je svet bilo mnogo jednostavnije objasniti delovanjem nadprirodnih sila.

Ta reč bila bi... ninđa...

Ninđa, ipak, nisu bića iz legendi srednjovekovnog Japana bez obzira na pokušaje »ozbiljnih« naučnika da ih tamo vrate. Ninđe postoje. Istina je da za sobom ne ostavljaju tragove. Istina je da obično odmah umiru oni koje sudbina dovede u blizini ninđi. Istina je da mogu mnogo više od običnog, prosečnog stanovnika naše planete. Istina je...

Istina je, međutim, da ih van Japana praktično nema, što je i razumljivo. Čak se i svaka divlja zver najsigurnije oseća u kraju koji poznaje.

Jedan, ninđa, međutim, u ovom trenutku krstari prašumama Asama i to je činjenica. Užasna činjenica koju će veoma brzo shvatiti i oni na čijem se tragu našao...

Kao da oči, jedva vidljive u uskim izrezima crne kapuljače, prodiru do samog dana muljevite bujice što sada tutnji uskom stazom kroz prašumu, ninđa sigurnim korakom pređe tu novu prepreku i zaroni među mokro rastinje. Lišće mu je otvaralo put, činilo se; on nijednim delom tela ne zape ni za jednu grančicu, pod stopalima ne zapucketa izdajnički šum slomljenog drveta.

Od ovog mesta tle se lagano uspinjalo, odajući mesto gde su severozapadni obronci planine Lušaj dosegli gotovo do reke. Još milju ili dve nagib će biti blag, a onda će stene izbiti iz močvarnog tla, naglo, upinjući se da dosegnu do neba pod teretom zelenog rastinja koje u sezoni kiša jače nego obično pritiska tle.

I zaista, pod nogama ninđe sve češće je glatka površina kamena zamenjivala tepih od polutrulog lišća i grančica, iako šuma nije postajala manje gusta nego u rečnoj dolini. I njegovi mišići osećali su da je potrebno ulagati više napora u napredovanje uz strminu, iako uspon nijednog trenutka nije usporio njegovo sigurno kretanje.

Pola časa kasnije ninđa zastade na prirodnoj čistini na kojoj je tvrdo i stenovito tle sprečilo visokom drveću da izraste i sakrije nebo.

Stajao je nepomično, pogleda uprtog prema horizontu, za sada nevidljivom.

Novi blesak munje. Džinovska ruka u deliću sekunde ispisa na svetloj pozadini neba dugu cik-cak liniju vrhova planine.

To je bilo ono što je čekao. Uz neznatnu korekciju pravca, vođen onim neobjašnjivim čulom što od stvaranja sveta pokazuje smer svim živim bićima, on produži svoj put prema mestu gde se dubok i uzan klanac kao zmija zavlačio u planinu. Nekada davno, sigurno i pre ljudskog sećanja, podzemne sile pokušale su da razdvoje planinu, ali u tome nisu do kraja uspele.

Pred njim nije više bilo nikakvih utabanih staza, čak ni znakova da je ljudska noga ikada stupila ovamo. Lovci iz obližnjih naselja izbegavali su planinu nad koju su se često navlačili tmurni oblaci da bi udarcima groma kazmili drsko drveće što se usudilo da digne svoje krošnje po vrhovima. U jutrima i večerima magla je vajala neobične i strašne likove, skrivajući i otkrivajući planinu i ulaz u klanac, i to je ubijalo želju da se tamo pođe čak i kod

najhrabrijih, najradoznalijih i najglupljih stanovnika ovih predela.

Razlika električnih potencijala, međutim, postepeno se smanjivala i sada su gromovi sve ređe tutnjali nad planinom, stvarajući iluziju da kiša jače pada, jer je sada šum udaraca kapi o lišće bio mnogo upadljiviji. Samo iluziju; ninđa oseti da i mlazevi vode po njegovom telu više nemaju onu silinu koju su imali pre nekoliko trenutaka. Uostalom, i vetar je prestao da duva, priznajući da još nije vreme da iskali sav svoj bes uštеđen za vrhunac kišne sezone.

Pogled ninđe prodre dublje kroz rastinje. Stene koje označavaju ulaz u klanac su mokre i još tamnije nego obično, ali ih je on jasno video u svojoj mašti, dopunjavajući podacima iz memorije ono što mu je govorilo čulo vida.

Poslednji jači udar vetra prođe krošnjama okolnog drveća, zanjiha ih i sruči na tle kapi koje su se još zadržavale po lišću. To kao da je bio znak da kiša prestane da pada i ninđa zastade, uvlačeći duboko u pluća vazduh ispunjen vlagom.

Iznenadnu tišinu narušavao je samo šum kapi koje su još klizile na lišće, povremena škripa granja što se ispravlja, dugo izloženo pritisku vodenih mlazeva. Negde iza planine oluja je još tutnjala, ali ovaj kraj će za izvesno vreme biti pošteđen njenog gneva.

Kao da je neko mahnuo čarobnim štapićem, oblaci se razmaknuše i srebrna mesečina razli se po pejzažu. Zaostale kapi vode zablistaše kao dijamanti gde god bi se pogled ninđe zadržao.

Zeleni pakao u trenu se pretvorio u zemlju iz bajke. Čak i mračni ulaz u klanac mamio je nejasnim obećanjima da u svojoj dubini krije tajne još lepše i čudesnije od ovih koje sada pokazuje ljudskom oku.

Ninđa se, međutim, ne pomeri sa svog mesta. Jer, on je znao da ovaj klanac odista krije tajnu, ali ne od one vrste koju dočarava varljiva mesečina...

Nepomičan, upijao je utiske iz okoline čitavim telom, dopuštajući njemu samom da ih analizira i odabere put kojim će ga uskoro povesti tako da se nijednim pokretom ili šumom ne naruši mir ovog čarobnog mesta. Stapao se sa prirodom, postojao njen deo, delić u mozaiku čiju osetljivu ravnotežu može narušiti i najmanji nesklad.

»Priroda je slika načinjena rukom velikog umetnika«, re-

kao mu je, nekada davno, starac duge bele kose i brade. »Svaki potez na njoj ima i svoje dublje unutrašnje značenje, a svi potezi zajedno moraju biti u savršenoj ravnoteži. Moj posao je da te naučim kako ćeš shvatiti ti tu ravnotežu i — što je mnogo važnije — primetiti i najmanji poremećaj u njoj, isto onako hitro i sigurno kako se zapaža pogrešan potez kičice na platnu. . .«

Ninđa još jednom promeni pravac svog kretanja. Sada više nije hodao direktno prema ulazu u klanac, već mu se približavao po luku koji će mu od uzeti više vremena, ali će zato sve to vreme ostati u zaklonu rastinja.

Znao je zašto to čini, naravno. Na ulazu u klanac bilo je ljudi.

Ljudi koji su, slično njemu, takođe umeli da se stope sa prirodom, možda zato što su rođeni i odrasli u ovim predelima...

Ipak, nije im uspelo da se sakriju od čula ninđe. Malo je onih kojima to odista uspeva.

Nešto kasnije ninđa ponovo zastade, opipavajući pogledom kamen obasjan mesečinom. Ima nekoliko mesta sa kojih se može motriti na sve prilaze klancu, ali je jedno od njih najpogodnije. I najudobnije, naravno. Ljudi prisiljeni da žive na planini učiniće sve da sebi, bar ponekad, olakašju napore kakve zahteva ta vrsta života.

Znao je koje je to mesto; tamo gotovo pod samim vrhom okolnih stena. Vode što se slivaju odozgo izdubile su ugodno skrovište, sada još bolje zaklonjeno gustim rastinjem. Sa tog mesta pogled će se, bar po vedrom danu, pružiti na milje pra šume unaokolo. Ne da bi se mo glo videti ko se kreće pod zele nim svodom, za takvo nešto lju dsko oko nije dovoljno. Ipak, is kusni poznavaoci šume umeju da primete da se nešto događa i po uznemirenim pticama koje će svaki uljez poterati sa njiho vih uobičajenih mesta.

Ninđi se žurilo, i upravo zato je odabrao duži i bezbedniji put, naučen odavno da obuzdava svoje nestrpljenje. Napredovao je sada uz gotovo vertikalni stenoviti zid, ali je on delovanjem kiša i vetrova još davno bio pretvoren u neprivlačno, ali sasvim pogodno stepenište.

Ponovo je zastao tek kada se našao iznad skrovišta pod stenovitim svodom. Bešuman kao noć, zadržao je i dah, sklapajući oči kako bi se koncentrisao na slabašne zvuke koji dopiru odozdo.

Tri čoveka, reče mu sluh. Njihovo disanje je mirno, bez napetosti. Nije učinio ništa što bi uznemirilo čuvare ulaza u klanac.

Odavde ih ne može videti, ali je i sluh dovoljan da mu oda gde se nalaze i u kakvom položaju. Jedan leži na vlažnoj travi, ne skidajući pogled sa prašume obasjane mesečinom. Druga dvojica sede u udubljenju, udobno oslonjeni leđima o kamen.

Nije bilo više razloga da okleva sa svojim napadom. Znao je kakvoj vrsti ljudi pripadaju ova trojica pod njim; oni neće brbljati sa zapaljenim cigaretama u zubima, onako kako to čine svi stražari sveta kad starešina nema u blizini.

Pružajući desnu ruku ukoso preko grudi, ninđa opipa dršku mača pričvršćenog u koricama tako da ona štrči nad levim ramenom. Njegovo najopasnije oružje, katana, dugi samurajski mač sa zakošenim vrhom, sposoban da jednim udarcem razdvoji na dva dela glavu i trup neopreznog protivnika.

To oružje, međutim, sada neće biti pogodno, jer pod kamenim svodom nema dovoljno prostora da njime zamahne...

Uspravljao se lagano, napinjući mišiće nogu, bšeumno ispunjavajući pluća vazduhom. Samo tigar, od svih drugih živih bića, ume tako neprimetno da iz strpljive zasede pređe u iznenadni ubilački napad.

Noge odbaciše ninđu uvis i nešto napred; padajući naniže, on pogledom nađe ispruženu puškomitraljesku automatsku pušku, brižljivo umotanu tkaninom koja je štiti od vlage.

Puškama te vrste nije mesto u prašumi. To je bio onaj nesklad koji je prvi put osetio još kada se nalazio na čitavu milju od ovog mesta.

Obrnuvši se u vazduhu, on se dočeka na noge licem okrenut udubljenju pod stenom.

Dva čoveka odista su sedela pred njim, gotovo potpuno skriveni tamom. Ipak njihove oči sijale su u toj tami, sada raširene iznenađenjem zbog pojave prilike u crnom koja se, nečujna kao duh, stvorila pred njima.

Desna ruka ninđe načini jedan zamah i začu se kratak šum, nalik naglo presečenom siktanju otrovne zmije.

Malo je ljudi, malo je čak i ninđi, koji bi se usudili da upravo u ovakvoj situaciji, kada je njihovo telo izloženo hicima iz oružja što ga dva protivnika

drže preko kolena, pokušaju da izvedu ono što je izveo ovaj.

Šuriken jeste precizno oružje ninđi u borbi na daljinu, ali on zahteva dva pokreta rukom da bi se izbacio u pravcu dvojice protivnika.

Ne uvek, međutim; ako se dva šurikena, šestokrake zvezde od najboljeg čelika sa ivicama oštrim kao žileti, stisnu prs tima ruke svaki za sebe i taj stisak popusti u pravom trenutku, jedan zamah rukom može biti dovoljan da se pogodi dvostruki cilj.

Ninđa izvede upravo takav potez. Sa savršenom preciznošću. Nije čak ni zastao da se uveri da li su obe čelične zvezde pogodile svoj cilj. Okretao se na prstima leve noge brzinom čigre kojoj upravo ta brzina po kreta i garantuje da neće izgubi ti svoju osetljivu ravnotežu.

Čovek koji je ležao na tlu nije znao šta se događa, ali ga nešto ipak upozori na opasnost. Reagovao je brzo, čak veoma brzo, ali je brzina čak i najvještijeg borca smešna u poređenju sa brzinom jednog japanskog ninđe.

Prsti ruke tek su se pružale ka oružju zamotanom u tkani nu kada je stopalo ninđe pogodilo svoj cilj, sam vrh brade protivnika.

Začu se prasak, nalik prasku uz koji puca krto, suvo drvo. Polomljene kosti donje vilice kao bodeži zariše svoje neravne krhotine u mozak, donoseći smrt tako brzu da je telo refleksno završilo svoj pokret rukom još ne shvatajući da ga više ništa ne kontroliše.

Obrnuvši se još jednom u me stu, ninđa se saže i potraži rukom po tami ispod stene.

Čelik šurikena bio je topao i vlažan od krvi. Čak i ovako ma la metalna masa mora jedan deo svoje kinetičke energije pre tvoriti u toplotu kada je neka prepreka zaustavi, pa makar ta prepreka bila i kost ljudske lobanje.

Ninđa pažljivo obrisa šurikene o jednostavnu odeću oborenih ljudi i vrati ih u skrovište pod širokim opasačem od crne kože, koji mu je obavijao pojas. Oružja kao što su oni vi še nema, jer nema ni kovača koji su mu sa ljubavlju dali ovaj oblik pre mnogo stotina godina.

Sa mesta na kojem je stajao, utabani puteljak vijugao je naniže, prema dnu klanca. Čak i posle obilne kiše mogao se lako opipati stopalima, znak da ga ljudi koriste vrlo dugo i vrlo često.

To se slagalo sa onim što je znao o klancu. I tajni koju on krije, gotovo punih hiljadu godina...

Dobro čuvana tajna, pristupa čna samo najužem krugu posvećenih. Da neki među njima nisu poželeli više moći — ili više novca — ona bi verovatno ostala neotkrivena i ovoga puta.

Pod kapuljačom od crne svile, sada već potpuno suvom, usne ninđe razvukoše se u osmeh.

Još nije sigurno da će tajna klanca u planinama Lušaj i ovog puta biti otkrivena do kraja. I sam put do nje posut je sve težim i težim preprekama, a o onome što će se dogoditi kada stigne do samog središta tajne može samo da se naslućuje, ništa više...

*
* *

Dva sata kasnije ninđa je prevalio put od svega tri ili četiri milje, oprezno napredujući uskom stazom. Ljudi koji su je utabali žrtvovali su udobnost puta njegovoj kamuflaži; staza je nebrojeno puta skrenula da bi se prilagodila neravninama terena i ostala pod zaštitom nadnetog drveća ili kamenih useka. Zaista, čak i najveštiji tragači morali bi utrošiti mnogo vremena za njeno otkrivanje, čak kada bi im neko i rekao da tu postoji staza.

»Slično meni«, razmišljao je ninđa, »i ljudi koji ovde žive naučili su da poštuju prirodu i da joj se pokoravaju, izbegavajući sve što bi moglo narušiti njenu celinu. Otuda i ova staza; kladim se da je nastala tako što su ljudi danima i mesecima strpljivo sledili kretanje životinja kroz ovaj predeo prilagođavajući svoju stazu da se drži njihovih tragova...«

Zastao je da na trenutak osmotri deo klanca pred sobom. Tu je tama bila gotovo potpuna, jer su planinski vrhunci zaklonili mesec i jedina svetlost dopirala je kao jedva primetni odblesak sa svetlih stena zapadne ivice klanca. Ipak, sasvim dovoljno osvetljenje za oči ninđe koje japanske legende, ne bez razloga, upoređuju sa očima velikih mačaka.

Još uvek ničeg što bi njegovom pogledu odalo da u ovom klancu ima ljudi. Nije to ni očekivao, zapravo; čak ni do krajnosti uvećane fotografije klanca načinjene iz vazduha nisu ukazale ni na kakav trag ljudskih prebivališta.

Ali je ljudi ovde ipak bilo. Mnogo ljudi...

Noćni vazduh dobro prenosi šumove i ninđe to znaju. Da se neko približava osetio je još dok je opasnost bila udaljena gotovo pola milje.

Svaki za sebe, ti šumovi nisu bili ništa neobično, ali je njihov zbir govorio mnogo.

»Tri čoveka«, zaključi ninđa bešumno se povlačeći u zaklon rastinja kraj staze. »Smena straže, bez sumnje. Pravo je čudo kako ti ljudi umeju tiho da hodaju i kako to disciplinovano čine, čak i ovde, u dubini klanca, mestu za koje sigurno znaju da im ne može doneti nikakvu opasnost!«

Znao je da mora biti oprezniji nego inače; ljudi koji dolaze dobro poznaju svoj klanac i on ne sme učiniti ništa što bi odudaralo od uobičajene slike ovog predela. I njihova čula bi će oštra, mnogo oštrija nego ču la gradskih stanovnika koji su se neminovno prilagodili buci i zadahu velikih ljudskih naselja.

»Hodaju na rastojanju od ne koliko stopa jedan iza drugog«, proceni ninđa kada se oprezni koraci približiše. »I to je vrlo mudro; tako šum koraka ne pri gušuje zvuke iz okoline, a dovoljno su blizu da jedan drugom priteknu u pomoć ako neki neoprezni napadač pomisli da pred sobom ima samo jednog protivnika...«

Zadržao je dah, zaklanjajući se iza stabla čija se krošnja nadnela nad stazu. Sa ljudima kao što su ovi, nema smisla rizikovati previše. Čovek odrastao u prirodi, sa modernom automatskom puškom u rukama, uvek je smrtonosna kombinacija, što su američki vojnici veoma brzo naučili u Vijetnamu.

Crni kostim ninđe potpuno se stopio sa bojom kore drveta u tami. Čak i čovek koji dobro vidi u mraku morao bi ga dotaći vrhovima prstiju ako želi da sebi dokaže kako tu ima još nečeg sem stabla.

Prvi čovek prođe. Oprezno, kao mačka, na prstima bosih nogu. Ninđa nije morao skrenu ti pogled za tom jedva primetnom senkom da bi otkrio kako mu je puška već spremna za paljbu u rukama.

»Priča koja kaže da sveštenici kulta Mingin neprestano pro veravaju opreznost svojih čuva ra nije bez osnova«, pomisli ni ninđa. »Sve sam ubeđeniji da su oni došli do sličnog zaključka kao i učitelji ninđucua pre nekoliko stotina godina: samo bo rac koij je u neprestanoj napetosti može biti efikasan borac...

»Ovi ljudi znaju da nisu na običnoj ritualnoj patroli; sveštenioi im bez sumnje često priređuju neprijatna iznenađenja, ne dopuštajući im ni trenutka opuštanja...«

I drugi pripadnik kulta prođe pored ninđe. Jedini šum koji je stvorio, ako se to uopšte sme nazvati šumom, bio je dodir bosih tabana sa mokrim tlom.

Treći kao da je zastao, ili je bio tih da čak ni oštri sluh ninđe nije mogao da registruje njegove pokrete.

Ne, nije zastao. Jedna senka izroni iz tame, oprezno se približavajući.

»Ovoga sam se bojao«, prolete ninđi kroz glavu. »Zakon verovatnoće tvrdi da među pripadnicima kulta mora postojati izvestan broj ljudi sposobnih da predosete opasnost, kao i kod svih ljudi naviknutih na život u prirodi... Pitanje je samo da li će ovaj ovde biti spreman da posluša glas svoje podsvesti ili ne?«

Prsti ninđe obaviše se oko drške vakizašija, kratkog mača zataknutog za kožni opasač. Ako čovek na stazi zastane, biće to njegova smrtna presuda.

Čovek zastade. Bešuman kao zmija, vakizaši se stvori u ruci ninđe.

Sa svog mesta ninđa jasno ču kako se usta čoveka otvaraju, kako vazduh hrli u pluća odakle će sledećeg trenutka po novo jurnuti u suprotnom pravcu, noseći pred sobom krik upozorenja za dvojicu koji su već prošli stazom.

Oslanjajući se leđima o stablo, ninđa se jednom nogom od baci od tla, povećavajući na taj način brzinu zamaha ruke naoružane vakizašijem.

Vazduh iz pluća, umesto na glasne žice, nalete na hladni čelik, zariven preciznim udarcem u sam početak vrata. Hitrim skokom, ninđa se stvori kraj žrtve, obavijajući je slobodnom rukom oko ramena i ne mareći što ga po grudima šiba mlaz krvi iz presečene vratne arterije.

Bio je siguran da nije izazvao nikakav šum kada je već mrtvo telo, zajedno sa neupotrebljenom puškom, spustio duž staze. A opet...

Ona dvojica napred su zastali!

Najpre jedan, a zatim i drugi, dozvan tihim, grlenim uzvikom. I protiv svoje volje ninđa se morao diviti sigurosti s kojom je čovek udaljen već dvadesetak stopa osetio da se iza njegovih leđa nešto događa.

Ponovo tihi poziv, bez sumnje upućen onome koji ga više ne može čuti. Sa vakizašijem u ruci, senka ninđe pokrete se sa mesta i u dva duga savršeno precizna skoka pređe rastojanje do bližeg protivnika, zaobilazeći zavoj staze.

Ponovo su mu oči, koje su blistale u tami, pružile dobar cilj. Sveštenici kulta Mingin smetnuli su sa uma tu činjenicu u svojoj inače izvrsnoj obuci.

Kao munja, oštrica se sruči na glavu iznenađene žrtve. Ne potpuno iznenađene, međutim; čovek čiju je siluetu ninđa samo naslućivao u tami imao je toliko vremena da pokuša da podigne pušku.

Čelik kratko zaškripa po kosti lobanje, glatko je razdvajajući. Trzajući ruku sa mačem unazad, ninđa se baci ulevo, no šen onim još uvek neobjašnjivim predosećanjem opasnosti koji je još u prvim danima prve škole ninđucua dobio ime hara gei.

Plamičci na cevi automatske puške najavili su kišu metaka koja zadobova po lišću, stablima, još uvek uspravnom telu čoveka kome je ninđa delić sekunde ranije raspolovio glavu. Ti hici, međutim, nisu bili ispaljeni u slepoj panici; shvativši da se nešto nepredvidivo dogodilo, čovek koji je prvi prošao stazom otvorio je vatru, ne mareći da li će meci pogoditi i nekog od njegovih ljudi. Pucao je sistematski, kratkim rafalima, na stojeći da pokrije što veći prostor na stazi i oko nje.

Šuriken zazuja krcz vlažni vazduh, kao razljućena osa. Uho ninđe jasno ču šum s kojim se čelični kraci zariše u grudi strelca.

Kada je stigao do oborenog tela, odjeci pucnjeva još su odzvanjali u dubini klanca.

Pripadnici kulta sada su upozoreni da je neko prodro u njihovo svetilište. Brišući krv sa upotrebljenog šurikena, ninđa je napeto razmišljao.

Najjednostavnije rešenje bilo bi vratiti se putem kojim je i došao i potražiti neki drugi ulaz u klanac. Najjednostavnija rešenja, međutim, nisu uvek i najbolja. U ovom slučaju sigurno ne, jer nikakav drugi ulaz nije postojao.

Koliko će vremena proći pre nego što sledeća patrola stigne do ovog mesta? Ne mnogo, sigurno. Ti ljudi biće, ukoliko je to uopšte moguće, još oprezniji nego trojka s kojom je upravo izašao nakraj.

Ninđe su naučene da misle brzo i hitro donose ispravne odluke. Metod kojim se to posti-

že prilično je jednostavan: u toku obuke mladići koji žele da postanu ninđe izlažu se iznenadnim i veoma stvarnim opasnostima, pravim malim studijama u raznim vrstama napada. Obično postoji samo jedan ispravan odgovor. Onaj ko ga ne nađe — umire...

Čelične kandže pričvršćene na meku obuću ninđe malo će usporiti njegovo kretanje zbog pažnje koju mora posvetiti hodu da za sobom ne bi ostavio tragove. Isto tako, kandže na rukama, veoma nalik kandžama tigra, učiniće njegove pokrete malo nespretnijim nego inače, ali će mu dati prednost koja će sve to obilno nadoknaditi tako što će mu omogućiti da se uzvere uz inače nepristupačno stablo ili stenu, do mesta o kojem tragači neće ni razmišljati kao o potencijalnom skrovištu begunca.

A sada oprezno napred, prema kraju klanca i mestu do kojeg želi da dopre. Oprezno, jer ubice željne krvi dolaze u susret, a oni su obučeni da pucaju na prvi sumnjiv pokret.

»Možda se tu i krije razlog zašto je ovaj klanac ipak otkriven posle toliko stotina godina«, mislio je ninđa oprezno napredujući utabanom stazom. »Starešine kulta napustile su dotadašnji način života, nadajući se da će im moderni izumi, kao što je vatreno oružje, na primer, doneti veću moć. Prevarili su se, naravno; onog trenutka kad počnu da čine ono što nije u skladu sa prirodom, kazna neizbežno mora stići...«

Jedna takva greška, uostalom, i njega je dovela do planina Lušaj. Vekovima je pirinač potreban za ishranu pripadnika kulta nabavljen na tržnicama okolnih naselja u manjim količinama i prebacivan na leđima nosača kroz džunglu do klanca. Nekome je palo na pamet da taj proces skrati, pa je angažovao kamione. Pirinič je, istina, istovarivan daleko od ovog mesta, pod izgovorom da će odatle biti prebačen na plantažu tikovog drveta, ali je taj izgovor bio prilično proziran.

Ljudska radoznalost ne zna za prepreke i prva njuškala stigla su do klanca, sledeći tragove dugog lanca nosača. Neki od njuškala se nisu vratili, ali to nije izazvalo posebno interesovanje; ovo su još uvek krajevi gde se umire i lako i često od sasvim prirodnih uzroka.

Ko zna kako, vremenom su ipak počele da se šire glasine o skrovitom mestu koje u svojoj vlasti mnogo stotina godina drži kult Mingin za koji su mno

gi smatrali da je uništen u doba kada su iz ovih krajeva pro terani kineski osvajači, negde u četrnaestom veku po našem računanju vremena.

Takozvani ozbiljni naučnici naučnici zadovoljili su se pogle dom na avionske snimke klanca, sleganjem ramena i odgovo rom da tu nema ničeg zanimljivog. Nasuprot njima, avantu risti su počeli sve češće da stižu na aerodrom u Imfalu, pri vučeni legendom o zlatom pokrivenom hramu Mingin.

Nijedan od njih nije se vratio...

A onda...

Pola milje ispred ninđe, jedna ptica prigušeno zakrešta, oči gledno naglo probuđena iz svog lakog sna. Ma kako pripadni ci kulta bili oprezni, jedan od njih ipak je uznemirio stanare šume.

Ninđa pređe pogledom po okolini, nastojeći da prodre kroz tamu koja se sada, dok se približava jutro, čini još gušćom.

Oni će doći u širokom lancu, nastojeći da pregledaju svako skrovište na svom putu. Iako širok svega stotinak stopa na ovom mestu, klanac je još uvek pun takvih skrovišta što znači da će njihovo napredovanje biti veoma sporo. Imaće, dakle, dovoljno vremena da izabere sklo nište koje će ga učiniti nevidljivim.

Tamo, gde se stene preteći na dnose nad stazu. Čak i iskusni alpinisti, sa svom svojom opre mom pri ruci, sačekali bi jutro pre nego što bi se odvažili da se uzveru uz glatku liticu, ali on sebi nije smeo dopustiti takav luksuz. U tami ne može precizno proceniti koliko će mu vremena oduzeti takvo penjanje, a tragači su sve bliže.

Odabravši deo kamenog zida prekriven puzavicama, za slučaj da neko oštro oko ipak opazi tragove čelika koji se zario u stenu, on poče da se penje. Lagano, oprezno i promišljeno, birajući jedva vidljive pukotine u kamenu gde će zavući svo je kandže i pazeći da mu telo uvek bude oslonjeno u tri tačke dok traži sledeći oslonac.

Prvi put je zastao da osluškne kada se našao na visini od oko stotinak stopa od dna klanca. Još svega dva ili tri jarda penjanja, a onda će se naći u senci rastinja koje se tu nadvija preko vrha litice. Tragači neće gledati naviše, ali čak ako neko i pogleda u njegovom pravcu, izgledi da ga opazi su nikakvi. Istorija krvavih vojevanja feudalaca u srednjovekovnom Japanu puna je priča o ninđama koji su danima bili skriveni u-

sred protivničke vojske vrebajući trenutak da zadaju udarac koji će odlučiti ishod predstojeće bitke.

Sada je već mogao da čuje mnoge korake, ma koliko se la nac tragača trudio da ostane tih. Lišće je šuštalo dok su dugim bambusovim štapovima pre traživali žbunje; ponekad bi se čuo i šapat koji je akustični kla nac pojačavao i nosio dalje ne go što su to tragači želeli.

»Njih sedam ili osam«, proce ni ninđa. »Ne previše...«

Priča o klancu tvrdila je da je on pun ljudi, a to bi mogli potvrditi podaci o količini kuplje nog pirinča do kojih je uspeo da dođe. On je očekivao bar dvostruko više ljudi u ovoj hajci.

Zašto?

Pripadnici kulta morali su dobro znati kako se love tigrovi u gustoj džungli. Opasna zver s lakoćom će probiti obruč hajkača ako ga ne sledi drugi obruč, sa najboljim lovcima.

Skriven u tami sačekao je da prva grupa prođe. Trajalo je to dugo, jer su dno klanca pre traživali zaista detaljno, ne pre puštajući ništa slučaju.

Nijedan od njih ne podiže svoj pogled naviše. Po njihovom držanju ninđa zaključi da su zaista napeti i nervozni, ali to nije bio dovoljan razlog da opravda čudno ubrzane, neprirodne pokrete tragača.

»Droga«, zaključi posle nekoliko trenutaka proučavanja. »Priče nisu govorile ništa o tome, ali to i ne čudi; oni koji su se vratili, vratili su se samo zato što se nisu sreli sa ubicama kulta Mingin...«

Šumovi koje je ostavljao prvi obruč hajkača postepeno su se udaljavali ka izlazu iz klanca. Neko vreme vladaće tišina, bar dok ne naiđu na tri leša koja je ostavio na stazi.

Ili dok pre toga ne naiđe dru ga grupa...

Ostao je u svom skrovištu, po tpuno nepomičan, bez obzira na zamor koji će njegovim mišićima doneti neudobni položaj u kojem je visio. Strpljenje je jedna od osnovnih osobina koja se zahteva od ninđe.

A strpljenje uvek rađa plodove, što je sensei Tanaka mnogo puta ponovio. Jer, druga grupa tragača računala je upravo s tim da će uljez, ako uspe da pervari prvi obruč, produžiti svoj put mnogo neopreznije, uveren da mu više ne preti nikakva opasnost.

Naišli su vrlo tiho, kao senke. Ponovo njih sedam ili osam, ponovo sa spremnim puškama u rukama, ali njihov stav nije

odavao onoliko napetosti i ner voze kao prve grupe. Ovi ljudi ovde bili su iskusniji i spretniji i znali su da je tiho šunjanje mnogo opasnije za progonjenog nego bučno pretraživanje svakog žbuna.

Ninđa ih isprati pogledom dok su promicali, tek povremeno iskrsavajući iz zaklona rastinja. Istraživali su oko sebe vi še pogledom nego pokretima, upravo onako kako bi i sam či nio na njihovom mestu.

Ne jednom, ninđa oseti kako pogledi klize po tami njegovog skrovišta. Da, ovi ljudi su mno go spretniji i iskusniji, a time i opasniji. Međutim, nijednom od njih neće pasti na pamet da bi se ovde, pod vrhom litice, ne ko mogao skrivati.

Da li će za njim proći još neko?

Ne, zaključi ninđa. Uljezi su bili retki, ali ipak ne toliko re tki da bi njihova pojava izazvala uzbunu velikih razmera. Kada i druga grupa tragača prođe, on se može spustiti na dno klanca i produžiti ka svom cilju.

Tihi zvuk dopre sa mesta gde se susreo sa prvom patrolom. Leševi one trojice bili su otkriveni, što znači da će neko vreme pažnja čitave potere biti koncentrisana na neposrednu okolinu tog mesta.

Isto onako oprezno kako se i uzverao, ninđa poče da se spušta niz stenu. Ovoga puta, međutim, gravitacija je na njegovoj strani. Nema potrebe da se spušta do samog dna, što će mu uštedeti mnogo vremena.

Oprezno otkačujući svoje kandže od kamena, on se odbaci u vazduh. Uprkos tami, mesto na koje je pao posle leta od ne kih dvadesetak stopa bilo je do bro odabrano i on se bešumno dočeka na noge, amortizujući energiju skoka povijanjem kolena.

Njegov cilj više ne može bi ti daleko, znao je. Vreme za koje je potera stigla posle prvog ispaljenog rafala svedočilo je da će za manje od dvadeset minuta ugledati ono što još niko sa strane nije video i izašao iz klanca da posvedoči o tome.

Pohitao je, uzdajući se u haragei koji će ga na vreme upozoriti da je opasnost u blizini. Jedan šuriken ipak mu se nalazio među prstima desne ruke; ako neko slučajno i stane pred njega, neće mu uspeti da ga dugo zadrži.

Prvo jutarnje rumenilo, goto vo čudesno posle one kiše pret hodne noći, prodiralo je čak i u duboki uski klanac kada je

konačno dospeo do mesta koje mu je pružao pogled na ono što je došao da vidi...

Da, hram Mingin je postojao...

I njegov krov odista je bio od zlata!

*
* *

Dno klanca naglo se spuštalo, šireći se u kružnu uvalu prečni ka gotovo dve milje. Uvalu su okruživali strmi kameni zidovi koji su svakako i sa druge strane bili ovako divlji i neprohodni, što je objašnjavalo zašto je hram ovako dugo ostao neotkriven.

Pod crnom kapuljačom usne nigde još jednom se razvukoše u osmeh. Kult Mingin, ipak, umeo je da krije svoje tajne.

Stigao je u pravi čas da prisustvuje fantastičnom prizoru; opkoljen gomilom ljudi i žena, hram je podsećao na uzbuđeni mravinjak, ali su svi ti ljudi i žene složni radili na istom poslu: da uz pomoć dugih užadi preko kupole hrama razvuku ogromnu maskirnu mrežu!

Još koji trenutak i zraci izlazećeg sunca pali bi na blistavu površinu od ploča one jedinstvene boje kakvu ima samo vrlo staro zlato. Blesak bi svakako bio tako snažan da u čitavoj dolini niko ne bi mogao da hoda drukčije sem sa pogledom uprtim pravo pred svoje noge.

Mreža se, međutim, zateže pre nego što se to dogodilo i melodičan, ali prodoran ljudski glas dugim dozivom označi da je posao za to jutro završen. Pričvrstivši svoju užad za drvene stubove ukopane u tle, ljudi nekoliko trenutaka postojaše ćutke, uzdignutih ruku, odajući poštovanje hramu, a zatim se, na znak koji je nigde bez sumnje promakao, rasturiše u sitne grupice koje se bez ikakvog šuma izgubiše u mnogobrojnim stazama skrivenim u džungli.

Potraživši malo pogodnije mesto za osmatranje, sve vreme svestan da se patrole uskoro mogu vratiti sa svoje potrage po klancu, ninja osmotri neobičnu građevinu.

Činilo mu se da je ona neobičan, ali uspeo spoj indijske i kineske arhitekture, od reda džinovskih kamenih slonova koji su na svojim glavama nosili moćni kameni zid, do kupole oblikovane tako da najviše podseća na kineske pagode. Zgrada je bila mnogo viša nego što mu se na prvi pogled učinilo, jer je tek sa ovog mesta mogao videti da je ona, zapravo, ukopa

na u tle i da se do ulaza može stići samo silazeći niz široke polukružne stepenice uglačane mnogim nogama.

Pre ili kasnije on svakako mo ra potražiti neki ulaz u taj hram, ali sada nije čas za to. Bez obzira na prividnu sliku mira, znao je da su čuvari hrama na oprezu, posle noćašnje pucnjave i odlaska velike grupe tragača.

Sledeća noć biće mnogo pogo dnija, naravno; s malo sreće, oni bi mogli doći do zaključka da se tajanstveni uljez koji ubija samo hladnim oružjem po vukao iz klanca shvativši da se njime ne može proći.

Takve nade, međutim, nisu uobičajene za ninđe, jer njih uče da od protivnika uvek očekuju najjači i najefikasniji potez. Prema tome, pošto osmotri okolinu hrama i načini krug oko njega, mora se pobrinuti za bezbedno sklonište u kojem će provesti dan, računajući i sa sasvim realnom mogućnošću da će potera za njim biti nastavljena i na ovom mestu.

U međuvremenu, sunce se po diglo na horizontu i njegovi zra ci obasjali su zapadni zid uvale. Nebo je bilo blistavo plavo i vedro, ali je on znao da to neće potrajati dugo. Monsunski vetrovi uskoro će se ponovo probuditi donoseći sa okeana novu oluju. Danas će kiša pasti još jednom ili dvaput, sutra tri ili četiri puta, sve dok ne počnu dugi monotoni kišni dani u ko jima svaki izlazak ispod krova predstavlja pravo mučenje.

Njegov kostim više nije tako pogodan kao u toku noći, zbog svoje tamne boje, a i zbog temperature koja će rasti pre no vog pljuska, još jedan razlog da što pre potraži neki zaklon. Niko van ove doline nije znao ništa o navikama njenih stanovnika i svaki korak koji u njoj načini mora biti najpre pažljivo proučen.

Držeći se uz stenoviti zid, on pođe prema zapadu, neprestano osmatrajući put pred sobom i hram koji mu je sa svakim novim korakom otkrivao po neki novi detalj svog izgleda.

Čudno, ali ova građevina ne liči na svetilište kulta za koji se tvrdi da svoje bogove još uvek uspeva da umilostivi samo ljudskim žrtvama. Ljudskim žrtvama sa mnogo krvi, štaviše; priča koju je čuo tvrdila je da u dane velikih svetkovina krv teče stepeništem hrama.

To je mogao reći samo neko ko nikada nije video Mingin; krv prolivena u hramu ni na koji način nije mogla isteći na

stepeništa kojim se silazilo do ulaza u hram...

Otrgao je pogled od bleska zlata koji je raskošnom bojom žutog metala bojio donju površinu maskirane mreže i osmotrio okolinu. Ova stena nad njim mogla bi mu pružiti utočište i istovremeno dati priliku da prati sve što se u toku dana bude zbivalo u okolini hrama.

Kandže od čelika na nogama i rukama još jednom će mu dobro doći. Ispunjavajući pluća vazduhom, on bešumno razgrte šiblje pred sobom da priđe kamenom zidu.

Ustuknuo je i desna ruka mu polete ka dršci katana prebačenog preko leđa. Dva oka mirno su ga posmatrala, dva ljudska oka.

Starac je sedeo u karakteristi čnom položaju lotosa, sa prekrštenim nogama i uspravnim leđima za koja je znao da ne dodiruju kameni zid. Na trenutak mu se gotovo učinilo da pred sobom vidi senseija Tanaku — njegov duh, zapravo, jer Tanaka je već odavno mrtav — ali je to bila samo kratkotrajna ilu zija zbog duge i blistavobele kose i brade ovog starca.

— Ostavi svoje oružje, čoveče — reče starac tihim, ali razgovetnim glasom. — Ono ti ovde nije potrebno.

Ninđa ukloni ruku sa drške katana. Da, ovde mu odista ne preti nikakva opasnost, jer bi inače mnogo ranije osetio da je starac tu.

Međutim, još nešto nije bilo u redu. Nešto što...

Prokletstvo! Starac je govorio na engleskom!

— Sada možda nije — odvrati on mirno, takođe tihim glasom. — Ali mi svakog trenutka može ponovo biti potrebno.

— Više ne. Potere su povučene kada su našli ljude koje si ubio. Mi znamo da si suviše opasan i ne želimo da uzalud prolivamo krv svojih ljudi.

— Mudra odluka — klimnu ninđa glavom.

— Ali ćemo to ipak učiniti ako nas prisiliš, čoveče.

— Da je postojao drugi način da stignem ovamo — sleže ninđa ramenima — ja bih ga našao. Vaši ljudi su hteli da me spreče da uđem i zato su umrli.

— Došao si zbog devojke, zar ne?

— Da. Ali, kako si to doznao?

— Ona nam je to rekla.

— Ona? Ne verujem!

Fini osmeh na trenutak se pojavi u snežnobeloj bradi.

— Ona još uvek ne zna da nam je rekla sve o tebi. I tvoj-

im moćima, Lesli Eldridže, koji sebe nazivaš ninđom.

— Droga istine?

— Da, mogla bi se i tako nazvati. Čovek koji je uzme odgovoriće na svako pitanje. Mi sada znamo čak i kako vodiš ljubav, Lesli Eldridže. Ali isto tako i kako ubijaš?

— Čemu, onda, straže na ulazu u klanac. Morali ste znati da ću naći načina da uđem?'

— Neki od sveštenika — trač ak prezira u glasu starca — pomislili su da ipak ne možeš biti tako opasan kao što je devojka tvrdila. Prevarili su se.

— Sada će, dakle, biti spremniji da mi veruju da ću je silom oteti ako ne budete želeli da je vratite?

— Da. Oni su pogrešili, ali istu grešku više neće ponoviti. Đobićeš devojku, Lesli Eldridže.

— Ali...?

Ponovo onaj isti fini osmeh, koji blista i u starčevim vrlo živim očima.

— Naravno, jedan uslov postoji. Želimo da nam se vrati T' Niang, plavi kamen.

— Plavi kamen? To je neki dragi kamen?

— Da. Jedan od najvećih safira ikada pronađenih. Čuvali smo ga na posvećenom mestu u hramu, ali je jedan od naših ljudi pomislio da bi ga taj kamen mogao učiniti bogatim. Ukrao ga je i pobegao kroz klanac. Kasnije smo doznali imena stražara koji su mu u tome pomogli. Oni su bili kažnjeni, kao i Huani, kradljivac safira. T' Niang, međutim, više nije bio kod njega; prodao ga je ne kome, zajedno sa tajnom kako se može stići do hrama Mingin.

— Vi, dakle, ne znate gde se T' Niang sada nalazi?

— Ne, ne znamo. Mislili smo da tvoja devojka zna nešto o njemu, ali se odmah pokazalo da nju zanimaju sasvim druge stvari.

— Ovaj svet je vrlo veliki, starče — tiho reče ninđa. — Taj kamen do sada može biti bilo gde. Možda je već isečen na manje komade, obrađen i prodat ljubiteljima safira.

— Znamo da je svet vrlo veliki — osmehnu se starac. — Naši poverljivi ljudi već bdiju na svim značajnim berzama dragog kamenja u svetu. Da je neko ponudio safire nepoznatog porekla, mi bismo to već doznali. T' Niang je još čitav, ali se i mi bojimo onoga što si sam pomenuo. Sad valjda shvataš koliko je važno da se što pre vratiš sa njim!

— Ubićete Sumiko ako se ne vratim sa njim?

— Da. Kao što ćemo je ubiti na prvi tvoj pokušaj da je silom oslobodiš!

Glas starca, do maločas tih, gotovo slabašan, sada je rezao kao oštrica noža. Oči su mu bli stale energijom neshvatljivo ve likom za naizgled krhko telo, ali je ninđa dobro znao da posto je načini kojima telo može prisvojiti energiju i iz okoline ako mu je ona potrebna.

Mogao ga je ubiti, naravno; jedan jedini udarac mačem ba cio bi na tle obezglavljeno telo, ali od toga ne bi bilo nikakve koristi. Njegov dolazak već je otkriven; čuvari oko devojke upozoreni su da je tu i svakako neće oklevati da izvrše naređenje.

Fanatični kultovi zasnivaju se na preziranju sopstvenog života. Onaj ko prezire sopstveni, oseća još manje poštovanja pre ma tuđem životu...

— Vidim da si spreman da prihvatiš našu ponudu, ninđo — osmehnu se starac. — To me malo iznenađuje; uvek sam mislio da nijedan ninđa nije sposoban za takvo osećanje kao što je ljubav. Možda je to zato što nisi Japanac?

— Možda. A možda i zato što su se vremena promenila.

— Vremena su se svakako promenila. Jako sam se začudio kada je devojka rekla da je jedan Amerikanac postao ninđa; isprva sam mislio da ti ne možeš biti pravi ninđa, već samo nju držiš u ubeđenju da je tako, ali kada smo malo dublje zašli u stvar, uverili smo se da je to istina.

— Ti znaš za ninđe, starče?

— O, da! Ovaj hram nekada je bio središte svih znanja Isto ka. Ono što biste vi na Zapadu sada nazvali banka podataka. Mudraci sa svih strana dolazili su ovamo da bi doznali šta se događa u drugim delovima sve ta. Sveštenici koji su hramom upravljali pre nas znali su sve o ninđama gotovo u isto vreme kada su se oni pojavili u Japanu.

— Sva ta znanja... sačuvana su?

— Gotovo sva. Do izvesnog trenutka, naravno... kada se visoka civilizacija povukla na sever, a ovo područje zauzela varvarska plemena. Posle toga... svi naši napori svodili su se samo na to da preživimo i sačuvamo ovaj hram od radoznalih očiju.

— Zašto? Čitav svet mogao bi imati koristi od znanja koja su ovde prikupljena. Istoričari i arheolozi svakako, a možda i mnogi drugi!

— Vidi se da te je vaspitavao Zapad — odvrati starac sa tračkom prezira u glasu. — Znanje je opasna igračka kad dođe u ruke onih koji nemaju dovoljno mudrosti da procene šta se od znanja sme iskoristiti, a šta ne. Koliko čujem, i mnogi naučnici na Zapadu došli su do sličnog zaključka.

— Mnogi, ali ne svi. Sumiko ti je i to bez sumnje rekla.

— Da, rekla je. Nju je samo želja za znanjem dovela u ovaj hram, to je istina. Sada, kada vas oboje poznajem, verujem da ćete umeti da sačuvate našu tajnu pošto se ti vratiš sa T' Niangom.

— Mi hoćemo. Moraš znati, starče, da pre ili kasnije svaka tajna mora izaći na videlo.

— Istina o ninđama još nije izašla na videlo, zar ne?

— U pravu si, starče — klimnu glavom onaj koga je starac nazvao imenom Lesli Eldridž. — Ali sam ja svestan činjenice da će izaći.

Osmehnuvši se još jednom kroz gustu bradu, starac se uspravi. Iznenađujuće hitro i spretno, tako da se ninđa na trenutak uspravi na nožne prste, spreman da odbije napad.

Taj pokret ne promače oštrom oku starca i on se široko nasmeja.

— Budi miran, ninđo — reče. — Nisam toliko lud da poželim smrt od tvoje ruke... Hajdemo dole, u hram; sigurno čezneš da konačno vidiš svoju devojku...

*
* *

Kameno stepenište bilo je prazno, ali se po njemu videlo da je tek nedavno počišćeno od lišća nanetog noćašnjom kišom. Uzaludan posao, jer nebo nad dolinom već se ponovo mrači i nova kiša počeće za najviše dva ili tri sata.

Umesto na veliki glavni ulaz koji su čuvala dva ogromna kamena slona, starac povede ninđu kroz prolaz usečen u zid hrama. Čovek u crnom kostimu morao je pognuti glavu pod niskim svodom, sledeći tihe starčeve korake kroz hodnik koji je često skretao u cik-cak, postepeno se spuštajući pod površinu zemlje.

— Ovde — reče starac zastajući na mestu gde se hodnik račvao. — Pođi ovim putem do kraja i naći ćeš je u poslednjoj prostoriji sa leve strane.

Ninđa ga pogleda u oči. Hodnik je bio osvetljen samo trakama svetlosti koje su padale

kroz uske proreze u kamenu na njegovom svodu i bilo je teško pročitati izraz na starčevom licu.

— Još uvek se bojiš zamke? — nasmeja se starac.

— Ne bojim se. Samo razmišljam šta će se dogoditi ako uđem u taj uski hodnik, a za mnom krene grupa naoružanih ljudi.

— Mislim da bi ti već našao neki izlaz, zar ne, ninđo?

— Ja se nadam da bih našao. U svakom slučaju, kamen pod našim nogama zagrejala bi krv tvojih ljudi, mnogo pre nego što bi se moja pomešala sa njihovom.

— Mi to znamo. Ne mogu ti obećati ono što bi želeo da ti obećam, ali jedno je sigurno: u ovom hodniku niko te neće napasti!

— To mi onda mora biti dovoljno — klimnu ninđa glavom. — Koliko vremena mogu ostati sa njom?

— Dok neko ne dođe po tebe. Ne onoliko dugo koliko bi želeo, bojim se...

— Shvatam. Hvala ti, starče.

— Nemoj mi još zahvaljivati. Doći će čas i za to... ako se vratiš sa T' Niangom...

Pognute glave starac produži svoj spori hod. Još jednom bacivši pogled oko sebe, ninđa krete drugom granom hodnika.

Sa obe njegove strane uska drvena vrata označavala su ulaz u ono što su mogle biti samo isposničke ćelije. Zastavši na trenutak, ninđa vrhovima prstiju odgurnu njih i zaviri u unutrašnjost ćelije.

Nikakav prorez ovde nije propuštao spoljnu svetlost. Samo uska potpuno prazna prostorija sa zidovima od ogromnih kamenih blokova. Prazan pod, prazni zidovi, prazna tavanica. Pripadnici kulta Mingin takođe su verovali da previše udobnosti može narušiti snagu duha.

Poslednja ćelija na levoj strani. On zastade pred njenim vratima, oprezno osluškujući.

Disanje. Duboko, ravnomerno disanje žene koja čvrsto spava. Sama je u ćeliji, reče mu sluh. Ni haragei, taj svojevrsni najavljivač opasnosti nije se javljao u podsvesti ninđe.

Odgurnuo je vrata i ona se bešumno otvoriše. Ostavio ih je otvorena kako bi bar nešto svetlosti propustile u unutrašnjost ćelije.

Devojka je ležala u suprotnom uglu; jasno je video njenu siluetu kada se naglo uspravila u sedeći položaj i privukla kolena grudima, oslanjajući se leđima o zid.

»Kao uplašeno dete«, pomisli ninđa, čuvši uzdah, gotovo je-

caj, u koji su se slili iznenađenje i strah. »To nije dobro... Sumiko je majstor borilačkih veština, a i ovo nije reakcija kakvu bi se od nje mogla očekivati!«

— K-ko... ko je to? — začu se drhtavi šapat.

Za oči naviknute na mrak, on je predstavljao samo siluetu na nešto svetlijoj pozadini. Ipak, ta silueta morala bi joj biti poznata.

Šta su joj to učinili? Da li tretman drogom istine ostavlja i posledice o kojima starac ni je želeo da govori?

— Sumiko — šapnu on, spuštajući se na kolena pored nje. — To sam ja, devojčice...

— Les?! Oh, bože... LES!!!

Stegao je čvrsto njena krhka ramena, privlačeći je sebi na grudi. Tek tada je shvatio da ona potpuno naga leži na ledenom kamenom podu ćelije.

Prošlo je nekoliko dugih trenutaka pre nego što su se jecaji devojke smirili dovoljno da može izgovoriti nekoliko povezanih reči.

— Ustani! — reče on, nežno je podižući na ruke. — Ne smeš ostati ovde, devojčice! Pravo je čudo kako si uopšte izdržala tako dugo u ovoj ćeliji!

— Dugo — prošaputa ona. — Dugo? Ne znam... mislim da nisam dugo ovde, Les...

— Šta ti je, devojčice? Prošlo je trinaest dana odkako si prestala da se javljaš, a meni su bila potrebna još tri da stignem ovamo...

— Šesnaest dana? Nemoguće... Juče... su me ispitivali, a onda doveli ovamo...

»Poremećaj vremenskog čula«, zaključi ninđa. »Još jedna posledica droge?«

— U svakom slučaju — reče čvrsto — ovde više ne smeš ostati. Ne znam koliko si vremena provela u ovoj rupi, ali više nećeš provesti ni trenutka!

Okrenuvši se u mestu, on je ponese prema vratima, stežući zube. Stari mudraci bili su u pravu, kao i uvek; jedan ninđa ne sme upoznati ljubav, jer ljubav je opasno osećanje koje podriva sigurnost i vodi čoveka u opasnosti kojima se inače nikada ne bi izložio...

Prodoran vrisak devojke zaustavi ga, kao da je naleteo na nevidljivi zid.

— Ne, Les! Ne tuda!

— Devojčice! Šta se dogodilo?

— Ne — jecala je ona, zarivajući nokte u svilu njegovog kostima. — Nemoj me nositi odavde!

— Ali zašto?

Znao je odgovor gotovo pre nego što je i postavio pitanje.

Ono što se dogodilo objašnjava lo je i zašto je Sumiko ostala u ćeliji iako njena vrata nisu bila zaključana.

— Hipnoza? — reče kroz zu be. — To su ti učinili, zar ne?

— Ne znam... ne znam... Znam samo da ne mogu da pri đem tim vratima... To je, to je kao da pokušavam da pro-đem kroz razbuktalu vatru!

On je nežno spusti na pod, zbacujući sa sebe kapuljaču i gornji deo kostima.

— Obuci ovo, Sumiko — re-če prigušenim glasom. — I o-vo... obuća će ti biti prevelika, ali se tu ništa ne može.

— Zašto, Les... Meni... ni-je ni hladno...

On vrhovima prstiju opipa njenu kožu. Normalna tempe-ratura, možda čak i nešto viša od normalne, od uzbuđenja. Čak i nožni prsti Sumiko nisu bili hladni što se moglo očekivati posle dugog boravka u ćeliji.

Ma kako delovala, droga ko-joj su je izložili, imala je, oče-vidno, i svojih dobrih strana.

— Nadam se — reče kroz smeh — da ti momci iz hrama znaju kako da eliminišu posle-dice posthipnotičke komande ko ju si dobila. Inače...

— Inače?

— Inače ćemo morati da sru šimo ovo kamenje unaokolo da bismo te izveli odavde, devoj-čice — dodade on nežno, doti-čući joj usnama obraz. — Haj-de, reci mi šta se dogodilo po-što je tvoja zlosrećna ekspedi-cija nestala?

— Ništa naročito, kad bolje razmislim. Niz naizgled obič-nih događaja koji su neumitno vo-dili jednom jedinom cilju. Pre kasno sam shvatila da su svi ti događaji vešto režirani da bi nas doveli upravo ovamo!

— Šta se dogodilo sa osta-lim članovima ekspedicije?

— Mrtvi su — ravnodušno reče devojka. — Ubili su ih o-nog trenutka kada smo prvi put ugledali hram.

»I ta ravnodušnost u njen-om glasu je neobična«, podseti ninđa sebe. »Ona nikada nije hladnokrvno govorila o ubija-nju, čak i kada su žrtve bili obični zločinci...«

— Pomislila sam da će i na mene doći red i pokušala da se borim, ali nisam imala nika-kvih izgleda. Ti momci vešti su i u borbi golim rukama, go-tovo isto onako kao sa prokle-tim automatskim puškama. Za-dala sam nekoliko slabašnih u-daraca pre nego što su me sa-vladali i uveli u hram.

— Pravo na ovo mesto?

— Neee... Reći ću ti sve što želiš da znaš, ali pre toga ti MENI nešto treba da kažeš...

— Ja tebi? Šta to?

— Ono što sam zaslužila, zar ne?

— Ah! — nasmeja se Lesli. — Ne moram sad da kažem: »Jesam li ti rekao?«, zar ne? Ti to i sama znaš.

— Da, užasno sam pogrešila što nisam ozbiljno shvatila tvo ja upozorenja, Les.

— A ja sam užasno pogrešio kada sam ti dopustio da uopšte kreneš sa tom šašavom ekspedicijom. Tek posle tvog odlaska doznao sam još neke činjenice o kultu Mingin, ali je već bilo prekasno da te zaustavim.

— Kako je Pit reagovao?

— Pit! Pit je sasvim ozbiljno razmišljao o ideji da od vlade SAD pozajmi bataljon Zelenih bereta i transportne avione koji će ih spustiti direktno u klanac. On sam išao bi na čelu, sa bacačem plamena u jednoj i la nserom za rakete u drugoj ruci. Sva sreća što vlada nema razumevanja za takve zahteve, inače bi se svašta moglo dogoditi...

— Dobri stari Tabasko? Šta si učinio s njim?

— Jedino što sam mogao. Na mestu kao što je ovo, njegova naglost donela bi nam samo pu no opasnosti. Pravio sam se da mislim kako ulaz u dolinu postoji i sa druge strane planine i poslao ga da se probije tim putem, u pratnji nekoliko isku snih vodiča.

— Hmm... koliko poznajem Pita, nemoj se iznenaditi ako ga za dan ili dva ugledaš na ne koj od onih litica kako preti svojim bacačem raketa!

Nasmejali su se oboje, ali kra tko. Znali su da je kratki trenutak opuštanja prošao i da se ponovo moraju vratiti mnogo mračnijoj stvarnosti.

— Mučili su te kad si ušla u hram?

— Ne. Nije bilo potrebe za tim. Zapravo, mislim da sam počela da brbljam sve što su me pitali čim sam ugledala ta stroga lica obasjana samo krvavocrvenim plamenom sa žrtvenika u velikoj prostoriji hra ma. Bili su to valjda prvosveštenici, ili kako se već zovu. U svakom od pogleda videla sam samo prezir i shvatila da za njih moj život ne znači ništa.

— Znala si šta te pitaju? I šta odgovaraš?

— O, da! Ali moja volja jednostavno kao... kao da se istopila na tom plamenu!

— Nisu ti dali ništa da jedeš pre toga? Neko piće?

— Ne, ništa. Zašto pitaš? Ničeg sem nekoliko gutljaja vode.

— Obične vode?

— Sasvim obične vode. Les! Misliš li da... ? Oh, bože!

— Starac koji me je doveo ovamo nazvao je to sredstvo drogom istine. Verovatno nešto slično skopolaminu. Nemoj kriviti sebe što si im sve rekla. Pod dejstvom narkotika i sam bih učinio isto. Kao i bilo ko drugi na našem mestu.

Ona odmahnu glavom. Usne su joj bile čvrsto stisnute, gnevne, kada ih je dotakao svojim usnama.

— To je sada sve prošlo, Sumiko — prošaputa ninđa nežno. — Sada moram potražiti neki način da te izvedem odavde!

Ona se prigušeno nasmeja.

— Bože, sa mnom nešto zaista nije u redu — reče. Pa ja te uopšte nisam pitala kako si stigao ovamo? Neki starac te je doveo? Ili mi se samo učinilo da si tako rekao?

— Da, doveo me je. Zapravo, on ima jednu ponudu koja se odnosi na nas oboje. Vratiće te meni ako ja njemu vratim T' Niang?

— T' Niang? To mi zvuči kao nešto na kineskom... ali ništa poznato...

— Jedan veliki safir koji oni vekovima čuvaju u hramu. Od nosno, čuvali su ga dok ga neki vešt lopov nije izneo odavde i nekome prodao. Ne znaju gde je sada, iako su u međuvremenu uhvatili i ubili kradljivca i one koji su mu pomogli.

— Ti momci ipak nisu tako bezgrešni kao što vole da misle za sebe — reče devojka sa gorčinom. — Di li se uopšte može doći do tog prokletog kamena?

— Šta ti misliš?

— Ne znam — ona protrlja prstima slepoočnice. — Moj mozak me još uvek ne sluša. kao da je obavijen vatrom kroz koju ne mogu da prođu čiste i jasne misli! Ti znaš šta ćeš učiniti?

— Izgleda da je to jedina mogućnost da te izvučem odavde — uzdahnu on. — Čak i ako bismo nekako prevazišli posthipnotičnu komandu koja te drži u ovoj jazbini, bilo bi vrlo teško probiti se kroz ove uske hodnike i dalje, kroz klanac. Čak i uz pomoć Tabasko Pita i njegovog teškog naoružanja!

Ona uzdrhta pod njegovim rukama.

— Les... koliko to može trajati?

— Voleo bih da mogu to da ti kažem, devojčice. Može se

dogoditi da nikada ne uđem u trag tom kamenu. Ili da ga pre toga raseku i prodaju kao sitnije kamenje.

— A šta ako se to dogodi?

— Onda ću ponovo doći ovamo i odvesti te, pre nego što oni i shvate da se nešto dogodilo? Važi?

Po prvi put usne im ostadoše spojene duže, u poljupcu koji je odavao svu silinu njihovih osećanja. Ruke ninđe obaviše to sitno i krhko, a tako uzbudljivo telo devojke duge crne kose. Svetlost mu nije bila potrebna da dočara njen lik: divno lice sa punim usnama i ogromnim očima srne, malo kosim, tek koliko da otkriju da u njoj ima i japanske krvi. Poznavao je i svaki detalj tog ludo uzbudljivog tela, sa uskim strukom i punim, čvrstim grudima za koje bi neko možda rekao i da su za nijansu prevelike, ali mu to ne bi smetalo da odmah potom poželi da ih pomiluje...

— Les, ludače! — nasmeja se ona. — Ne ovde!

On se odvoji od devojke i uspravi na noge, ali ne zbog upozorenja koje ionako nije bilo ozbiljno. Njena želja nije bila ništa manja od njegove i on bi je uzeo tu, na tom kamenom podu, samo da koraci u hodniku nisu upozorili da neko dolazi.

Poznavao je te korake. Memorija ninđe slična je memoriji kompjutera; ono što ostane zapisano u njoj gotovo je večno...

*
* *

Nešto se u međuvremenu promenilo dok je on bio sa devojkom u podzemnoj ćeliji. Lice starca to nije pokazivalo, ali njegovo držanje jeste.

Ninđa zastade pod mlazom svetlosti koja je padala kroz jedan od proreza u kamenu. Čak i ta svetlost sada je bila mutna; oblaci su napolju već prekrivali nebo, pretećи novim pljuskom.

— Šta se dogodilo, starče? — upita tiho. Čak vrlo tiho; jer, otkako postoje hramovi od kamena, postoje i vešti graditelji koji ih umeju načiniti tako da se sa određenog mesta može čuti svaka reč izgovorena pod njihovim svodovima.

Starac zastade. Tačno onde gde je ninđa i želeo kada je progovorio, pod svetlošću sa tavanice.

— Ti... ti znaš? Ali kako?

— Recimo da umem da čitam misli! — nasmeja se ninđa.

— Ne, to ne može biti istina! A opet...

I starac se zagleda u lice čoveka pred sobom, pažljivo ga proučavajući. Otvoreno, preplanulo lice čoveka tridesetih godina, sa tamnoplavim očima ko je su, ako je potrebno, umele da dobiju boju usijanog čelika.

— Ti si mi sam to odao, star če. Nisi više onako siguran u sebe kao kod našeg prvog susreta.

— Da, to je tačno. Nešto se odista dogodilo...

— Šta?

— Devet mudrih nije sigurno da ćeš se vratiti sa T' Niangom ako i uspeš da dođeš do njega...

— Samo to? Ti me sada vodiš pred njih?

— Da. Žele da te ispitaju uz pomoć vode istine. A to nije dobro.

— Nije dobro za mene?

— Da. Tvoje moći biće ozbiljno narušene. Ti takozvani mudraci ne shvataju da to što žele da učine može imati upravo suprotan efekat!

— Nisi uspeo da ih ubediš da greše?

— Ne, nisam...

— Postoji li mogućnost da se izbegne ta vaša voda istine? Da se zameni običnom vodom, na primer?

— Običnom... Pa, naravno! Bogovi, kako mi tako jednostavna pomisao do sada nikada ni je pala na pamet!

— Onda idemo mirno dalje — osmehnu se ninđa. — Trebi li da znam još nešto o delovanju vode istine?

— Ne, ništa posebno. Žrtva često i ne primeti da bez ikakvog otpora odgovara na sva postavljena pitanja. Jedino ne smeš oklevati sa odgovorima. I budi opširan u njima, preopširan čak; u takvom stanju svest čoveka nije sposobna da razluči važne od nevažnih detalja.

— Utoliko bolje. Starče... Ne, pre nego što te bilo šta zapitam, reci mi najpre svoje ime. Ne sviđa mi se da te više zovem starcem, tim više što je tvoj duh još uvek mlad.

— Moje ime je Ramri, Lesli Eldridže. Rodio sam se i odrastao u seni hrama Mingin, ali su me potom Devetorica mudrih poslali na školovanje u Englesku.

— U Englesku? Hmm... to objašnjava tvoj naglasak kojem sam se od početka čudio. Među tim, to mora da je bilo veoma hrabro od tvojih mudraca. Ka

ko su mogli znati da nećeš oda ti tajne hrama?

— Poznavali su me dobro — osmehnu se starac. — Sem toga, niko od nas nikada ne izlazi iz ove doline sam; čovek koji ga prati spreman je da ubije onog drugog čim posumnja u njega. I obrnuto, naravno; vr lo jednostavno i vrlo efikasno, moram priznati.

Govoreći to, starac zastade pred naizgled praznim kamenim zidom, na mestu koje se, po proceni ninđe, nalazilo malo po strani od središnjeg dela hrama.

Ramrijevi prsti dotaknoše zid i ninđa zabeleži to mesto u svo joj memoriji.

Uz škripu i pucketanje, deo kamenog zida skliznu u stranu, otvarajući prolaz u neveliku prostoriju osvetljenu odozgo krvavocrvenom svetlošću.

— Uđi unutra — tiho reče Ramri — i položi sve svoje oružje na pod. Nemoj se uplašiti kada pod počne da se podiže zajedno sa tobom. On će te izneti pred Devetoricu mudrih.

— A ti?

— Ja? Ja ću poći da pripremim vodu istine za tebe — prigušeno se nasmeja Ramri. — Još jednom: odloži oružje; čuvari mudraca neće oklevati da te ubiju onog trenutka kad ti ugledaju bilo šta u rukama!

Klimnuvši glavom, ninđa stupi na čvrstu podlogu isklesanu od jednog jedinog komada kamena, pitajući se kakav to mehanizam može da pokrene stenu ovako velike mase. Svoje oružje zaista je položio na pod, ali tako da ga lako može dohvatiti; uostalom, vakizaši i katana samo su najkrupniji i najvidljiviji deo čitavog pokretnog arsenala koji ninđe uvek imaju uz sebe; onaj drugi, mnogo manje upadljiv, i dalje je ostao skriven u donjem delu odeće i pod opasačem.

U času kada je čitavu težinu tela preneo na ploču pod svojim nogama, ninđa oseti kako ona podrhtava pod snažnim pritiskom odozdo. Začu se šum koji je podsećao na tiho klokotanje vode i to mu otkri tajnu mehanizma ovog primitivnog lifta. Vešto koristeći zakon spojenih sudova, graditelji hrama načinili su ga koristeći energiju vode.

Stajao je uspravno, kružeći pogledom po svim novim detaljima središne prostorije hrama koji su mu se otkrivali dok se ploča sporo uspinjala. Visok, mračan svod ukrašen slikama čije detalje sa ovog mesta ne može da razabere, najvi-

še zato što treperava krvavocrvena svetlost plamena neprestano pokreće senke po obojenim površinama.

Vitki stubovi, ukrašeni kamenim zmijama koje se gipko obavijaju oko njih, motreći svojim hladnim kamenim očima prema središtu dvorane, mestu na koje će ga za koji trenutak izneti nevidljivi vodeni mehanizam.

Tamo, u dnu ovalne prostorije, sada vidi plamene jezike koji liže pravo uvis. Tamo će biti žrtvenik koji mu je Sumiko već pominjala.

Uz laki potres ploča se zaustavi i on je sada stajao usred crno obojenog kruga, licem okrenut žrtveniku.

Plamenovi predstavljaju razbarušenu kosu jednog od božanstava kulta Mingin. Kameno lice iskrivljeno je u masku zlobe i mržnje, usta razjapljena da pokažu duge tigrovske očnjake. Oči su obojene crvenom bojom plamena i krvi, sa svetlucavom površinom koja odaje utisak da se zenice kreću, sledeći svaki pokret u velikoj prostoriji.

Njih devetorica sede u polukrugu oko njega. Pod njima nema ničeg sem kamenog poda, a odeća im je jednostavna, tek komad čiste bele tkanine omotan oko tela preplanulih od sunca.

Prešao je jednim polukružnim pogledom preko tih lica. Lica stara i mlada, sveža i izborana, glatka ili zarasla u bradu. Devet lica sa jednim jedinim izrazom: izrazom gotovo božanske nadmoći nad krhkim smrtnikom koji sada stoji pred njima.

»Ne, ipak vi niste tako sigurni u sebe kao što želite da izgledate, gospodo mudraci«, reče ninđa u sebi, proučavajući pogledom krug čuvara sa automatskim puškama u rukama. Po jedan iza svakog od devetorice sveštenika, još dvojica pored žrtvenika i dvojica pored sada zatvorenih velikih ulaznih vrata po kojima pljusak već do buje svoj divlji ritam.

Nije načinio nikakav pokret, premda je po licima oko sebe mogao naslutiti da očekuje kako će bar pognuti glavu u znak poštovanja.

Svaki vidljivi detalj velike prostorije bio mu je već urezan u pamćenje. Znao je sve o stavu naoružanih čuvara svetilišta, čak i to kojom će brzinom koji od njih reagovati ako zaista dođe do borbe. Sve to rekli su mu suptilni tragovi u njihovom držanju, izrazi njihovih

lica, načinu na koji svoje oružje drže u rukama...

Sada svu svoju pažnju može posvetiti onome koji sedi u sredini polukruga, sa po četvoricom sveštenika sa svake strane. To mesto obično pripada najstarijem, pa makar on bio samo prvi među jednakima.

— Moje ime je Čaidži — reče krupan starac duge sede kose i glatko izbrijanog lica. Energičan glas, naviknut da izdaje naređenja za koja zna da će biti bez reči izvršena. — Ti si Amerikanac po imenu Lesli Eldridž, za koga su nam rekli da je postao japanski ninđa?

— Da, to sam ja.

— Neki od nas — Čaidži pređe pogledom po ljudima pored sebe — ne veruju da je to moguće. Oni kažu da Japanci u školi ninđucua, čak i kada bi neki čovek sa Zapada bio primljen u nju, ne bi tolerisali više od nekoliko dana.

— Oni su u pravu — mirno odvrati ninđa. Već je znao da će ovaj razgovor teći smerom koji čak ni stari Ramri nije predvideo.

— Da li taj odgovor znači da si lagao čak i devojku za koju tvrdiš da je voliš?

— Ne.

Nestrpljiv pokret sede glave. Jedan »mudrac« Čaidžijevih godina do sada bi morao naučiti da kontroliše svoje telo, pomisli ninđa.

— Govori razumljivije, Eldridž — reče Čaidži smrknutih obrva. — Ti kao da zaboravljaš da si potpuno u našoj vlasti? Jedan pokret moje ruke i kiša olovnih metaka zasuće mesto gde stojiš!

— Znam to. Tvoja mudrost, Čaidži, mora svakako uzeti u obzir i mogućnost da ja više ne ću biti na tom mestu kada meci dolete...

Jasno je video kako se ljudi sa puškama podižu na nožne prste, spremni na akciju, ali ga to nije omelo. Ljudi poput Čaidžija navikli su na slepu poslušnost. Kada im se neko suprotstavi, pa makar i samo rečima, brzo gube nerve i čine greške.

Ipak, Čaidži neće načiniti i onu najveću grešku i izdati naređenje čuvarima da otvore vatru. T' Niang, iako njegovo ime još nije izrečeno, lebdi nad ovim skupom kao plava avet...

— Drzak si i hrabar — reče konačno Čaidži malo blažim tonom. — To je dobro, jer nam je upravo takav čovek potreban. Nama je, zapravo, potpuno svejedno da li si ti pravi ninđa ili ne, ali neki među nama žele da to doznaju kako bi u

rukopise uneli podatak da su se i u Japanu vremena odista promenila. Da li si čuo za vodu istine?

— Čuo sam.

— Pristaješ li da joj se podvrgneš?

— Ne.

Čaidži ponovo skupi obrve.

— Lesli Eldridže, moram te podsetiti da na ovom mestu TI nisi onaj koji može reći da li nešto želi ili ne!

— Možda. Ali, ako je zaista tako, onda je tvoje prethodno pitanje bilo sasvim nepotrebno, Čaidži.

Video je pritajene osmehe na licima dvojice od mladih ljudi u krugu devetorice. Kako je i pretpostavljao, Devet mudraca nisu činili tako kompaktnu celinu kao što se moglo očekivati.

Čaidži stisnu vilice obuzdavajući gnev. Pre nego što je nastavio reči koje bi mogao izgovoriti, ninđa nastavi, savršeno mirnim. razgovetnim glasom:

— Koliko znam, voda istine može u znatnoj meri narušiti sposobnost rasuđivanja onoga ko je pije; iako odista želiš da ti se T' Niang vrati, i to brzo, razmisli o tome, Čaidži.

— Tako je — tiho, kao za se be, reče jedan od one dvojice mlađih.

Čaidži ga ošinu besnim pogle dom i čovek obori glavu.

— Ubio si šest naših ljudi, Eldridž — produži Čaidži. — Dugueš nam krv. Uz to, mi još držimo devojku do koje ti je stalo. Ima mnogo načina da te prinudimo da učiniš ono što že limo!

— Samo jedan — hladno se osmehnu ninđa.

— A to je?

— Sporazum. Kada budem imao T' Niang, doći ću po devojku i slobodno otići s njom. To je sve.

— T' Niang je jedno od svetskih čuda, Eldridž. Ko nam ga rantuje da ćeš se vratiti kada ga jednom dobiješ u ruke? Eto, to je glavni razlog zbog kojeg moraš ispiti vodu istine: hoćemo da doznamo koliko su duboka tvoja osećanja prema devojci Sumiko! Ramri!

Poslednju reč Čaidži je izgovorio glasnije, okrećući se prema žrtveniku. Iza njega izroni poznata prilika koja je sa pobožnim izrazom na licu nosila pred sobom u obe ruke oveću kamenu posudu.

»Tamo, dakle, postoji još jedan prolaz u podzemlje hrama«, pomisli ninđa. »Podatak koji vredi zapamtiti...«

Oborenog pogleda, starac pri đe ninđi i ovaj primi tešku po-

sudu iz njegove ruke. Tečnost u njoj po svemu je ličila na običnu vodu.

— Ispij — reče Čaidži oštro, naginjući se napred da bi u nedovoljnoj svetlosti bolje video igru osećanja na licu ninđe. — Sve!

Sa podrugljivim osmehom, ninđa podiže posudu prema nje mu, kao da želi da mu nazdravi, a onda sruči jednim pokretom svu tečnost u grlo, vraćajući ispražnjenu posudu Ramriju u ruke.

»Obična voda«, rekoše mu čulo ukusa i čulo mirisa. Međutim, ni Sumiko nije opazila razliku između ovog napitka i obične vode. Mora sačekati; možda i Ramri igra neku svoju igru sa nepoznatim ciljevima i ovo što je popio stvarno će ga navesti da odgovori na svako postavljeno pitanje.

Starac se unatraške povlačio prema žrtveniku, ne skidajući pogleda sa njega. Ninđa opazi kako su se čuvari opustili na svojim mestima; po svemu su deći, čovek pod dejstvom vode istine, više nema nikakve želje za nasiljem.

Ramri ponovo nestade iza žrtvenika i ninđa ču tihu škripu kamena po kamenu. Otvor kroz koji je starac došao opet je zatvoren; ako bude morao da krene tim smerom, mora predvideti i vreme potrebno za pronalaženje skrivene poluge koja pokreće mehanizam vrata.

— Kako se zoveš? — reče su gestivnim glasom Čaidži, naginjući se napred. Sudeći po tome, voda istine delovala je veoma brzo na mozak žrtve.

— Lesli... Lesli Eldridž...

— To je tvoje pravo ime? Jedino ime?

Ninđa odmahnu glavom, praznog pogleda.

— Moje pravo ime. Ali ne i jedino... često uzimam i druga...

Ramri ga nije prevario, u posudi je bila sasvim obična voda. Lesli Eldridž nije bilo njegovo pravo ime, ali je pravo ime ninđe ostalo tamo gde i njegova uniforma američkog vojnika onoga ranog jutra koje ga je zateklo na pragu kuće u kojoj je živeo sensei Tanaka...

— Ti si ninđa, Eldridž? Japanski ninđa?

— Da, ja sam ninđa. Japanski ninđa.

— Gde se nalazila škola ninđucua koju si završio?

— Škola ninđucua koju sam završio — poče on monotonim glasom — nalazila se četiri i po milje južno od grada Nobuči, u podnožju planine. Od grada do kuće vodi vijugav kolski

put kojim retko ko prolazi, pošto svi misle da je to potpuno pust predeo. Oko zgrade škole je gusta šuma i u njoj jezero koje...

— Dobro, dobro! — prekide ga nestrpljivo Čaidži, očigledno zadovoljan odgovorom. — Reci mi sada, Eldridž, voliš li tu devojku, Sumiko?

— Ja volim tu devojku, Sumiko.

— Koliko?

Drogiran čovek imao bi teškoća da odgovori na takvo pitanje. Kao i svaki drugi čovek, naravno. Suptilna Čindžijeva zamka, možda?

— Koliko? — ponovi ninđa pitanje. — Mnogo.

Stereotipan odgovor na stereotipno pitanje. Čaidži bez sumnje zna da će jasne odgovore dobiti samo na isto takva pitanja.

Ako bude pitao koliko je visoka Sumiko, to mu može reći, sasvim precizno. Mera za količinu ljubavi još nije pronađena i Čaidži to mora znati.

— Voliš li je toliko da ćeš se odmah vratiti po nju, onoga tre nutka kada u rukama budeš imao T'Niang?

— Volim je toliko — odvrati on bez oklevanja. — Uhvatiću prvi avion za Imfal, iznajmiti džip i krenuti na jug, prema...

— Dovoljno, Eldridž — osmehnu se Čaidži, ispravljajući se. Sa lica mu nestade malopređašnje napetosti i on se široko osmehnu. — Još samo jedan, poslednji ispit. Želimo da vidimo koliko si zaista dobar borac?

— Ja sam zaista dobar borac — monotono odgovori ninđa.

Preostala osmorica »mudraca« se zgledaše. Ovo što Čaidži sada čini očigledno nije planirano. Nijedan od njih, međutim, ne učini ništa čime bi mu se suprotstavio.

— Tuni! — izgovori Čaidži glasno.

Jedna prilika izroni iza stuba obavijenog zmijom. Krupna i dežmenkasta prilika čoveka nagog do pasa i namazanog uljem tako da mu crveni odblesak plamena treperi po koži.

Uprkos težini, Tuni se kretao sa lakoćom i gipkošću velike mačke, balansirajući u desnoj ruci dugu, starinsku sablju sa širokim sečivom i koso zarezanim vrhom.

»Dobar borac«, zaključi ninđa, proučavajući Tunijeve pokrete. »Dovoljno govori i činjenica da ga do sada uopšte nisam primetio u njegovom zaklonu!«

— Tuni će pokušati da te ubije, ninđo! — reče trijumfalno Čaidži. — On je najbolji borac sa sabljom među nama. Samo čoveku koji ga pobedi možemo verovati da ima izgleda da odista dođe do T' Nianga!

*
* *

Čuvajući ravnodušan izraz na licu, ninđa skrete pogled prema Čaidžiju. Njegova mala igra sada mu je bila mnogo jasnija.

Čaidnži, zapravo, ne želi da se Lesli dočepa T' Nianga, bez sumnje zato što ima neki sopstveni plan da to izvede. Bio bi to uspeh koji bi mu osigurao vodeće mesto među Devetoricom mudraca; on i sada vodi glavnu reč, ali još uvek nema potpuno kontrolu nad ostalima. To pokazuje i način koji je odabrao da eliminiše čoveka koga ostala osmorica žele kao tragača za T' Niangom. Nije im se mogao otvoreno suprotstaviti, već ih sada stavlja pred svršen čin, gotovo sasvim uveren da ninđa ne može savladati Tunija.

»Pri tom i on i Tuni računaju da su moji refleksi usporeni delovanjem vode istine«, osmehnu se ninđa u sebi. »Vrlo dobro; pripremite se, onda, za ne baš prijatna iznenađenja, gospodo; a naročito ti, gomilo mišića bez mozga!«

— Ja treba da pobedim Tunija? — upita glupavo. — Sa mačem u ruci?

— Da. Odaberi jednu od te dve igračke pred svojim nogama — nasmeja se Čaidži.

— Nisu mi potrebne — odmahnu ninđa glavom.

— Šta? !

Tuni zastade, na pola puta do kruga označenog crnom bojom. Pogled mu nesigurno odluta prema Čaidžijevom licu.

Ovaj je, međutim, brzo savladao iznenađenje i široko se osmehnuo.

— O japanskim ninđama pričaju se bajke — reče skoro veselim glasom. — Možda ćemo se baš danas uveriti da su neke od tih priča istinite... ili da su samo velika i prazna laž! Produži, Tuni; on ne mora uzeti svoje oružje, ako to ne želi!

Vrebajući Tunijeve pokrete iz ugla oka, ninđa uhvati pogled jednog od one dvojice koji su od početka pokazivali simpatije prema njemu. Po licu mu se videlo kako skuplja hrabrost da se umeša u ono što po sve mu izgleda kao neravnopravna borba.

— Ne — reče mu ninđa uglom usana, ne ispuštajući nikakav glas. Čaidži nije mogao videti tu stranu njegovog lica, ali se mladi čovek opusti, kratko klimnuvši glavom da pokaže kako je razumeo.

U međuvremenu, Tuni malo odlučnije pređe narednih desetak stopa prostora. Vrhom već podignute sablje opisivao je ši roko krugove po vazduhu, pokazujući da sa sigurnošću barata teškim oružjem.

»Poznajem taj stil«, pomisli ninđa, koncentrišući sada svu svoju pažnju na protivnika. »Se nsei Tanaka je insistirao da na učimo i one tehnike mačevanja koje je vreme već pregazilo. Tu nijevo oružje je odlično za divlju bitku u gusto zbijenim go milama, kad snažna mišica sebi čisti put udarcima oštrice. U borbi jedan na jedan, ma kako vešt i hitar bio, Tuni nema nikakve šanse protiv mene!«

Duboko je udahnuo vazduh, ispunjavajući pluća kiseonikom i malo raširio bose noge na gla tkoj kamenoj ploči. Već zna ka kvim će prvim udarcem Tuni pokušati da reši ovaj obračun; njegov stav to sasvim jasno go vori.

Još četiri koraka i on će napasti. Još tri... dva...

— Ahhh! — vazduh šumno izlete iz Tunijevih pluća dok je svu snagu koncentrisao na udarac za koji je mislio da više ne može promašiti. Glupi belac dopustio mu je da priđe prebli zu; u sledećem trenutku njegova raspolućena glava zasuće čisti kamen sivkastom masom mo zga!

Široka oštrica padala je nanije po luku koji je ninđa i predvideo. On načini munjevit po kret samo stopalima i gornjim delom tela, propuštajući da mu čelik prozuji pored glave gotovo dotaknuvši kosu.

Silina zamaha povuče Tunije vo telo napred i ninđa se prignu, provlačeći se ispod pazuha desne ruke protivnika. Čvr sto oslonjen na oba stopala, on otpozadi zadade jedan jedini kratki i precizni udarac ivicom dlana u potiljak.

Taj udarac, i neki slični njemu, mogu svakog iole boljeg poznavaoca karatea učiniti ubi com pre nego što i shvati šta se dogodilo i zašto njegov protivnik više ne ustaje.

Ovoga puta, međutim, nije bilo ničeg slučajnog u izboru udarca koji je ninđa zadao. Nje gova energija posla Tunijevo te lo direktno prema podu, tako brzo da se ono najpre povilo u

pasu, odvajajući obe noge istovremeno od podloge.

Tup tresak smrskane lobanje; delić sekunde i kasnije i šum sličan šumu s kojim puna vreća teško pada na kameni pod.

Osmehnuvši se, ninđa se okrete prema Čaidžiju.

— Tvoj majstor sablje — reče podrugljivo — učio je mačevanje kod nekog drvoseče. Čaidži...

Otvorenih usta, razrogačenih očiju, čovek je buljio u njega.

— Da li je to sve što si želeo da doznaš o meni, Čaidži? — produži ninđa. — Treba li, možda, da ubijem još nekoliko tvojih ljudi da bi mi poverovao? Ne brini, vaš kamen će se ponovo vratiti ovamo, a ako doznam da se Sumiko u međuvremenu nešto dogodilo, tvoja glava izgledaće isto ovako lepo kao i Tunijeva. Pogledaj je dobro, Čaidži: i misli o Tunijevom licu i kada ja budem daleko odavde!

Podigao je svoje oružje sa poda i savršeno mirnim korakom krenuo u pravcu žrtvenika. Niko od prisutnih ne načini ni najmanji pokret da ga zaustavi; činilo se da svaki od njih savršeno dobro zna da bi taj pokret istovremeno značio i smrtnu presudu za njega!

Otvor na zadnjoj strani žrtvenika pojavi se u kamenu još pre nego što je ispružio ruku da potraži skriveni mehanizam. Iz polutame ga pozdravi sjaj Ramrijevih očiju.

— Sve sam video i čuo — prošaputa starac zatvarajući prolaz za ninđom. — Sve! Ah, ovo je bio divan udarac Čaidžiejvoj nadutosti! Proći će dani pre nego što nas ponovo podseti kako je on bio taj koji je poslednji put spasio tajnu hrama!

— Poslednji put? Kada se to dogodilo?

— Pre skoro dvadeset godina — kikotao se u bradu starac vodeći ninđu niz usko, zavojito stepenište. — Vlada je poslala ekspediciju topografa da dopuni avionske snimke klanca. Čaidži se umešao među njihove nosače i uspeo da eliminiše trojicu ključnih ljudi pre nego što su se i približili klancu. Ostali su se povukli, naravno; posle toga nikome više nije padalo na pamet da istražuje okolinu hrama! Ja lično mislim da je imao mnogo sreće, ali...

— On sada neće preduzeti više ništa protiv mene?

— Ne, neće. Autoritet mu je pretrpeo težak udarac, rekao sam ti, ninđo!

— Znači li to da odmah mogu da odem odavde, u potragu za vašim safirom?

— Odmah? — osmehnu se Ramri. — Nećeš najpre da vidiš svoju devojku?

— Hoću, stari lukavče — nasmeja se i ninđa. — Hteo sam samo da pitam da li sam od ovog trenutka slobodan čovek?

— Koliko i svaki od nas koji polazi putem kroz klanac.

— Koliko i... Čekaj malo: rekao si da niko od vas nikada ne izlazi sam?

— Tako je.

— Shvatam. Ko će biti moj pratilac?

— Doznaćeš na vreme — promrmlja starac. — Čaidži se već pobrinuo za to!

— Njegov čovek?

— Čaidži tako misli, he-he-he! Ne bi me iznenadilo, među tim, da se prevario. Čovek o kome je reč bio je čuvar T' Nia nga. Neće se smiriti pre nego što kamen ponovo ne bude na svom mestu u hramu. Pa makar morao najpre ubiti i samog Čaidžija da bi to izveo!

Koračali su sada već poznatim hodnikom na čijem se kraju nalazila ćelija Sumiko. Izmakavši se u stranu, Ramri propusti ninđu pored sebe.

— Idi sada — reče tiho. — Potreban si joj. Ja ću ostati ovde, na straži. Neću nikome dozvoliti da te uznemirava sledeća dva sata. To ti je dovoljno, Lesli Eldridže?

— Nije, ali prosjaci ne smeju biti probirljivi, kaže moj narod.

— I moj narod ima sličnu izreku — klimnu starac glavom. — Pođi kod nje. I možeš joj reći da će joj biti dobro pošto odeš. Prebacićemo je u udobniju i svetliju ćeliju hrama, gde je i do sada bila, iako se toga ne seća. Čaidži je naredio da je za tvore ovde samo da bi ostavio jači utisak na tebe.

— Kako se iz njene podsvesti uklanja posthipnotička komanda da ne sme napustiti ćeliju, Ramri?

— Oprostićeš mi što ti tu reč još neću odati, Lesli Eldridže.

— Ni ti, dakle, nisi još potpuno siguran u ninđu sa Zapada — osmehnu se drugi čovek, odmičući hodnikom. — Dobićete vaš plavi kamen, mudraci. A pre nego što ga dobijete... razmišljajte kako ćete me se posle toga osloboditi!

Vrata ćelije i ovoga puta otvorila su se bešumno. Ovoga puta devojka je sedela u položaju lotosa kraj suprotnog zida, očigledno nastojeći da po-

vrati kontrolu nad svojim duhom i telom.

— Les? — reče tiho, otvarajući oči. — Već?

— Koliko je vremena proteklo otkako sam otišao, devojčice?

— Ne znam. Ili... Ah, sada znam! Skoro jedan sat, a meni se uničilo da si izašao samo tre nutak ranije!

— To je dobro — on kleče pred nju i rukama joj nežno ukloni kosu palu preko lica. — Dejstvo vode istine postepeno prolazi. Nadam se da ti je više neće davati.

— Šta se dogodilo s tobom, Les? Bilo je borbe?

— Gotovo da nije. Ići ću da im potražim T' Niang, Sumiko. Kada se vratim, oboje ćemo moći da odemo odavde, kao slobodni ljudi.

— Ti veruješ njihovim obeća njima?

— Ne — nasmeja se ninđa. — A ti?

— Ni ja. Nadaš se da ćeš naći T' Niang?

— Učiniću sve da ga nađem. Imaš li kakvu ideju odakle tre ba početi?

— Razmišljala sam o tome — devojka nabra obrve. — Da sam ja bila na mestu tog kradljivca, pohitala bih do najbližeg mesta gde ima puno novca u opticaju i ljudi spremnih da daju velike sume čak i za ukradeno drago kamenje.

— A to mesto je?

— Bangkok, na primer? Singapur, možda. Možda čak i Hong—Kong, ali ne verujem.

— Tako sam i ja razmišljao — klimnu ninđa glavom, a nje gove šake skliznuše do ramena devojke umotanih u gornji deo njegovog kostima. — Daće mi pratioca, koji će bez sumnje biti obavešten o putu kojim je kradljivac pobegao i mestu gde ga je stigla osveta. To mi za po četak mora biti dovoljno. Što se tebe tiče, Ramri — starac koji me je i doveo u hram — obećao je da će te vratiti u udo bniju i svetliju ćeliju. Nemoj činiti ništa što bi moglo izazvati njihov gnev, devojčice; ja ću sigurno doći po tebe.

— To... to što si sada rekao... zvuči kao oproštaj, Les? Ideš? Već?

— Idem, ali ne još — prošaputa on. — Ramri nam je dao dva sata, a već smo utrošili šest minuta od tih sto dvadeset...

Njegove ruke zavukoše se pod crnu svilu kostima obavijajući dve krupne, tople dojke sa bradavicama koje mu se drsko zariše u dlanove. Sumiko promuklo uzdahnu, pokoravajući

se njegovom pokretu, već klize ći naniže, ali je on zadrža.

— Ne, dole je kamen. Ovoga puta malo ćemo promeniti uloge!

Njene ruke već su nestrpljivo otkopčavale kožni opasač, vukle naniže donji deo kostima ninđe. U polusedećem—polulležećem položaju, muškarac je po vuče na sebe, sve dok usnama ne dotače vrhove dojki.

Njihova tela poznavala su se dobro. Prigušujući krik bola pomešanog sa strašću, devojka mu se spusti u krilo, kleknuvši preko njegovih nogu na kameni pod.

Nekoliko dugih trenutaka ostadoše nepomični, sem što nje mu uspe da zbaci kostim sa nje nih ramena i potpuno joj obna ži grudi. Ljubio ih je i milovao vrhom jezika sve dok ona ne uzdrhta čitavim telom i ne pokrete bokove u fascinantnom, sve bržem ritmu.

Kriknula je prodorno, zabacujući glavu unazad, prepuštajući grudi njegovim gladnim ša kama. Ako je nekoga, sem Ramrija, i bilo u blizini, sigurno ga je iznenadio taj glas vrele fizičke ljubavi pod ledenim ka menim svodovima, naviklim sa mo na tihe glasove sveštenika.

Hvatajući je rukama za bokove, ninđa povuče devojku bli že sebi i ona još zabaci glavu i grudi unazad, dahćući široko otvorenih usta. Još uvek su bili gladni jedno drugog i otimali su od ljubavi ono najslađe, kao da se više nikada neće sresti i dotaći.

Devojka je prva klonula sa dubokim uzdahom zadovoljstva na usnama. Ninđa je nežno položi na kostim rašireni po podu i ispruži se pored nje, milujući je jednom rukom i dotičući joj usnama kosu.

— Les... koliko je vremena prošlo?

— Ne misli sada o tome. Bićemo još zajedno.

Ona se privi uz njega, tražeći ga ponovo rukama, privlačeći sebi, prepuštajući se njegovim željama.

Ma koliko se trudio da bude nežan, ona ponovo tiho vrisnu kada je prodro u nju. Igra stara koliko i svet nastavljala se; umesto da zgasne, plamen njiho ve strasti buktao je sve jače i jače, dokazujući da sve draži te lesnog dodira čine samo mali deo onoga što dvoje ljudi osećaju kada se odista vole.

Dva sata su bila na izmaku kada je ninđa poslednji put dotakao njene usne svojima i pošao prema vratima ćelije. Po novo je bio odeven u svoj kostim, ali bez kapuljače. Šumovi

koji su prodirali kroz debele ka mene zidove govorili su da je prvi nalet pljuska prošao i da će nebo nad hramom sledećih nekoliko sati ponovo biti vedro.

Zastao je na vratima, tražeći u tami svetliju mrlju lica devojke.

— Idi! — reče ona prigušenim glasom. — Nemoj se zadržavati... Čini mi se da ćeš se tako brže i vratiti, Les...

— Nemoj se bojati ničega, Sumiko — šapnu. — Ja ću doći po tebe. Možda i mnogo pre nego što misliš...

*
* *

Ramri je čučao uza zid, osvetljen zracima sunca koji su prodirali kroz prorez u kamenu.

— Tačno dva sata — reče sa osmehom. — Tačan si, ninđo.

— Mogu li sada da pođem, Ramri? Da li je moj saputnik spreman?

— On te čeka na mestu gde smo se ti i ja upoznali. Straže u klancu su obaveštene, niko neće pokušati da vas zadrži.

— Tvoj glas nije baš siguran u to što govoriš, Ramri — osmehnu se ninđa. — Šta je sa Čaidžijem?

— Ne znam. Povukao se u svoju ćeliju posle susreta sa tobom. Ali je nekoliko ljudi ušlo i izašlo iz nje u međuvremenu.

— Kako to znaš, ako si sve vreme proveo ovde?

— I ja imam svoje uši i oči u hramu, ninđo. Kao što ih ima i Čaidži, i još neki od Devetorice mudrih.

— Postoji, dakle, mogućnost da će on napasti još jednom?

— Postoji. Vrlo mala, ipak: ostalima se ne bi dopalo ako se nešto dogodi čoveku koji je kre nuo da traži T' Niang.

— Verujem. Ali neće moći bogzna šta ni da preduzmu pošto se njemu stvarno nešto dogodi. Hvala ti na upozorenju, Ramri; a sada, voleo bih da do znam ponešto i o svom pratiocu?

Onaj već poznati fini osmeh još jednom prelete preko usana skrivenih bradom.

— Zove se Armitadž. To je sve što ti mogu reći. Veoma ne običan čovek.

— Armitadž? Indijansko ime?

— On je ovamo došao iz Bengala. Jedan od retkih koji nije rođen u blizini hrama.

— Zar je i to moguće?

— Moguće je... pod izvesnim uslovima. Dvojica naših ljudi su ga doveli iz Bengala...

Armitadža su, naime, othranili vukovi. Nije znao da govori, da ide na dve noge, da jede kao čovek.

— A sada?

— Videćeš. Napredovao je bo lje nego što sam čak i ja očekivao. Može da prođe u svakom civilizovanom društvu... sve dok ne dođe do borbe.

— A onda?

— Onda ponovo postaje vuk. Čudno, zar ne?

— To i nisu tako retki slučajevi u ovim krajevima, koliko znam.

— Ne, nisu. Armitadž je imao sreće da su ga našli u dobu od tri ili četiri godine, inače se s njim ništa više ne bi moglo učiniti.

— Hvala ti na obaveštenjima. Ramri. Znam da će mi biti korisna, naročito ovo poslednje.

Sklapajući ruke pred grudima, Ramri mu se ceremonijalno pokloni i ninđa mu uzvrati na isti način. Pogledali su još jednom u oči jedan drugom, a onda je ninđa kroz uski otvor u kamenu izronio na svetlost dana.

Nebo nad dolinom još je bilo vedro, iako se negde iza planine ponovo čula potmula tutnjava novog olujnog fronta. Čitavi oblaci bele pare dizali su se sa vlažnog tla i rastinja, ograničavajući vidike ovde na dnu doline.

Ninđa bez teškoća nađe mesto pored litice gde se sreo sa Ramrijem. Armitadž ga je čekao, gotovo u istom položaju kao i starac nekoliko sati ranije.

Ustao je kada mu je ninđa prišao. Odmerili su jedan drugog pogledima, kao dve site zveri koje su se slučajno srele na pojilu, svesne da će im se, pre ili kasnije, putevi ponovo ukrstiti i da će tada doći do odlučnog obračuna.

Ninđa pred sobom vide čoveka srednjeg rasta i nesrazmerno širokih ramena, odevenog u jednostavnu odeću prilagođenu putovanju kroz prašumu. Ramena su mu bila povijena, ruke veoma duge, sitne oči na glatko izbrijanom licu gotovo skrivene kosmatim obrvama do kojih su gotovo dopirali čuperci duge kose.

Ukoso preko leđa Armitadž je nosio veliki luk i tobolac sa strelama. Drugog vidljivog oružja nije imao, ali oštro oko ninđe opazi kako se na jednom mestu, u visini pojasa, tkanina odeće neprirodno povija oko dršške velikog noža.

— Govoriš li engleski? — upita mirno. On i ovaj čovek moraju zajedno izaći iz klanca. Po

sle toga, već će videti koliko Armitadž može da mu pomogne u potrazi za T' Niangom...

— Dovoljno — Armitadžov glas bio je grlen, promukao, pomalo nesiguran. Ninđa je bio uveren da to nije samo zato što loše govori engleski.

— Vrlo dobro. Možemo da krenemo?

— Možemo. Čim utvrdimo ko je vođa.

— Ne prihvataš moje vođstvo, Armitadž?

— Ovde ne. Kad stignemo u velike gradove, ti ćeš ići na čelu.

— Razuman aranžman — klimnu ninđa glavom. — Ti se u ovoj šumi snalaziš bolje od mene.

— Ti si razuman čovek, Lesli Eldridže — reče Armitadž, ali mu lice ostade bez izraza.

— Sada možemo da krenemo...

Okrenuo se i pošao kroz grmlje, naizgled nespretno, na svojim kratkim krivim nogama, povijajući se još više unapred kao da jedva čeka da se spusti na ruke i produži put kao četvoronožna zver.

Tako se i probijao jedva vidljivom stazom, kao zver spremna da u svakom trenutku pređe u napad ili bekstvo. Sledeći ga na rastojanju od nekoliko koraka, čak i ninđa se morao diviti sigurnosti kojom je pronalazio put kroz izukrštano šiblje.

Ćutali su, sve dok Armitadž ne zastade u blizini mesta gde je ninđa prethodne noći ubio trojicu ljudi iz patrole.

Jasno je čuo kako Armitadž uvlači vazduh kroz nos, saginjući se još niže nad vlažno tle. Potom se okrenuo i pogledao ninđu.

— Krv — prošaputa. — Ljudska krv...

— Od prošle noći?

Armitadž klimnu glavom.

— Da. Kiša je dva puta pala otkako je prolivena.

— Ja sam je prolio, Armitadž.

— Suviše krvi.

Da li to čuje prekor u njegovom glasu?

— Nije dobro tako prolivati krv, privlačiš lešinare...

— Nisam imao izbora — sleže ninđa ramenima. — Da nisam ja ubio njih, oni bi ubili mene.

— Tvoje oružje proliva previše krvi. Uvek ubijaš mačem?

— Ne uvek.

— Krv je dobra za šumu, ali ne i za životinje u njoj. Izbegavaj da zadaješ velike rane koje mnogo krvare dok smo u šumi.

— Poslušaću tvoj savet, Armitadž. Štaviše, može se dogoditi da to uskoro učinim...

— Uskoro?

— Opasnost je u blizini. Čai dži možda ne želi da ti i ja budemo oni koji će vratiti T' Niang u hram.

Armitadž zari pogled u zenice ninđe, kao da tu traži potvrdu tek izgovorenih reči. Nosnice mu se ponovo raširiše dok je uvlačio vazduh u njih, okrećući lice vetru kao što bi učinila svaka životinja.

— Da — reče vrlo tiho nekoliko trenutaka kasnije. — Neko dolazi...

— Sklonićemo se sa staze?

Armitadžove oči blesnuše pod spuštenim obrvama.

— Ne! — reče oštro. — Armitadž je čovek, a ne vuk! Armitadž se neće više nikome sklanjati sa puta!

Osmehnuvši se, ninđa sleže ramenima. Načinio je korak u stranu, bliže deblu koje će mu, ako to bude potrebno, pružiti dobar zaklon. Ponos je dobra stvar, svakako, ali oklop od ponosa još nikada nije uspeo da zadrži hice ispaljene iz automatske puške...

Četiri čoveka dolazila su za njima, reče sluh ninđi. I Armitadž je očevidno došao do istog zaključka, jer sporim pokretom skide luk sa leđa, odabra četiri strelice iz tobolca i postavi prvu na luk, stežući desnim pazuhom preostale tri.

»Uskoro ćemo videti da li je to jedna od uobičajenih patrola, ili Čaidžijev pokušaj da mene i Armitadža skine sa vrata. Ako je ovo drugo, onda ne zaslužuje naziv »mudraca«. Trebalo je da ga ono što se dogodilo Vumiju upozori kako ja nisam protivnik koji se može tako jednostavno izbaciti iz igre...«

Prvi čovek je tako napeto sledio njihove tragove po vlažnom tlu da je potpuno izašao iz zaklona žbuna i ugledao ih tek pošto je zastao da se osvrne oko sebe.

Iznenađenje je na trenutak bilo jasno vidljivo na crnpurastom licu, ali ga čovek brzo prevlada. Grlenim krikom dozvao je ostalu trojicu i oni izađoše iz šipraga, zauzimajući mesto pored njega.

Dva šurikena već su se krila među prstima obe ruke ninđe. Ali još nije bilo vreme za početak obračuna, cevi sve četiri puške gledale su u zemlju, a njihovi vlasnici držali su ih tako da je znao da će najpre morati da ih otkoče pre nego što budu spremne da otvore vatru.

»Samo budala se provlači kroz šumu sa otkočenom puškom«, seti se on jednog od upola zaboravljenih pravila ratova

nja u Vijetnamu. Pravila koje je praksa, međutim, brzo demantovala; momci koji su poslušno držali svoje puške zakočene često su umirali zato što im je nedostajao upravo taj delić sekunde potreban za jednostavnu operaciju.

Vođa četvorke progovorio je prvi, jezikom koji ninđa nije razumeo, ali je smisao reči bio jasan, kao i podrugljiv smeh kojim su ostala trojica propratila gestove prvog. On je imitirao šunjanje vuka kroz šumu, a onda pokretima dočarao čoveka koji nespretno zateže tetivu luka.

»Da li je moguće da misle kako je Armitadž opasniji protivnik od mene?«, pomisli ninđa, prateći pažljivo svaki pokret, svaki trzaj mišića na preplanulim licima. »Ili samo žele da ja to pomislim, jer...«

Ni njih četvorica verovatno nisu znali da ih je Čaidži hladnokrvno žrtvovao kako bi petom čoveku dao priliku da se jednim preciznim hicem oslobodi ninđe.

Haragei je prvi upozorio Leslija na nejgovo prisustvo, a malo potom ovaj se sam odao nespretnim pokretom u dubini šipraga. Posmatrajući taj deo šume iz ugla očiju, ninđa jasno vide kako se crna cev puške lagano pomera, tražeći njegove grudi kao cilj.

»On neće još pucati«, reče sebi. »Čeka da Armitadž izgubi nerve i izbaci prvu strelu, privlačeći svu pažnju na sebe...«

Ponovo glas, prezriv smeh koji proprati nešto što je vođa četvorice izgovorio vrlo brzo, izmenjenim, promuklim glasom koji je podsećao na Armitadžov.

Lice čoveka—vuka, međutim, ostade nepokretno. U položaju u kojem se našao podsećalo je na statuu strelca izdeljanu od tvrdog tikovog drveta iz ovih istih prašuma.

Jedan po jedan, ljudi sa puškama prestadoše da se smeju i ninđa gotovo fizički oseti kako napetost naglo raste. U njegovoj podsvesti haragei je vrištao upozoravajući na cev što ga gleda u grudi, ali on uspe da savlada instinkt samoodržanja i ostane na mestu.

A onda Armitadž, visokim, zvonkim glasom koji kao da nije pripadao njemu, izgovori jednu jedinu reč. Tetiva melodično zazvoni i ninđa jasno ču fijuk strele u vazduhu.

Bacio se na leđa u istom trenutku, izbacujući šuriken iz desne ruke. Prva čelična zvezda mora biti namenjana strelcu koji upravo u ovom istom deliću sekunde pritiskuje obarač, sa-

svim ubeđen kako njegov prvi kratki rafal ne može promašiti široke grudi ninđe.

Meci zadobovaše po deblu iznad ninđine glave, tako blizu da on oseti na obrazu pokret vazduha izazvan prolaskom komada olova. Pogled ninđe, međutim, nije krenuo za čeličnom zvezdom lansiranom iz njegove ruke, već za Armitadžovom strelicom.

Znao je da će se šuriken sa smrtonosnom preciznošću zariti tačno među oči strelca i izbaciti ga iz borbe. Armitadž je u mnogo većoj opasnosti; čak ako njegova prva strela i pogodi, neće imati vremena da izbaci ostale tri pre nego što preživeli protivnici uspeju da otkoče puške i zaspu ga pravom kišom metaka!

Strela se zari vođi u grlo i ninđa vide kako se oči ovoga iznenađeno šire. Ispuštajući pušku, on obema rukama ščepa telo strele u pokušaju da je iščupa iz grkljana. Neuspeo pokušaj, naravno. Energija udarca ga obrte u mestu i ninđa vide da čelični vrh viri iz temena, prošavši na svom putu kroz završetak kičmene moždine.

Tetiva zazvoni još jednom, ali su trojica preostalih već digli svoje puške prema Armitadžu. Jedan od njih neće imati vremena za hitac», ali druga dvojica hoće.

Uspravljajući se naglo, ninđa izbaci i šuriken iz leve ruke. Putanja čelične zvezde ukrsti se sa putanjom strele; njen cilj bio je strelac koji je stajao najdalje od Armitadža, ali su njegovi pokreti bili za nijansu hitriji od pokreta preostale trojice.

Oba projektila u istom trenutku stigoše do cilja; šuriken jednim svojim krakom otvori dubok rez pod grlom strelca, kudajući na svom putu vratnu arteriju. Pogođen pravo u srce, drugi čovek ispusti pušku i odstupi jedan korak unazad pre nego što se sruči, još uvek sa grčom iznenađenja na licu.

Izvlačeći katana desnom rukom, ninđa dugim skokom odvoji noge od tla. Po prvi put ovaj klanac začu karakteristični fijuk sa kojim plemeniti čelik mača izleće iz svojih bogato ukrašenih korica da bi po ko zna koji put posejao smrt na svom putu.

Armitadžova treća strela mora zakasniti, znao je, ali je isto tako znao da skok mora izvesti hitrije nego obično da se ne bi našao na njenoj putanji kada konačno poleti sa luka. Sem toga, ne sme predugo ostati okrenut Armitadžu leđima; ne bi se

dogodilo prvi put da jedan od boraca iskoristi priliku koju mu naivno pruži doskorašnji saborac...

Katana se sa fijukom sruči ukoso na rame čoveka sa puškom i gotovo bez napora, kao da klizi kroz vodu, preseče kosti i mišići dijagonalno preko grudi, razdvajajući telo žrtve na dve nejednake polovine.

Dočekavši se na noge, ninđa se hitro okrete. Strela mu je prozujala iza leđa, pogađajući već mrtvo telo u gornji deo grudi pre nego što je imalo vremena da se sruči u travu.

Armitadžovo lice sve vreme ostalo je savršeno mirno. Kao da se baš ništa nije dogodilo, on vrati nepotrebnu strelu u tobolac i prebaci luk preko ramena, da bi tek tada posvetio jedan pogled ninđi.

— Opet previše krvi, Lesli Eldridže — reče promuklo. — Ali si bolji nego što sam mislio; dvojica za tebe, dvojica za mene...

— Trojica za mene. Još jedan je tamo, u šiblju. On je pucao.

Okrenuo je Armitadžu leđa, znao je da će ga haragei upozoriti ako ovaj iznenada odluči da se otarasi tako opasnog saputnika. Ovaj ispit je potreban; pre ili kasnije mora doznati razmišlja li Armitadž i o takvom rešenju.

Ne, čovek—vuk ovoga puta nije napao. Izvlačeći šuriken iz rana među očima prvoga koga je oborio, ninđa začu neke neobične zvuke iza sebe i okrete se.

Oslonjen na ruke i noge, sada ponovo više nalik vuku nego čoveku, Armitadž je dugim jezikom lizao krv koja je u širokom mlazu još curila iz presečene vratne arterije druge ninđine žrtve...

*
* *

— Neobično mesto za poslovni razgovor,— promrmlja Armitadž, posmatrajući natpis koji je na dva jezika obećavao svu raskoš toplog kupatila i potvrđivao to kolor-fotografijama ljupkih devojaka okupljenih oko kade sa gostom kome su videle samo ruke, položene na zadnjice dveju nagih sirena.

Ninđa se osmehnu. Bangkok se očevidno nije dopadao čoveku naviknutom na samoću prašume, a od mnogo hiljada raznih vrsta uživanja koja je taj grad svake noći nudio zadovoljavao se jedino non-stop film-

skim predstavama, birajući isključivo američke vesterne.

— Ako ne želiš, ne moraš ući — reče ninđa sa osmehom. — Mister Ho verovatno ne zna mnogo više o T' Niangu od onih desetak trgovaca dijamantima sa kojima smo već razgovarali.

— Ući ću — reče Armitadž, iako mu se nelagodnost videla na licu. Ninđa je znao da će se to dogoditi, jer je od prvog dana prisustvovao svakom njegovom razgovoru o T' Niangu.

— Idemo onda — reče Lesli i odgurnu dvostruka drvena vrata, nalik onima na salunima iz vesterna. I prednja prostorija bila je uređena kao salun, što će se Armitadžu verovatno dopasti, bez obzira na činjenicu da su sva lica u njemu žuta, a oči kose.

Ono što je tražio nalazilo se iza sledećih vrata, kroz koja su prošli tek pošto je ninđa preko šanka gurnuo dve novčanice od po sto dolara. Prilično visoka cena, ali je izgled hodnika u koji su potom ušli to donekle opravdavao.

Skupoceno drvo, meki i vrlo čisti sagovi pod nogama. Skup nakit i haljina od čiste svile na devojci koja im se ljubazno naklonila.

— Da li gospoda žele zajedničku kabinu ili ne? — upita na vrlo pristojnom engleskom jeziku.

— Nas čeka mister Ho — odgovori ninđa.

— Ah! Izvolite ovuda...

Provela ih je kroz vrata na samom kraju hodnika, a onda pokazala ključić u svojoj ruci.

— Ovo je ključ prostorije u kojoj se nalazi mister Ho — reče. — Iza ovih vrata. Pre toga, budite ljubazni da se najpre okupate u ovim kabinama tamo. Tu ćete ostaviti i svoju odeću, jer kroz vrata možete proći samo u jednom od naših kimona.

Napustila ih je sa ljubaznim osmehom, ostavljajući ključ na stočiću od ružinog drveta pored zida. Ninđa pogleda u Armitadža.

— Izaberi kabinu, prijatelju.

Bengalac iskrivi lice, ali priđe bližim vratima i oprezno ih otvori. Ustuknuo je istog trenutka i zalupio vratima, zbunjeno bulјeći u Leslija.

— Hej, pa tamo... unutra... Unutra je žena... naga!

— Da. Pa šta?

— Mislim... ova kupatila, ona su samo za...

— Ona su za svakog ko može da ih plati, Armitadž — strpljivo reče ninđa. — Devojka u kabini je tu da bi ti pomogla da se bolje opereš, ništa više.

Ako želiš od nje još neke usluge, možeš ih dobiti, ali mislim da za to nemamo vremena...

Ostavivši Armitadža da bulji u ponovo zatvorena vrata, on uđe u susednu kabinu i poče mirno da se svlači, odbijajući pokretom ruke pomoć devojke koja mu se uslužno nakloni.

Veoma zgodna, morao je ipak primetiti dok je ona pažljivo slagala odbačenu odeću. Sitna i krhka, gotovo kao Sumiko. Divno izvajano telo i bokovi, ali male, šiljate grudi, ni nalik ra skošnoj lepoti Sumiko...

I ona sa neskrivenim divljenjem pogleda njegovo krupno telo, potpuno preplanulo od su nca Kalifornije.

— Tako si veliki — reče. — Ogroman. Svuda.

— Znam, mala. Ali ovde sam samo da bih se oprao.

Ona sleže ramenima, isprobavajući temperaturu vode iz tuša postavljenog na zidu.

— Bolje. Amerikanci veliki, ali loše vode ljubav. Suviše gru bi. Suviše brzi.

— Imala si mnogo Amerikanaca? — nasmeja se Lesli prepuštajući se rukama koje su ga vešto trljale mirišljavim sapunom.

— Ne mnogo. I druge devojke, one kažu isto.

— Verujem da je to istina — reče ninđa. — Ipak, ima ih koji zaista umeju da vode ljubav.

— Možda. Takvi ne dolaze na ovo mesto...

Ravnodušnog lica, devojka kleče pred njega da bi lakše na sapunjala donji deo tela, ali ni nđa ipak oseti da je to samo maska i da ona, slično njemu, nastoji da potisne uzbuđenje ko je je osetila.

Ninđe imaju savršenu kontrolu nad svojim telima i Lesli u mislima zahvali još jednom senseiju Tanaki što ga je tome naučio. Mala Tajlanđanka bila je vrlo privlačna; u nekim dru gim okolnostima svakako bi za kasnio na sastanak sa mister Hoom...

Međutim, možda ipak postoji mogućnost da se korisno spoji sa lepim?

— Kaži mi, kakvo je mesto gde će mene i mog prijatelja primiti gospodin Ho?

— Velika dvorana. Stakleni krov. Četiri velike kade u podu. Poslovni ljudi često tu razgovaraju, uz jelo i piće.

— Devojke?

— Da, devocjke tu. Ponekad moraju izaći, ali ne dugo.

— Da li mogu da povedem te be tamo?

— Mene?

Još je klečala pred njim i on vide iznenađenje i nevericu na sitnom licu kada je podigla glavu da ga pogleda u oči.

— Zašto mene? Tamo su devojke... lepše...

On oslobodi svoje telo gvozdene kontrole koju mu je nametnuo, dopuštajući devojci da vidi koliko je zaista uzbuđen.

— Ohhh! Ti si zaista... zaista ogroman! — reče ona prigušenim glasom. Disala je šumno, ubrzano, sitne bradavice na grudima bile su napete i tvrde kao vrhovi igala.

— Kako se zoveš?

— Nan — prošaputa ona. — Ti... ti bi me zaista poveo u veliku sobu?

Kao fascinirana, obavila je prste obeju ruku oko njegovog ogromnog uda, lagano mu se približavajući.

— Ne sada, Nan — reče on blago je odgurnuvši. — Moram u veliku sobu, da govorim sa mister Hoom. Njegovi telohranitelji su takođe tu, zar ne?

— O, da. Oni se ne svlače, ali devojke iz velike sobe kažu da ih neprestano gutaju pogledima.

— Vrlo dobro. Unećeš nekoliko sitnica za mene ispod svog kimona, Nan. Tebe sigurno neće pretresati.

— Ne, neće... Ali...

— Ali?

— Ti želiš da ubiješ... mister Hoa?

— Ne — nasmeja se ninđa. — Samo da ga sprečim da on ubije mene, ako mu to slučajno padne na pamet. Pristaješ?

Ona klimnu glavom, bez oklevanja.

Pomažući se komadima providne lepljive trake, ninđa na njeno telo pričvrsti nekoliko sitnih metalnih predmeta, a dugu i tanku nit od crne svile uplete joj u kosu.

— Kada se budeš svlačila — reče — moraš paziti da niko od njih ne opazi ove stvarčice. Uskači odmah u kadu, ako je ikako moguće i ostani mi uvek nadohvat ruke. Ako dođe do gužve, baci se po dnu i ostani dole onoliko dugo koliko možeš da izdržiš pod vodom. Jasno?

— Sasvim — ona ga pogleda pravo u oči. — Ti... opasan čovek?

— Samo za neprijatelje. Ti nemaš razloga da me se bojiš, Nan.

— Vidim to u tvojim očima. Ti... zaista me želiš? Ili me vodiš da bih ti... pomogla?

— I jedno i drugo, Nan — reče on nežno. — Kad izađem iz velike sobe, vodićemo ljubav, obećavam ti...

Ona klimnu glavom, pažljivo ga brišući velikim mekim peškirom. I kimono koji mu je navukla bio je, kao i njen, od skupe i vrlo kvalitetne svile.

Izašli su ponovo u predvorje i ninđa dohvati ključ sa stočića. Armitadž je već bio tu, oslonjen o zid u kimonu koji je izgledao smešno na njegovim povijenim ramenima.

— Sve u redu? — upita Lesli sa osmehom. Oči Bengalca su pod kosmatim obrvama neobično svetlucale.

— Sve u redu — odgovori ovaj izbegavajući pogled ninđe. Jasniji odgovor i nije bio potreban; zvuci koje je ninđa sve vreme osluškivao iz susedne kabine govorili su dovoljno sami za sebe.

— Onda idemo...

Došavši do vrata, ninđa stavi ključ u bravu i bez oklevanja ga obrte.

Velika kružna odaja u koju kroz staklenu krov prodiru zraci sunca. Prijatan miris diže se iz kada sa toplom vodom poređanih ukrug na sredini prostorije, tako da ljudi koji u njima sede ili leže mogu govoriti među sobom ako to požele.

Oborenih očiju Nan prođe pored dvojice Tajlanđana u beloj odeći. Ne obraćajući pažnju na nju, oni veštim pokretima opipaše tela dvojice muškaraca, čak i ne pokušavajući da prikriju da su im pištolji velikog kalibra zataknuti za opasače.

Prepuštajući se njihovim rukama, ninđa je gledao prema kadi u kojoj je sedeo mister Ho sa čašom u ruci i debelom cigarom u zubima. Drugom rukom rasejano je milovao dojku devojke koja je klečala u vodi kraj njega, lagano mu masirajući grudi.

Glava okrugla kao đule, kratka i gusta crna kosa, iste boje kao tanki brkovi nad punim, čulnim usnama. Ho je krupan i debeo čovek za Kineza, ali i opasan čovek, to tvrdi pogled dva ledena oka kojim proučava pridošlice.

— Mister Ho! — reče ninđa stupivši korak napred pošto su telohranitelji završili svoj pretres.

— Ah! Mister Eldridž i njegov prijatelj — Ho je govorio sporo, leno, kao da bira reči jezika koji vrlo loše govori. — Drago mi je što vas vidim... Izvolite, izaberite mesta...

Nan je čekala kraj bazena, praveći se da ne primećuje iznenađene poglede ostalih devojaka. Prišavši joj, Lesli dopusti da skine kimono sa njegovog tela i poče nespretno da se spušta u kadu, bolje rečeno mali

bazen, kako bi što više pažnje privukao na sebe.

Zbacivši odeću i sa sebe, Nan hitro skliznu pod vodu, među Leslijeve raširene noge. Malo dalje, i Armitadž se bučno spu stio u svoju kadu.

— Piće, mister Eldridž? Mister Armitadž? Nadam se da sam dobro izgovorio vaše ime?

— Da, sasvim dobro — promrmlja Armitadž. Njegove oči kliznule su sa jednog nagog ženskog tela na drugo, nikako ne uspevajući da odrede koje zaslužuje najviše pažnje.

Led zazveketa u kristalnoj čaši koju jedna od devojaka klečeći prinese Lesliju pošto je pokazao da želi viski. Armitadž odbi piće, nestrpljivim pokretom ruke.

— Iznenađuje vas što sam upravo ovde želeo da govorim sa vama, mister Eldridž? — nasmeja se Ho.

— Ne naročito. Vrlo prijatno mesto.

Udobnije se zavalivši, on se prepusti veštim prstima Nan koja se sada pomerila tako da mu može masirati ramena, ujedno se nameštajući tako da može bez napora dohvatiti šuriken pričvršćen lepljivom trakom za unutrašnju stranu njene leve butine.

— Možemo li da pređemo na stvar?

— Da. Ja sam spreman — reče ninđa, otpijajući gutljaj odličnog viskija iz čaše koju potom pažljivo spusti na ivicu bazena, oslobađajući tako desnu ruku za slučaj opasnosti.

Proveo je u ovoj prostoriji manje od pet minuta, a već je znao sve o njoj i gotovo sve o ljudima koji je u ovom trenutku ispunjavaju. Od svih, Ho je bio najzagonetniji i jedini čije se reakcije ne mogu sa sigurnošću predvideti. A onda, tu je i Armitadž; sve što je ninđa do sada otkrio o njemu govorilo mu je da čovek—vuk strpljivo vreba svoju priliku da se dočepa T, Nianga čim mu se ukaže prilika za to.

— Neki moji prijatelji — poče Ho svečano — rekoše mi da se već danima raspitujete za jednu određenu stvar, mister Eldridž...

— Da, tako je. Vi znate koja je to stvar.

— Njeno ime — mahnu Ho rukom — za sada nije potrebno pominjati. Čudno je da ste počeli vaše raspitivanje upravo od ovog grada...

— Ne naročito. Gotovo sam siguran da je ta stvar najpre dospela ovamo.

— Mislim da ste u pravu — Ho svečano zaklima glavom. — Međutim, kako je ta stvar, kažu mi, veoma vredna i informacija o tome gde se u ovom trenutku nalazi staje... hmmm, prilično mnogo...

— Koliko mnogo, mister Ho?

Hoove obrve skupiše se u znak neodobravanja. Zaista su po nekad u pravu ljudi koji kažu da ne treba sklapati poslove sa tim Zapadnjacima kojima se nekud uvek žuri.

— To je relativno, vidite — osmehnu se. — Za nekoga je milion dolara ogromna suma... Za nekog, opet, igračka koju može da odbaci kad god hoće...

Ninđa se nasmeja glasno i prezrivo. Milion dolara samo za informaciju gde se T' Niang nalazi! Taj Ho je odista drzak!

— Ovaj viski je izvanredan — primeti ravnodušno, ispijajući još jedan gutljaj iz čaše i vraćajući je na mesto. — Mora te mi reći gde ga nabavljate, ako to nije vaša poslovna tajna...

— Ne, ne verujem da je tajna. Vi već znate da ovo mesto pripada meni, mister Eldridž?

— Da. Ovo mesto i još nekoliko sličnih u blizini. Kao što vidite, nisam potpuni stranac u ovom gradu. Ali, vratimo se onome zbog čega sam i došao. Spreman sam da kupim željenu informaciju po svakoj razumnoj ceni, mister Ho.

Hoove oči zadovoljno zasvetlu caše. Ti ljudi sa Zapada ponekad se sasvim dobro snalaze u plemenitoj veštini cenkanja koja čini najveći deo uživanja kod pravog trgovca...

— Da, vratimo se onome o čemu smo počeli — reče, smešeći se zadovoljno. — Osam stotina hiljada, mister Eldridž?

— Čini mi se da sam upotrebio reči »razuna cena«, mister Ho. Ili možda nisam?

— Čini mi se da jeste. Pet stotina?

— Razgovor postaje sve zanimljiviji i zanimljiviji, mister Ho. Samo produžite!

— Žao mi je. To je cena ispod koje apsolutno ne mogu ići. Trebalo bi da vas upozorim kako odavanje te informacije može u znatnoj meri ugroziti moje... poslovanje, mister Eldridž!

— Potpuno sam svestan te činjenice. Čovek poput vas, među tim, navikao je da savlađuje prepreke postavljane na njegovom putu, zar ne?

— Četiri stotine pedeset. I ni centa manje — uzdahnu Ho, sklapajući oči i tražeći udobniji položaj u svojoj kadi.

Ninđa iskoristi taj trenutak da skrene pogled prema Armitadžu koji mu je sedeo sa leve strane. Morao je to učiniti, jer mu je već izvesno vreme haragei signalizirao kako napetost nezadrživo raste u telu čoveka—vuka.

— Ne, ludače! — izgovori bez šuma, samo pokrećući usne. — Smiri se!

Osetio je kako su ruke Nan na trenutak zastale; i devojka je, dakle, shvatila da će nešto uskoro morati da se dogodi...

U Armitadžovim očima, među tim, svetlucao je crvenkasti pla men iza kojeg nije bilo mesta za razum. Njegova gornja usna se lagano dizala, otkrivajući du ge, oštre zube. Iz grla čoveka—vuka izbi zvuk nalik gnevnom režanju i on se munjevito okrete u kadi, iskačući iz nje licem okrenut dvojici telohrani telja pored vrata.

Bio je brz, gotovo fantastično brz u svom prvom skoku kojim je prešao gotovo polovinu rastojanja do vrata.

Ipak, ne i dovoljno brz. Hitrim pokretom ruke, jedan od revolveraša već je istrgao oru žje ispod pojasa; drugi će to učiniti samo deseti deo sekunde kasnije!

* * *

Desetina sekunde... čitava večnost ako tim vremenom raspolaže čovek naviknut da reaguje onako munjevito kako to uče japanske ninđe!

I sam iskačući iz kade, ninđa je već držao u šaci šuriken otrgnut sa butine devojke; ima još sasvim dovoljno vremena da ga lansira prema čoveku sa pištoljem u ruci, pre toga mora još videti šta se događa u prostoriji.

Devojke su ostale sleđene u onom položaju u kojem ih je iz nenadio Armitadžov skok. Sve sem jedne; njena ruka polete prema donjoj ploči stočića kraj kojeg je sedela prekrštenih nogu, sa dugom cigaretom u ru ci.

Pred njegovim nogama. Nan je nestajala pod površinom vode. Mudra i spretna devojka; ako se izvuku iz ove jazbine ispunijene miomirisima, zaista će voditi ljubav sa njom...

Ho... na Hoa treba obratiti posebnun pažnju...

Sitne oči otvorile su se kada je Armitadž zarežao i još uvek su pratile skok nagog čoveka, povijenog tako da mu vrhovi prstiju ruku gotovo dotiču pod. Desna Hoova ruka, međutim, ne što traži pod površinom vode; tu negde i on skriva oružje ko je u odsudnom trenutku može da iznenadi nepoznatog protivnika!

I ne gledajući prema svom ci lju, ninđa izbaci šuriken iz ru ke. Njegovo telo, odbačeno nogama kao naglo otpuštenim čeličnim oprugama, već je letelo na suprotnu stranu.

Devojka u uglu i dalje je očajnički pritiskivala dugme ala rmnog uređaja pod stolom; da je imao dva šurikena u ruci, je dan bi bio namenjen njoj, mno go pre nego što je prst stigao do dugmeta pod stolom. Ovako, mora biti spreman na protivna pad iz drugog dela zgrade koji će Hoovi ljudi izvršiti za minut ili dva.

A dotle: Ho je glavni cilj!

Ona dva revolveraša neće mu stvarati probleme. Iako nije gle dao u tom pravcu, znao je da je šuriken prvog prikovao za drvenu ploču vrata; sluh mu reče i da je Armitadž stigao do drugog pre nego što je imao vremena da do kraja izvuče oružje iz pojasa.

Nož širokog seliva blesnu u Hoovoj ruci i Kinez otvori usta na krik koji je trebalo da bu de krik upozorenja nagom protivniku što tako neoprezno leti prema njemu.

Na samom vrhuncu skoka ni nđa promeni pravac, izvijajući telo u vazduhu. Debela Hoova ruka vešto zamahnu i nož pole te u susret grudima ninđe.

Kao da izvodi neki kompliko vani baletski korak, ninđa se dočeka na vrhove prstiju leve noge, izvijajući gornji deo tela dalje, van putanje bačenog noža. Njegova desna ruka se podiže brzinom munje i prsti se obaviše oko drvene drške vlažne od vode.

HARAGEI!

Prasak stakla nad njegovom glavom stiže istovremeno sa upozorenjem iz podsvesti; telo ninđe reagovalo je samo od sebe, nikakva svesna komanda mozga ne bi bila dovoljno brza da ga ukloni sa putanje rafala koji je iz automatskog pištolja ispalio telohranitelj sve do tada skriven nad providnom tavanicom prostorije!

Pljusak metaka po mermernom podu, površini vode u ka-

di, karakteristični zvižduk odbi jenih projektila. Dovršavajući skok koji mu je spasao život, ni nđa zavitla naviše Hoov nož, znajući da nije imao dovoljno vremena za preciznu procenu položaja još uvek nevidljivog strelca.

Ipak i pogodak u izloženo ra me biće dovoljan, naročito kad sreća stavi svoj tas na terazije ninđe. Izgubivši ravnotežu na svom visokom mestu, revolveraš glasno vrisnu, shvatajući da ga više nikakva sila ne može sprečiti da ne padne unutra u prostoriju, na pod od koga ga razdvaja punih dvadeset sto pa.

Prodoran, neljudski krik mu škarca koji je shvatio da umire, ali sada sa druge strane prostorije. Priskočivši Hoovoj kadi, ninđa samo krajičkom oka uhvati prizor pored vrata. Stežući obema rukama potiljak revolveraša, Armitadž mu je zario zube u vratnu žilu iz koje je krv šiknula u mlazu koji se razlio po čitavoj toj strani zida.

Sada i čitav hor ženskih vriskova koji su propratili teški pad čoveka kroz razbijeni stakleni krov. Sagnuvši se, ninđa obavi šake oko debelog Hoovog vrata.

— Reci onoj glupači u uglu da skine prst sa alarmnog zvona! — zapovedi. — Ako tvoji telohranitelji do sada nisu čuli poziv, onda su potpuno gluvi ili već mrtvi!

Ho zabaci ruke naviše u pokušaju da raskine čelični zagrljaj ninđe, ali ne uspe u tome, ne samo zato što nije imao dovoljno dobar oslonac na klizavom dnu kade. Devojka u uglu se trže i uspravi, više zbog zapovedničkog pogleda ninđe nego zbog promuklog Hoovog uzvika.

Tamo, kraj vrata, Armitadž ustuknu jedan korak, puštajući da se mrtvo telo čoveka sa raskinutim grkljanom sruči na pod. Okrenuo se licem prema središtu prostorije, šireći ruke, kao da traži sledeću žrtvu svojih očnjaka.

Onaj crvenkasti plamen još mu je blistao u pogledu; sa iskeženih belih zuba gusta krv slivala mu se niz bradu i nage grudi.

Ninđa oseti kako se Hoovo telo trese od iznenadnog talasa straha. Pištolj ili pretnja hladnim oružjem svakako bi ga manje zastrašili od prizora koji je

pružalo lice čoveka — vuka, spremnog da se slepo baci na prvo živo biće koje se pojavi pred njim.

— Armitadž! — oštro reče ninđa. — Armitadž!

Bengalac zastade i zatrepta očima. Mišići njegovog lica se opustiše, dopuštajući gornjoj usni da konačno pokrije zube. Zračak razuma zameni crvenka sti plamen u očima.

— Vrata, Armitadž! Uzbuna je data, oni će uskoro stići kroz ta vrata!

Armitadž zaokruži pogledom oko sebe.

— Ti imaš Hoa — progovori jedva razgovetno. — Ne mogu nam ništa dok je u našim rukama...

Ninđa ne odgovori. Njegov pogled bio je prakovan za površinu vode u kadi iz koje je samo nekoliko trenutaka ranije onako naglo iskočio.

Sitni mehurići vazduha rasprskavali su se na sada neprozirnoj površini vode. Neprozirnoj jer je bila obojena velikom masnom mrljom ljudske krvi.

Nan... hici ispaljeni naslepo kroz staklenu tavanicu ipak su, perverzno, pogodili osetljivo ljudsko meso...

Ninđa odbaci od sebe sliku nežne kože probijene mecima velikog kalibra. Armitadž je bio u pravu, ali samo donekle. Kada se u predvorju i nad tavanicom prostorije okupi dovoljan broj Hoovih ljudi, oni će se naći u zamci iz koje nema izlaza.

— Predajte se — prostenja Ho, kad ninđa malo popusti stisak svojih šaka. — Nemate nikakvih izgleda da živi izađete odavde!

— Možda ćemo mi i umreti, Ho... ali ćeš TI crći bar delić sekunde pre nas. Jasno?

— Jasno mi je, prokletstvo... Nudim ti pogodbu, Eldridž: moj život u zamenu za vaše. Poštedite me i možete slobodno otići odavde!

— Ne! — Armitadž je prišao telu revolveraša koga je ninđa pogodio nožem kroz tavanicu, ne mareći što mu staklo krcka pod bosim tabanima. Sagnuo se i izvukao iz ramena mrtvaca Hoov nož širokog sečiva. — Ne! — ponovi. — Nećemo otići odavde dok ne doznamo gde je T' Niang!

— Onda umrite! — prosikta Ho gnevno. — Obojica! Srešćemo se ponovo u paklu, prokleti bili!

Umesto odgovora, Armitadž načini korak bliže Hou, ponovo režeći iz dubine grla i otkrivajući zube. Tek uz mnogo napora, ninđa uspe da zadrži teško Hoovo telo u istom položaju.

— Eldridž! — vrisnu Kinez prodorno. — Ne! Ne smeš mu dopustiti da me... Oh, bogovi, poštedite me!

— Govori, Ho! — reče mu ninđa na uho. — Gde je T' Niang?

— Govoriću — prostenja Ho.

— Govoriću! Reci mu samo da se prvo ukloni dalje od mene! Dalje, zveri!

Osetljivi sluh ninđe, međutim, već je naslutio užurbani nailazak čitave gomile ljudi u hodniku koji će ih za koji trenutak dovesti do vrata u koja on sada gleda.

— Oni dolaze, Ho! — reče. — Moraš ih zaustaviti pre nego što ulete ovamo i počnu da pucaju!

— Kako? Oni... suviše žure! Pre nego što izađem iz vode, oni će stići!

Kratkim oštrim udarcem iza uha, ninđa ga onesvesti. Bio je u skoku još pre nego što su Hoovi kapci pali i okrugla glava skliznula pod vodu.

Posao koji mora obaviti neće biti prijatan, ali niko mu nije ni obećao da će kao ninđa doživljavati samo prijatne stvari. Njegovi prsti zaroniše u kadu ispunjenu smesom vode i krvi i skliznuše niz još toplu kožu mrtve Nan.

Kuglica, ne veća od dečjeg klikera, bila mu je među prstima kad ruka ponovo izroni iz vode. Koraci su tutnjali u predvorju; za tili čas oni će stići do vrata i upasti kroz njih, sejući smrt pred sobom.

— Dole, Armitadž! — zaurla ninđa. — Svi dole!

Smešno poskočivši u mestu. Armitadž se baci po glatkom mermernom podu, klizajući se čitavom površinom tela po nje mu. Nekoliko snažnih ruku istovremeno dotakoše vrata i doslovno ih odneše u naletu gomile tela.

Kuglica nevinog izgleda u tom trenutku pade na pod pred njihovim nogama. Ninđa se baci u bazen pored Hoovog tela, znajući šta će se dogoditi.

Jarkocrveni cvet procveta na podu, rastući neshvatljivom brzinom, obavijajući kao plašt gomilu naglo zaustavljenih tela. Samo na trenutak; iz plamena

se rodi kugla crno-žutog dima, a snažna detonacija protrese či tavu zgradu.

Hvatajući Hoa za kosu da bi mu glavu izvukao nad površinu vode, ninđa se uspravi čim prvi udarni talas eksplozije prođe nad njim i odbi se od suprotnog zida.

Dim, prašina, krici...

Raskomadani delovi ljudskih tela koji se u ludom vrtlogu su daraju sa zidovima, odbijaju od njih i meko padaju po podu, rasipajući oko sebe krupne kapi krvi...

— Hajde. Armitadž! — uzviknu ninđa. — Pomozi mi!

Čovek — vuk izroni iz oblaka dima, još uvek sa nožem u ruci. Njegov pogled, međutim, bio je pribran kada je čučnuo kraj bazena.

— Nije mrtav?

— Naravno da nije! Hajde, uhvati ga za drugu ruku, moramo ga izvući odavde pre nego što stigne još njegovih ljudi!

Zgrabivši teško telo za po je dnu ruku, oni jurnuše prema vratima, vukući Hoa za sobom. Bose noge klizale su im se po podu vlažnom od razlivene kr vi; u jednom trenutku ninđa je čak morao da zastane da sa Hoovih nogu zbaci krvavu gužvu nečijih zapletenih i iskidanih creva koje je eksplozija ba cila na pod.

Neveliko predvorje takođe je bilo ispunjeno gustim dimom; plamen eksplozije zahvatio je skupoceni sag i on je sada tinjao, nagoneći im suze na oči.

— Šta je sad! — prosikta Ar mitadž. — Zašto smo stali?

— Neko dolazi...

Bacili su se na pod, pored još nepomičnog Hoovog tela. Armi tadž zari glavu među ruke da bi prigušio kašalj; ninđa potpuno zaustavi disanje kako bi sprečio da mu dimni gasovi pro dru u pluća.

Čovek koji je dolazio kroz dim takođe nije kašljao. Štaviše, činilo se da mu se nimalo ne žuri dok se laganim koracima približava mestu eksplozije, za stajući da prouči prizor pred sobom.

Oštro oko ninđe prvo opazi siluetu. Vrlo visok, vrlo krupan čovek; prava retkost u ovom gradu sitnih i vitkih ljudi...

Ninđa oseti kako Armitadž tiho privlači noge pod sebe, pri premajući se na skok. I on je ugledao siluetu pridošlice.

Pružajući ruku, ninđa mu do tače rame i Armitadž se umiri;

verovatno je shvatio da je ninđa ipak u pogodnijem položaju za napad od njega.

Nepoznati zastade, kao da je naslutio kakva mu opasnost preti. Uprkos dimu, ninđa opazi kako cev glomaznog oružja ko je je nosio pod desnim pazuhom lagano skreće prema njemu i Armitadžu.

Taj pokret bio mu je poznat. Video ga je već mnogo puta do sada, iako još nijednom nije bio na pogrešnoj strani cevi u rukama tog čoveka.

— Nećeš valjda da pucaš, Pite? — reče mirno, uspravljajući se na noge. — Ovde je bilo već dovoljno buke, znaš.

— Les! — dopre kroz dim poznati snažni glas. — Čoveče, znao sam da si negde u ovom kršu, samo ti si u stanju da napraviš ovakav vatromet, a da ti se ništa ne dogodi!

* * *

Vođen sigurnom rukom momka koga su u San Francisku — bolje rečeno u njegovom podzemlju — nazvali Tabasko Pit, motorni čamac lagano je klizio jednim od kanala zbog kojih je Bangkok i dobio naziv azijske Venecije.

Daleko od domašaja radoznalih očiju, mister Ho ležao je na dnu, a ninđa je oštrim okom motrio na njega. Armitadž je takođe bio u blizini, ali je njegova pažnja neprestano bila podeljena. Bilo je očigledno da nema poverenja u krupnog momka duge plave kose koji se na gotovo volšeban način pojavljuje da izvuče iz nevolje onoga sa kojim je krenuo u potragu za T' Niangom.

Lesli se naže da opipa vrhovima prstiju mesto gde je udario Hoa. Ne, kost nije povređena. Ova nesvestica već predugo traje.

Ako se radi o stvarnoj nesvestici...

On prstima bose noge munu Hoa u trbuh, pažljivo birajući mesto. Refleksni trzaj kapaka, znak da već duže vremena Ho samo glumi da je bez svesti.

— Dakle, Ho? — reče poslovnim tonom, kao da se baš ništa nije dogodilo od trenutka kada su počeli razgovor o T' Niangu.

Kinez otvori oči. Nije prešao pogledom po okolini, što je normalna ljudska reakcija u sličnim situacijama.

Ho veoma dobro zna gde se nalazi, dokaz da ovaj grad poznaje kao svoj džep. I da samo vreba trenutak da iskoči iz čamca i sa nekoliko snažnih zamaha rukama izgubi se među mnogobrojnim barkama privezanim uz jednu od obala kanala.

Fizički je sasvim sposoban za to, uprkos naslagama sala. Lesli je već imao priliku da pod tim salom napipa snažne i vrlo čvrste mišiće.

Sve dok ta nada postoji, Ho neće progovoriti o T' Niangu. Oprano Armitadžovo lice više ne deluje onako strašno kao sat ranije; biće potrebno mnogo vremena da ga ponovo dovedu do one granice straha koju je jednom već dosegao.

A svud unaokolo su ljudi, ra doznali ljudi oštrih očiju i dobrog sluha. Jedan Hoov krik, jedan pogled na njegovo lice, poznato u ovom delu grada i...

Mnogo nepotrebno prolivene krvi, to bi bio jedini rezultat, pa makar im i ne uspelo da otmu Hoa iz njegovih ruku.

— Četiri stotine pedeset — reče Kinez tihim glasom.

— Ha! — javi se Pit preko ramena. — Taj momak tu, on mnogo priča, Les!

— Naprotiv. Priča veoma ma lo o onome, što me zanima... Gde je kamen, Ho?

— Daleko odavde — isceri se Kinez. — Tamo gde ga nika da nećeš naći, proklet bio!

Armitadž se pridiže sa svog mesta. Čelik noža blesnu u njegovoj šaci.

— Pusti mene — zareža. — Progovoriće!

— Ne ovde. Na nekom mirnijem mestu — odmahnu ninđa glavom. Ne želim da se na njegovu viku oko nas okupi de set ili petnaest hiljada radoznalaca!

— Imam takvo mesto — dobaci Pit preko ramena. — Dopašće vam se, videćete; tamo može urlati satima, a da niko ne obrati pažnju na to!

Dvadesetak minuta kasnije, posle nekoliko sve užih kanala na koje se brzo spuštala noć bez svetiljki, Pit zaustavi čamac uz pust drveni mol.

— Oprezno — reče tiho vezujući čamac. — Te daske su slabe, a voda ispod njih nije baš čista, Les.

— To je tvoje mirno mesto? Čoveče, u okolnim zgradama mo gu nas čuti i kad šapućemo!

— Ne brini — isceri se Tabasko, pomažući ninđi da izvede Hoa iz čamca. — Hajde, iza

ove zgrade, pa uz stepenice. Malo je visoko, ali smo svi u dobroj kondiciji, nadam se.

Prošavši kroz mračni prolaz između zgrada koje su podseća le na skladišta, oni počeše da se uspinju škripavim drvenim stepenicama sagrađenim na spo ljnom zidu jedne od viših zgra da u okolini.

Pit zastade na samom vrhu i odgurnu u stranu naherena vra ta, pružajući u mračnu unutrašnjost ruku da bi upalio svetlo.

— Nije baš nešto — reče kao da se izvinjava — ali ima frižider i mesto gde može da se legne. I fino susedstvo, uzgred...

Ninđa pokaza Hou da pređe do suprotnog zida nevelike pro storije, uređene jednostavno, ali čisto. Armitradž ostade na vratima, podozrivo motreći sva ki komad nameštaja.

— Kako si našao ovu rupu, Pite?

Tabasko nogom zalupi vrata minijaturnog frižidera. Zadovo ljno se cerio, a ruke su mu bi le pune konzervi australijskog piva, jedinog pića koje je sma trao dostojnim sebe.

— Sasvim slučajno. Rok Rodzinski — mora da se sećaš sta rog Roka Rodzinskog — neka da mi je pričao prave bajke o ovom gradu. Okrenuo sam njegov telefon u San Francisku čim sam sleteo na aerodrom. On mi je dao nekoliko imena i adresa i, kao što vidiš, njegovi prijatelji postali su i moji prijatelji.

Odmahnuvši glavom i po ko zna koji put se diveći mrežama koje podzemlje San Franciska ima razapeto doslovno po svim krajevima sveta, Lesli se spusti na ležaj sa konzervom ledenog piva u ruci.

— Imamo vremena — isceri se Tabasko. — Program neće početi još petnaest minuta...

— Kakav, do đavola, program?

— Videćeš. Ili je možda bolje da kažem — čućeš... Pre toga, dugujem ti jedan udarac pesnicom, ortak!

— Znam. Nije bilo lepo od mene što sam te poslao putem preko planine.

— Putem? Nisam video nikakav put. Samo milje i milje smrdljive džungle kojoj su nedostajali samo Vijetkongovci pa da se osećam kao kod kuće!

— Trebalo je da se vratiš čim si primio moju poruku, Pite...

— I vratio bih se da jedan od mojih vodiča nije upao u baruštinu punu pijavica dok se sam vrzmao po džungli. Izvukli smo ga u poslednjem trenutku... ali smo ga posle toga morali nositi sledećih pedeset milja.

— I kada si stigao ovamo?

— Jutros.

— Jutros?

— Sluh ti je popustio u džungli? Lepo sam rekao jutros. Otišao sam u hotel čim sam se smestio u ovu jazbinu, ali su mi rekli da ste ti i tvoj ćutljivi prijatelj izašli. Šta mi je drugo preostalo nego da se raspitam gde si?

Ninđa još jednom zavrte glavom. Za svega nekoliko sati traganja, u milionskom gradu u koji dolazi prvi put, okružen ljudima čiji jezik ne razume, Tabasko Pit je nepogrešivo našao njegov trag i stigao u pravi čas da mu pomogne u raščišćavanju poslednjeg dela puta kojim su umakli od Hoovih telohranitelja.

Uostalom, momak koji je igrom slučaja postao i jedini pravi prijatelj jednog ninđe, ne može biti običan. Prijateljstvo je ninđama zabranjeno, kao i ljubav, ali se Lesli još nijednom nije pokajao što je ovom krupnom plavokosom momku grubog i srdačnog lica odao svoju najveću tajnu...

Pored vrata, Armitadž načini nestrpljiv pokret. Buljio je pravo u Hoa kome se taj pogled, videlo se, nimalo nije dopadao.

— Vreme teče — promrmlja Armitadž. — On treba da govori!

— Gle, pa on zna da barata jezikom? — tobože se iznenadi Tabasko. — Hej, ortak? Može pivo?

— Ne pijem — Armitadž je gledao u ninđu. — Vreme teče — ponovi tvrdoglavo.

Ninđa se osmehnu. Zvuci koji su dopirali do njegovih ušiju već su mu odali na kakvo ih je mesto Pit doveo, ali nije želeo da pokvari Pitu uživanje. Sem toga, ono što će se uskoro dogoditi svakako će uticati na Hoove nerve i možda ga učiniti popustljivijim.

— Daćemo Hou još jednu priliku da nam lepo kaže gde je T' Niang — reče mirno. — Sem toga, potreban nam je odmor, Armitadž.

— Meni ne.

— Tvoje telo bolje od tebe zna da jeste. Budi strpljiv. Mi-

slim da ćemo uskoro doznati gde je kamen koji tražimo.

Pit odbaci u ugao još jednu ispražnjenu konzervu i obrisa usta nadlanicom.

— Baš vam hvala — progunđa. — Konačno je i meni neko rekao šta tražimo u ovom smrdljivom gradu! Kakav je to kamen, Les? Zeleni dijamant?

— Ovaj je više plav — odvrati ninđa proučavajući Hoovo lice. — Nećemo dobiti Sumiko dok ga ne vratimo u hram Mingin, Pite, to ti je uglavnom cela priča...

Armitadž zakorači prema Hou, vadeći nož ispod odeće.

— Mogu ga naterati da govori — reče svojim nerazgovetnim glasom. — Vrlo brzo!

— Nožem? On je Kinez — osmehnu se Pit. — Za njega nam je potrebno nešto suptilnije, zar ne, Les?

— Slažem se. Pod uslovom da ne traje predugo.

— Već imam nekoliko ideja, ali mi potrebna oprema nije baš pri ruci. Sećaš se trika koji smo prodali onom tipu iz Mafije koji je mislio da je tvrd?

— Astrodija? Sećam se. Samo, gde ovde da nađem pacova?

— Kanal ih je pun — sleže Tabasko ramenima, motreći ispod oka Hoove reakcije. — Uhvatili smo živog pacova — pro duži kao da priča Armitadžu i stavili ga tom Astrodiju na go trbuh. Pokrili smo ga običnom limenom šerpenjom, da ne može da umakne, a onda nam je palo na pamet da dno šerpe za grejemo plamenikom za zavarivanje.

Hoovo lice bilo je zeleno. Jednu ruku prineo je trbuhu, kao da već oseća na njemu oštre zu be i pandže velikog pacova iz kanala.

— Sirota životinja — nastavi Pit — pokušavala je da pobegne od prevelike toplote, a jedini put bio joj je kroz Astrodijev trbuh. Nije bio baš lep prizor kad je stigao do kičme, sećaš se, Les. — Da, taj Astrodi. on je bio baš tvrd momak...

— Moji ljudi me već traže — prostenja Ho. — Hiljade i hiljade ljudi, svud unaokolo. Neki od njih pre ili kasnije stići će u blizinu ovog mesta, a kada mi čuje glas...

Pit se isceri. Podigao je jedan prst, kao da želi da ostale upozori kako moraju biti veoma tihi.

Onaj nejasni žamor koji je ninđa slušao otkako su stigli na ovo mesto iznenada se pretvori u paklenu buku hiljada glasova koji su urlali kao da su ih stavili na paklene muke.

— Boks nogama omiljen je u Tajlandu — urlao je Pit da bi nadjačao viku gomile. — A odmah iza ovog zida je jedna od najvećih dvorana u ovom delu grada. Znao sam još danas da će biti puna, bore se nekakvi šampioni, ili kako se to već ovde zove!

Osmehnuvši se, ninđa sačeka da se paklena buka malo utiša, a onda se okrete Hou koji je dlanovima uzaludno pokušavao da zapuši uši.

— Dalde, Ho? — ponovi pitanje postavljeno već nekoliko puta ovoga dana.

Kinezove ruke padoše. Nije više imao snage čak ni da obriše prave potoke znoja koji su mu se slivali niz lice.

— T, Niang više nije ovde. Čovek koji ga je ukrao prodao ga je Amerikancu po imenu Vajld...

— A Vajld ga je odneo — gde?

— U Ameriku...

— Amerika je povelika zemlja — nasmeja se ninđa. — Budi malo precizniji, Ho!

— San Francisko — uzdahnu Kinez. — Vajld je tvrdio da ta mo zna čoveka koji ga može ve što raskomadati i načiniti od njega nekoliko još uvek veoma krupnih safira...

Tabasko Pit i ninđa se zgledaše i ovaj drugi klimnu glavom na neizrečeno pitanje.

Da, Ho je govorio istinu. Čula ninđe veoma uspešno se mogu upotrebiti i kao detektor laži. Njima ne može promaći ni najmanja nijansa u boji glasa, ni najmanji drhtaj očnih kapaka ili pokret malog prsta koji odaje pokušaj da se izgovori laž.

— Puno ime tog Vajlda — reče ninđa oštro. — Čime se bavi? Gde ga možemo naći u San Francisku?

— Ne znam. Ovde ga svi zovu samo Vajld. Često dolazi... on je jedan od većih kupaca narkotika u Jugoistočnoj Aziji...

— Gde obično odseda?

— Hotel »Lomsan«... tamo svako od posluge može dati njegov detaljan opis... a možda imaju i njegovu adresu u San Francisku...

— Da znaš, momak je u pravu — složi se Pit. — Još nešto te zanima, Les?

— Da. Kada odavde poleće prvi avion prema Americi...

Pit je već krenuo prema vratima za ninđom, ali naglo zastade pokazujući glavom na Hoa.

— A on?

— Nije nam više potreban — sleže ninđa ramenima. — Idemo, Pite... Armitadž, idemo!

Okrenuo se kada je čuo zvižduk iznenada bačenog noža. Novi talas buke priguši Hoov ionako tihi krik s kojim je sačekao oštricu. Ostao je u uspravnom položaju, doslovno prikovan za drveni zid koji je podrhtavao od urlika na drugoj strani.

Armitadž razvuče usne na prekorni pogled ninđe.

— Samo sam mu vratio njegov nož — reče prezrivo. — Ništa više...

*
* *

Ninđa poslednji put pređe pogledom po okolini i klimnu glavom, navlačeći svoju kapuljaču.

— Možemo da počnemo, Pite — reče vrlo tiho. Bez velike potrebe. jer ga niko nije mogao čuti sem dvojice ljudi sa kojima je i krenuo na zadatak možda opasniji od svih kojih se do sada poduhvatio.

Sem toga, vreme šunjanja i uhođenja je prošlo: od sledećeg trenutka sve što budu činili, činiće uz mnogo buke i u pravom vatrometu pucnjave o kojoj će sutra brujati čitava Zapadna obala...

Ako uspeju, sutra u ovo doba biće na drugom kraju sveta. A ako ne... onda je gotovo svejedno šta će se dogoditi...

Za ovu priliku čak je i Tabasko Pit na sebe navukao kostim tamne boje i nagaravio lice. Cereći se, on pogleda Armitadža koji je hladnokrvno buljio pred sebe držeći na rukama kao malo dete oveću protivtenkovsku raketu.

Njih dvojica stajali su tamo gde se obično nalazi zadnje sedište džipa za čijim upravljačem je sedeo Lesli. Osim zadnjeg sedišta, džipu je nedostajalo još nekoliko detalja, ali je zato bio preuređen da bude tri desetak odsto brži od vozila svoje klase i da ponese čitav arsenal modernog — i starinskog — oružja.

Skriven u senci drveća kraj običnog seoskog puta što vijuga među plantažama narandži u blizini San Matea, džip će sledećeg trenutka krenuti blagom nizbrdicom do mesta odakle će ugledati mirnu površinu zaliva San Franciska obasjanu punim mesecom. Ovo vreme pr ed zoru najmirnije je i ninđa je bio gotovo siguran da svi brodići miruju, bezbedno veza ni za obalu.

Na litici nadnetoj nad Zaliv na ovom mestu stoji vila u ko joj se već danima krije čovek po imenu Vajld. U njegovom posedu je kamen zbog kojega je praktično obišao čitavu Zemljinu kuglu. Zapravo, u pose du čoveka po imenu Vajld je nešto mnogo veće i dragocenije...

Život Sumiko.

Ovo što će njih trojica sada učiniti nije u duhu strategije ninđi, ali on više nema vremena za suptilne planove koji bi ga neopaženo proveli pored go mile Vajldovih čuvara i preko čvrstog betonskog zida koji šti ti vilu.

Pitove veze u podzemlju pre samo dva sata otkrile su činjenicu koja je zahtevala najveću žurbu: poznati rezač dijamanata, Argentinac po imenu Vilamor, stigao je u Vajldovu vilu.

Ne, on još nije mogao da počne svoj posao; nijedan rezač dijamanata koji poštuje svoj posao neće divljački napasti sku poceni kamen, pre nego što bri žljivo proračuna svaki potez sv og alata.

Ali se to može dogoditi svakog trenutka...

Za ovu priliku Vajld se posebno obezbedio, rekli su Pitovi prijatelji iz podzemlja. Osim uobičajene straže, prave male privatne armije jednog od bosova u prometu narkoticima, sada vilu čuva i grupa od desetak revolveraša koji su na br zu ruku angažovani u nekoliko prethodnih dana.

Biće to pravi mali rat na oba lama Zaliva, ali rat za koji je ninđa sa gotovo stoprocentnom sigurnošću znao da će ga dobiti...

Otpuštajući kočnice, on dopusti džipu da najpre lagano, a onda sve brže, sklizne niz nagib puta. Sedeo je savršeno mi rno, držeći volan samo vrhovima osetljivih prstiju.

Još dvadesetak jardi, a onda krivina oivičena drvećem. Čim je prođu, Pit će ispaliti prvu

protivtenkovsku raketu iz lansera na svom ramenu.

Još deset jardi... pet... desna ruka ninđe dotače ključeve motora.

SADA!

Potmuli prasak tačno nad njegovom glavom, dug plameni jezik koji ga zaslepljuje, ali samo na trenutak, jer je on znao šta će se dogoditi. Buka motora džipa gotovo je izgubljena u eksploziji rakete u samom podnožju betonskog zida.

Plameni stub diže se u noć; ninđa u njegovoj unutrašnjosti vidi velike nepravilne komade zida i zna da je u zidu načinjen dovoljno veliki otvor da džip može, ne usporavajući, projuriti kroz njega.

I Pit to vidi, dok mu Armitadž pomaže da smesti sledeću raketu u lanser. Zid ne mora biti ponovo cilj, iako je druga raketa prvenstveno predviđena kao rezerva ako prva ne uspe.

Šireći noge da bi bio stabilniji u džipu koji poskakuje po neravnom tlu, Tabasko još jednom pritiska okidač. Ovo je najopasniji deo posla; ako ova raketa promaši, oni će sledećih stotinak jardi biti izloženi vatri automatskog oružja iz niske betonske zgrade koja štiti kapiju vile.

— Ji — pili! — zaurla Tabasko kao kauboj, odbacujući nepotrebni lanser preko ograde džipa. — Vozi, Les! Gas!

Drugi plameni stub diže se na mestu gde je trenutak ranije bila zgrada od čvrstog betona. Sklapajući oči da ga svetlost ne zaslepi, ninđa dodade gas.

Od čula vida nema mnogo koristi; već zna da krupnih prepreka nema na padini niz koju sada jure brzinom od gotovo osamdeset milja na čas. A ovi džipovi građeni su tako da ignorišu sitne prepreke, bez obzira na udobnost svoje posade.

I Pit i Armitadž sada u šakama imaju novo oružje, kratke izraelske automate »Uzo«, jedva nešto veće od automatskih pištolja. Širom sveta to oružje koriste ljudi koji žele lako i spretno oružje velike vatrene moći. Cena koju su koliko jutros platili za čitav taj arsenal je fantastična, ali je novac poslednje o čemu treba misliti u ovakvim akcijama.

Ninđa u mislima jasno vidi šta se sada odigrava u vili i oko nje. Oni najbliži mestu prodora još su ošamućeni i leže na tlu, pokrivajući glave rukama dok oko njih padaju krhotine

betona i meki delovi iskidanih ljudskih tela. Patrole koje krstare parkom iza zida na drugoj strani trče prema bližem od dva plamena stuba; u unutrašnjosti vile neko svakako već izdaje naređenje da se oni koji se odmaraju dignu iz svojih kreveta i ščepaju oružje u šake.

Šta sada radi Vajld, ta nepoznata veličina, čovek o kome se gotovo ništa ne zna?

Ovoga puta čak i Pitovi obaveštajci u podzemlju nisu bili od velike koristi. Vajld je jedan od onih koji ne voli da se hvali svojim poduhvatima; naučio je da radi u tišini, neupadljivo ulažući profite iz svojih prljavih poslova u savršeno legalne poduhvate.

Ninđe su obučene da doznaju sve o svom protivniku pre nego što krenu u odlučni napad. Taj proces ovoga puta je izostao, žrtvovan potrebi da se u akciju krene što pre.

Lesli zna da to nije dobro, ali isto tako dobro zna da je sposoban i za munjevite improvizacije kojima se on i njegova dva saradnika mogu prilagoditi svakoj novoj situaciji...

Prednja leva guma iskida se na oštrim krhotinama betona u času kad su kao vihor projurili kroz nepravilni otvor koji je u zidu stvorila eksplozija. Džip se zanese, ali je u rukama ninđe bilo dovoljno snage da ga održi na pravom kursu. Uostalom, džip im je potreban još samo sledećih tridesetak sekundi, dok ih ne prenese do vile.

Vreme je da postane oprezniji; u parku ispunjenom raznovrsnim zaklonima sada već čekaju ljudi sa prstima na obaračima svog oružja. Tu vrstu ljudi dve eksplozije i malo olova u vazduhu neće zbuniti i učiniti ih neefikasnim. Kao ni on, ni Vajld neće štedeti dok u rukama drži kamen čija je cena i doslovno fantastična!

Haragei ga upozorava i on pogledom traži izvor opasnosti.

— Levo, Pite! — nadjačava urlanje motora. — Pod drvećem!

Tabasko otvara vatru, urlajući iz sveg glasa. Ovo je način borbe u kojem najviše uživa, uostalom. Snažni motori, oružje velikog kalibra, eksplozije na sve strane; kako se uopšte može porediti s tim strpljivo šunjanje kroz noć i tiho ubijanje golom čeličnom oštricom?

Na svojoj strani Armitadž ta kođe puca, ali čak ni ninđa više ne zna da li je on ugledao neki cilj, ili jednostavno nasto ji da izazove što više panike kod branilaca. Vreme leti užasno brzo, čak i za jednog ninđu i on svu svoju pažnju mora ko ncentrisati na to da neposlušni džip što pre dovede do vile.

Meci sada zuje i nad njihovim glavama, šibaju po lišću iza džipa. Nije lako pogoditi po kretan cilj koji ševrda medu drvećem, bez obzira što to pokušavaju iskusni i dobri strelci.

Još pedesetak jardi: zid kuće već se jasno vidi kroz granje, iako su sva svetla u njoj ugašena trenutak ranije.

»Neko brzo misli i radi«, zaključi ninđa osluškujući kako meci velikog kalibra dobuju po poklopcu motora. Jedan od tih metaka mogao bi da...

Kao da želi da potvrdi njegove bojazni, motor se zakašlja i ugasi, ali je inercija džipa bi la tolika da se njegova brzina praktično nije ni mogla smanji ti.

— Sad će planuti — reče ninđa mirno. — Budite spremni da iskočite!

— Šta? Šta će planuti? — vi kao je Pit, boreći se sa novim okvirom svog automata.

— Motor, boga mu! Motor!

Snažna eksplozija ispod poklopca, a potom plameni jezici koji liže, zaklanjajući mu vidik. Nema više šta ni da vidi, uostalom; ako već ima strelaca postavljenih iza prozora u prizemlju i na spratu čulo vida ne će mu pomoći da ih otkrije u potpunoj tami.

Haragei je za takvo nešto mnogo sigurniji. I mnogo brži.

On naglo skrete volan, oseća jući kako mu vetar nosi vreli vazduh do lica zaklonjenog kapuljačom.

— Napolje! Gotovo je!

Rafali paraju tle na mestu gde bi se džip našao da nije tako naglo skrenuo. Iskočili su iz džipa, on i Pit na levu, Armitadž na desnu stranu. Vozilo produži još nekoliko jardi, zaustavljajući se u žbunu magno lije koji zadrhta od udara.

Nova eksplozija. Baš kako je ninđa i očekivao pre nego što su iskočili; rezervoar sa gorivom nije pun, ali u njemu ima sasvim dovoljno materijala za još jedan minijaturni vatromet po želji Tabasko Pita.

Još dok se kotrljao po šljunku staze oko vile, on je ispod

opasača ščepao čitavu šaku svo jih eksplozivnih kuglica i zavitlao je prema prozorima prizemlja, odakle će im u naredne dve ili tri sekunde pretiti najveća opasnost.

Ostao je na tlu čekajući da prođe tutnjava čitave serije snažnih eksplozija u neposrednoj blizini. Malo koja kuglica uletela je kroz prozore, ali će sva ta buka i plamen na trenutak zbuniti skrivene strelce.

Krhotine cigala još zvižde oko njegove glave, ali se on diže na noge, proveravajući krajičkom oka da li ga njegovi pratioci slede. Da, sa njima je sve u redu; prvi deo plana uspeo je čak i bolje nego što je očekivao!

A sada, najbliži prozor, tamna pravougaona mlrja na belom zidu što se jedva nazire kroz oblak crno-žutog dima. Donja ivica je na visini od pet stopa iznad tla, ali to nije nikakva prepreka za jednog ninđu.

Odvojio se od tla u pravom trenutku, dižući pred lice levu ruku sa isukanim vakizašijem; desna mu je u ovom trenutku prazna, ali će se u njoj novo oružje stvoriti u času kada proleti kroz već načeto okno i upozna prirodu opasnosti koja ga vreba u unutrašnjosti vile.

A opasnost je tu, govori haragei. Velika opasnost!

Staklo i komadi drveta eksplodiraju pred njegovim naletom. Još je u vazduhu, kad se njegove oči sreću sa očima čoveka koji se povukao korak unazad od prozora, zamahujući kundakom svoje puške.

Taj čovek video je početak njegovog skoka i sasvim pravilno procenio da udarac kundakom može biti precizniji i efikasniji od na brzinu ispaljenog hica.

Drvo kundaka sreće se sa čelikom vakizašija i glasno prašti, razdvojeno na dva nejednaka dela. Dočekujući se na noge, ninđa već uzvraća udarac.

Tri srednja prsta desne ruke munjevito lete napred i nazad pogađajući grudi protivnika kao nož sa šiljatim vrhom. Efekat je gotovo isti, iako je rana mnogo veća i upadljivija; jedno teško telo s treskom se stropoštava na pod prekriven mekim tepihom.

Ninđa skače korak u stranu, okrećući se prema unutrašnjim vratima prostorije u kojoj se našao. Jedino odatle može doći nova opasnost, iako sumnja da je još neko, sem ovoga što

mu leži pred nogama, video ko ji su prozor napadači odabrali za svoj upad u vilu.

Jedna vitka senka upada bez napora kroz prozor i dočekuje se na noge.

Armitadž. Dobar borac.

Rasplet se bliži. Ako uspeju da se dočepaju T' Nianga, Armitadž će se od dobrog saveznika pretvoriti u opasnog protivnika.

Ali taj trenutak još nije došao; još će mnogo krvi morati da bude proliveno pre nego što dobiju plavi kamen...

Snažna ruka ninđe, pomaže Pitu da se prebaci preko okvira prozora. Iznad njegove glave, Armitadž prazni okvir svog automata u tamu, obeshrabrujući one kojima bi možda palo na pamet da pođu Pitovim putem.

Dalje, samo dalje, Moraju delovati brzo, munjevito, ne dajući ljudima u kući vremena da se srede i pruže organizovaniji otpor.

Da li Vajld zna da su oni već u njegovom skrovištu?

Čini li ono što je u ovakvim situacijama najbolje i najsigurnije? Da li je oko njega već okupljeno jezgro od najpouzdanijih ljudi, rešenih da glupo prodaju svoje živote?

I, pre svega drugog, gde je Vajld sada?

Bilo je malo vremena za osmatranje ove kuće i kretanja ljudi po njoj, ali je ipak najverovatnije bilo da su Vajldove spavaće sobe na spratu. Vilamoru, rezaču dijamanata, međutim, potreban je poseban, dobro obezbeđen prostor za njegov rad.

Svetlost se upalila iza prozora suterena još pre nego što se sinoć tama spustila na Zaliv. Da li je Vajld tu, pod njihovim nogama, improvizovao radionicu za rezanje T' Nianga, posao koji će čak i tako dobrom stručnjaku kao što je Vilamor, oduzeti dane i dane rada?

Pit ostaje uz prozor, da im čuva leđa. On i Armitadž moraju dalje, pa makar ovu kuću pretresli palac po palac. Jedino što ne smeju dopustiti to je da Vajld umakne sa dragocenim kamenom u džepu!

Na njegov znak, Armitadž naglo otvara vrata, vukući ih sebi. Jednim skokom ninđa izbija u hodnik iza njih, hitro pretražujući pogledom obe njegove strane.

Prazan je, ali se glasovi čuju sa stepeništa koje tamo na drugoj strani preseca vilu.

Ninđa trči u tom pravcu. Koraci ljudi koji trče niz stepenice odzvanjaju u iznenadnoj tišini.

Pucnjava napolju je prestala. Da li su to gonioci shvatili da nemaju više šta da gađaju ili im je neko naredio da se koncentrišu oko vile, sprečavajući izlaz svakome ko ne pripada Vajldovim ljudima?

Do stepeništa on mora preći put od skoro tridesetak jardi. Sluh mu govori da grupa od pet ljudi treba da siđe niz samo četiri stepenika da bi ga ugledala u uskom hodniku.

Oni će biti na oprezu. Jedan pogled na crnu senku koja im leti u susret biće dovoljan da bez razmišljanja otvore vatru!

Što znači da mora stići pre njih do ugla... mora!

I sam fantastično brz, Armitadž zastade za njim čitavih desetak stopa dok je prilika u crnom kostimu na fantastičan način ubrzavala svoje kretanje. Fantastičan za one koji još uvek ne poznaju mogućnosti ljudskog tela.

Ninđe do tančina poznaju funkciju svakog svog mišića i tetive, znaju način kako da usklade njihove pokrete da bi maksimalno iskoristili utrošenu energiju. Koordinacija pokreta druga je tajna brzine ninđi pred kojom bi i najbolji sprinteri sveta zbunjeno zastali, ne verujući onome što im govore oči i precizne štoperice...

Ninđa je bio samo na dva koraka od ugla kad prvi čovek iz bi iza njega.

Katana blesnu u tami i čovek kriknu u pokušaju da upozori ostale na opasnost.

U istom trenutku hodnik preplavi svetlost. Naglo se zaustavljajući, ninđa se nađe licem u lice sa petoricom protivnika sa već podignutim puškama...

* * *

Možda je neko hteo da pomogne Vajldovim ljudima kada je pritisnuo prekidač, ali je njegov potez imao potpuno suprotan efekat. Nijedan od njih nije imao dovoljno hitre reflekse da na trenutak sklopi oči i poštedi ih iznenadnog bleska od kojeg je teško brzo se oporaviti.

Onom prvom, zapravo, već je bilo svejedno. Pružajući ruku sa isukanim mačem, ninđa zadade hitar udarac koji je podsećao na ujed zvečarke. Probivši srce žrtve, katana se odmah vrati natrag, spreman na novi udarac.

Preostala četvorica zaurlaše; iako zaslepljeni, videli su dovoljno i puške se pokretoše u rukama sledeći siluetu u tamnoj odeći.

Padajući na koleno, ninđa zadade horizontalni udarac, povlačeći ruku tako da samo vrh mača prođe kroz meko ljudsko meso. Na taj način izgubiće najmanje vremena pošto jednim potezom otvori utrobu najbliže dvojice, a katana će u sledećem treptaju oka biti spreman na novi udarac!

Tela ljudi koje je pogodio ostadoše na mestu, još jedna prednost zbog koje ninđe više vole hladno oružje od vatrenog. Da je tu dvojicu oborio hicima iz pištolja, energija metka naprosto bi ih oduvala u stranu, otvarajući na taj način prostor za hice preostaloj dvojici.

Energija koju je oštro sečivo prenelo na tela dveju žrtava bila je praktično zanemarljiva i oni su umirali na nogama, zapanjeno bulјeći u sopstvena creva koju su im uz ljigav zvuk padala pred noge.

Zaklanjajući se iza njih, ninđa provuče ruku sa mačem iz među dva nepokretna tela; prodirući odozdo naviše, vrh mača projuri kroz rebra i na trenutak se zadrža u srcu sledeće žrtve.

Poslednji, peti čovek. Njegov prst već je na orozu, a imao je toliko prisustva duha da se vrati jedan stepenik naviše, otvarajući tako sebi bolji pogled na tu siluetu u crnom koja se tako fantastično hitro kreće pred njegovim zaslepljenim očima.

Rafal zagrme u uskom, akustičnom prostoru koji gotovo trenutno ispuni plavkasti barutni dim. Trepćući, čovek se naže napred da vidi da li je pogodio.

Još jedan nedostatak vatrenog oružja: u času kada se pritisne njihov okidač, meci neumoljivo slede putanju određenu samo položajem cevi. Nikakva sila više ih ne može skrenuti, kao što može naglo skrenuti vrh mača vođen rukom i voljom mačevaoca.

Odskočivši u stranu, ninđa zamahnu mačem odozgo naniže. Protivnik je predaleko, te-

la koja tek počinju da klize na niže još uvek ga delimično zaklanjaju, ali prvi udarac ne mo ra uvek da ubije. Sasvim je do voljno ako on eliminiše pretnju novog rafala.

Čovek ustuknu i osloni se le đima o zid stepeništa. Na blistavoj beloj svetlosti krv koja mu šiba iz patrljaka ruku ima grimiznu boju, ali je njegov po gled prikovan za nešto drugo: voštano-žute prste koji se još uvek refleksno grče oko drveta i metala puške na podu ispred njegovih nogu.

Armitadž stiže, kao vihor, za obilazeći tela što natapaju krvlju pod hodnika. Ruka sa nožem se podiže i spušta. I on je odbacio svoj automat za ljubav oružja koje je mnogo pouzdani je u bliskoj borbi.

Ninđa mu rukom daje znak da bude tih. Jedino što se, čuje, osim klokotanja krvi kroz isečene krvne sudove, jesu koraci Tabasko Pita koji im lagano prilazi, okrenut leđima, držeći na oku hodnik kojim su sva trojica došli.

— Dole ili gore? — pita Armitadž promuklo. Nosnice mu trepere, u njegovim očima ninđa vidi crvenkastu iskricu koja svakog časa može planuti.

— Dole — odgovori ninđa. Njegove oči već su otkrile sveže tragove u finom sloju prašine na stepenicama koje vode na niže. Nekoliko ljudi nedavno je prošlo ovuda, tako skoro da če stice prašine još lebde u vazdu hu.

Petorica koju su upravo savladali krenuli su na istu stranu, da svojim telima štite Vajlda dok ne skupi snage za efikasan protivudar. Ne smeju mu dati vremena da to zaista i učini.

— Ostani ovde, Pite. Imaš li municije?

Cereći se, Tabasko pokazuje otežale džepove svoje odeće. Njegovo nagaravljeno lice je u ekstazi dok na stepenik pored sebe kao jabuke ređa ručne bombe crnih, izbrazdanih košuljica.

— Samo ti produži, ortak! — kaže veselo. — Niz ove stepenice niko od njih neće doći iza tvojih leđa!

Armitadž već hita napred, njuškajući vazduh pred sobom. Kratki hodnik sa betonskim podom, potpuno prazan. Na njegovom kraju teška čelična vrata.

Cvrsto zatvorena. Armitadžova šaka bez uspeha pokušava da pokrene blokiranu kvaku.

Ninđa mu rukom daje znak da bude tih i prislanja uho na hladnu metalnu površinu.

Tihi glasovi, izobličeni napetošću i strahom. Oni unutra već znaju da je neko pred vratima. Ako u podzemnoj prostoriji po stoji telefon, oni koji su ostali napolju i u drugim delovima ku će uskoro će staviti na ispit Pitovu odlučnost da čuva leđa pri jatelju.

Pit ima povoljan položaj, ali ipak ne sme reskirati dugu bor bu u kojoj je prednost uvek na strani brojnijeg. Ova čelična vrata pred njima moraju biti otvorena u narednih nekoliko trenutaka.

Armitadž sa užasom na licu odstupa gledajući šta ninđa radi. Kao da se igra, on u podnožje vrata ređa svoje eksplozivne kuglice, iako mora biti svestan da će njihovo dejstvo u ovako uskom prostoru, sa svih strana ograničenom betonskim zidovima, biti strahovito.

Vrata će možda i izdržati taj novi atak, ali njih trojica — ni kako ne!

— Povući ćemo se u hodnik — kaže ninđa sa osmehom. — Dejstvo udarnog talasa neće tamo biti toliko opasno... Hajde, idemo!

Pit gunđa što mora pokupiti svoje igračke sa stepeništa, ali to čini hitro i revnosno. Zastavši sa poslednjom kuglicom u ruci, ninđa pogledom bira mesto gde će je zavitlati.

Tamo, na strani na kojoj je i brava. Efekti eksplozije nekoliko kuglica suviše su složeni da bi ih mogao brzo izračunati, ali je on gotovo siguran da će postići ono što želi.

— Dole! — zapoveda bacaju ći kuglicu iz ruke. On sam ostaje na nogama, čvrsto prljubljen leđima o zid.

Džinovska ruka odiže kuću nekoliko palaca u vazduh, a on da je ponovo spušta natrag. Ili se to njima samo čini...

Kao kroz topovsku cev, udarni talas hrli uskim hodnikom, noseći sve pred sobom. iako za glušen eksplozijom, ninđa čuje kako pred pritiskom pucaju vra ta duž hodnika, kako se prozor ska okna sručuju napolje.

Dim, gusti zagušljivi dim ispunjava hodnik, ali on već ponovo trči niz stepenište, siguran da se nije prevario. Škripa čelika po čeliku, znak da su vrata otrgnuta sa svog mesta i sada se njišu od potresa dok se udarni talasi eksplozije postepeno smiruju.

Tama je svud unaokolo; električna instalacija je oštećena, još jedna prednost sa kojom je računao kada je izazvao eksplo ziju.

Noć je pravi element ninđi. Tama.

U tami se oni snalaze kao mačke, spremne da zariju svoje kandže na prvi sumnjiv pokret protivnika...

Čuje iza sebe nečije tihe korake. Ne mora da se okreće i napreže oči u dimu. To je Armitadž, čvrsto rešen da ga nijednog trenutka ne ostavi samog.

U unutrašnjosti podzemne prostorije, iza naherenih vrata, neko stenje. Duboki glas muškarca koji se stidi svog bola.

Vajld ne može imati mnogo telohranitelja uz sebe. Jednostavno nije imao dovoljno vremena da ih okupi.

Vilamor će biti sa njim, možda još najviše dvojica ili trojica ljudi. Svi u šoku od eksplozije, ali sa tim ne sme pouzdano računati.

Oslanjajući se o zid, ninđa oprezno proviri kroz pukotinu između vrata i njihovog okvira. Unutra neće biti tako mnogo dima; svetlost što spolja dopire kroz prozorčiće otkriće mu bar one najvažnije detalje.

Velika prostorija, toliko velika da se njen zadnji kraj gubi u pomrčini. Ispreturan nameštaj, nakrivljene slike po zidovima, bilijarski sto koji kleči na polomljenim nogama...

Mesto koje je Vajld koristio za svoju zabavu pre nego što ga je pretvorio u improvizovanu radionicu za rezanje i glačanje dijamanata.

Čovek čije obrise ne vidi u tami, prestaje da jeca dugim, drhtavim izdisajem koji je već mnogo puta čuo.

Ma koliko ljudi Vajld imao u ovoj prostoriji, sada ima jednog manje...

Pružajući prste, ninđa oprezno hvata iskrzane ivice debelog lima, još tople od eksplozije. Negde u unutrašnjosti prostorije jasno se čuje zvuk zapinjanja oružja.

Nema vremena za oklevanje. Do ušiju mu dopire uzbuđeno disanje četvorice ljudi, šum sa svim dovoljan da precizno odredi njihov položaj.

Armitadž strpljivo stoji pored njega. Ne pokazuje nimalo želje da jurne u tamu, iako je gotovo sigurno da je T'Niang u blizini.

Snažan udarac nogom o čelični lim; udarac čiji odjek bi dugo odzvanjao podzemnom prostorijom, da odmah za njim ni je došao dvostruki rafal iz tame.

Meci dobuju po vratima, odbijaju se od zidova. Desna ruka ninđe diže se jednom, drugi put; dva šurikena hitaju kroz mrak prema mestima koja pokazuju plamičci na cevima oružja.

Jedan strelac umro je tiho. Drugi je vrisnuo prodorno, hi sterično, osetivši kako mu se jedan krak šurikena zariva u oko. Ne dovoljno duboko da sti gne do mozga i poštedi ga muka; energija čelične zvezde bila je delimično umanjena time što ovoga puta ninđa nije mogao da gađa direktno u cilj.

Da, moguće je. Moguće je pogoditi šurikenom gađajući ta ko da se krak zvezde najpre od bije od neke čvrste prepreke kao što je zid.

Ninđe to mogu...

Kao senka, Lesli skliznu kroz otvor vrata i pomeri se u stranu, oslanjajući se leđima o zid.

Sada već mnogo bolje razaznaje detalje u podzemnoj prostoriji. Razbijeni prozori izvlače dim kao visoki dimnjaci.

Jedno telo leži u blizini vrata, nepokretno. Kao i par nogu što štrči iza naherenog bilijarskog stola, odakle je maločas svetlucao plamen iz cevi.

Drugi strelac kleči van svog zaklona u uglu, stežući sa obe ruke pogođeno oko. U ovom tre nutku on ponovo otvara usta da bar donekle olakša sebi vriskom koji u sebi nema više ničeg ljudskog.

— Vajld! — kaže ninđa. — Gde si, Vajld?

Armitadž stiže kroz otvor za njim i staje uza zid na drugoj strani vrata. Ninđa čuje kako on njuši vazduh, uvlačeći kroz nosnice oštri zadah eksploziva, barutnog dima i krvi.

»Opet previše krvi za tebe, Armitadž«, misli. »Iako mi se ne čini da će ti to smetati...«

— Vajld! — kaže ponovo, oštrijim glasom.

— Vajld je... mrtav — odgovara neko iz tame. On vidi samo siluetu, zgrčeni oblik sitnog čoveka čiji govor ima španski naglasak.

— To si ti, Vilamor?

— Da, ja sam... Nećete mene ubiti, SENJOR... ja nemam ništa sa krađom safira, tako mi moje mrtve majke!

— Gde je kamen, Vilamor?

— Ovde... na stolu...

Ninđa čuje šuštanje odeće na Armitadžovom telu već pri prvom koraku koji je čovek-vuk načinio. Pod crnom kapuljačom

usne mu se razvlače u prezriv osmeh.

Armitadž je nestrpljiv da oseti T' Ninang među prstima. Kao da to može sprečiti ninđu da mu ga oduzme ako to poželi!

Blesak svetlosti sa tavanice iznenađuje Armitadža na pola puta i on naglo zastaje, okrenuvši prema ninđi bledo, napeto lice.

— Samo napred, Armitadž — kaže ovaj tiho. — Uzmi ga i donesi meni...

Neko je ponovo uključio osigurače uzdrmane eksplozijom i sada je čitava zgrada osvetljena. Preživeli Vajldovi ljudi ne žele više da slepo jure po tami iz koje vreba brza i nemilosrdna smrt.

Pogled ninđe kruži po sada osvetljenoj prostoriji, kao da izbegava pogled na ogromni kamen koji se hladno presijava na površini od žutog pliša.

Vajld je umro od čelične krhotine sa vrata koju mu je eksplozija zarila iskosa u vrat. Jednog od njegovih revolveraša šuriken je pogodio tačno u srce i taj je imao sreće; mnogo više od svog gazde i čoveka koji još uvek vrišti dok mu kroz prste curi pravi potok krvi.

Šćućuren uza zid iza svog radnog stola, Vilamor se trese čitavim telom. Njegov pogled prikovan je za Armitadžovo lice.

Ninđa ga ne može videti, ali nije teško naslutiti ono što Argentinac vidi, jer mu do ušiju dopire ono isto potmulo režanje koje je čuo već nekoliko puta.

Još jedan pogled po velikoj prostoriji. Ne, nema nikakvog drugog izlaza. Armitadž mora proći pored njega sa T' Niangom ako želi da izađe odavde.

Puške leže na podu, ali ih Armitadž neće podići. Do sada je morao shvatiti da je to preslabo oružje ako ti je protivnik jedan japanski ninđa.

Kratak rafal nad Leslijevom glavom, prodoran krik, a onda još potmula eksplozija ručne bombe čije krhotine pogađaju zidove i nešto mekše, tela neopreznih ljudi koji su krenuli osvetljenim hodnikom. Sve to nadjačava grohotni smeh Tabasko Pita, smeh čoveka koji uživa u onome što čini.

— Dođite, kučkini sinovi! — urla on. — Samo dođite! Hajde, šta još čekate?

Armitadž zastaje da se nekoliko trentuaka divi plavom sjaju T' Nianga, ali još ne pruža

ruku prema njemu. Njegovu pažnju privlači nešto drugo.

Vajld je morao biti ljubitelj starinskog oružja, ili je bar njegov dekorater smatrao da će takva jedna zbirka lepo izgledati na zidu iznad radnog stola.

Srednjovekovne sekire, halebarde, koplja.

Mačevi...

Zaobišavši sto, Armitadž dohvati jedan od njih, dugi riterski mač, težak sigurno dvadesetak funti. Ali, njegova oštrica blešti, pokazujući oštre ivice kad je čovek-vuk izvukao iz korica.

Fijuk sečiva. Siguran i precizan udarac koji otkriva da Armitadž nije početnik sa ovom vrstom oružja.

Vilamorova glava kotrlja se po podu, zaustavljajući se u lokvi krvi pred čovekom koji još kleči, pokrivajući jedno oko rukama. Više ne vrišti: drugo oko bulji u priliku koja mu se bez žurbe približava sa mačem u ruci.

Još jednom Armitadž podiže teško oružje sa obe ruke, nalik srednjovekovnom dželatu koji je dobro ispekao svoj zanat.

Ninđa lagano skida kapuljaču sa lica, osluškujući psovke koje tamo u hodniku Tabasko Pit dobacuje neodlučnim napadačima.

— Suviše krvi, Armitadž — kaže tiho. — To ne liči na tebe...

Armitadž reži, zarozane gornje usne. Crveni plamen pakla zaklanja mu zenice, a njegov glas jedva je razumljiv kada poče da govori.

— Čas je došao, ninđo. Sada smo ostali samo mi... ti, ja i T' Niang!

*
* *

Sa osmehom na licu, ninđa je osluškivao glasove iz prizemlja. Nekoliko rafala ponovo je odjeknulo, ali su oni bili ispaljeni iz bezbednih zaklona. Preživelim Vajldovim ljudima nije se žurilo u smrt.

Gromki glas Tabasko Pita i dalje im je dobacivao uvredu za uvredom, ali momci te vrste imaju debelu kožu. Neće na pasti pre nego štop ostanu sigurni da njihov napad ima realne izglede na uspeh.

A u međuvremenu...

Lesli načini nekoliko koraka napred, prelazeći polovinu rastojanja između sebe i Armita-

dža. Ovde ima više prostora za borbu mačevima, iako će mrtva tela i krv pod nogama obo jici stvoriti mnogo problema.

Posmatrao je kako se Armitadž približava. Dobar mačeva lac, govorio je svaki njegov po kret. Utoliko opasniji što ga sada vode instinkti zveri koja ga je odgajila, a ne hladni razum iskusnog borca.

Njegovi pokreti mogu postati nepredvidivi, naročito od trenutka kada shvati da oružje u njegovoj ruci nije dovoljno da se ozbiljnije suprotstavi jednom japanskom ninđi.

»Pripadnici kulta Mingin«, mislio je Lesli, »smatraju da su dostigli vrhunac u veštini borenja. Hteli to ili ne, oni potcenjuju svoje protivnike, a to je uvek veoma opasna navika...«

Setio se reči senseija Tanake dok je pogledom pratio kretanje Armitadžovog tela.

»Ninđucu je veština koja se neprestano razvija, sine moj«, govorio je. »Nikada nemoj verovati čoveku koji ti bude tvrdio da je nešto dovedeno do sa vršenstva...«

Još korak i čovek-vuk preći će u napad. Oružje u njegovoj ruci već se preteći diže.

Čovek za koga je taj mač nekada davno bio iskovan morao je biti pravi džin, ali je Armitadž zamahnuo njime kao da u ruci ima štapić od trske.

Pravovremeni skok u stranu ukloni ninđu sa putanje široke oštrice i ona prohuja na palac ispred njegovog lica.

— Ne čini to — reče on, oštro motreći pokrete Armitadževih stopala, koja će prva najaviti novi napad. — Ne zaboravi šta ti je rečeno: sve dok si blizu mene, živiš pod senkom smrti!

Armitadž ne odgovori. Ovako skoncentrisan na borbu, do puštajući zveri u sebi da nadvlada razum, možda je potpuno i zaboravio ljudski govor!

Katana fijuknu kroz vazduh, odbijajući novi udarac, zadat po svim pravilima veštine mačeva nja. Zvonki udar čelika o čelik odjeknu pod betonskim svodom, a plavkaste iskre nakratko zaplamsaše u vazduhu.

Armitadž zareža, unoseći svu snagu u novi udarac, odozgo na niže, udarac koji mora skršiti sečivo njegovog protivnika i iz ložiti njegovu glavu širokoj oštrici.

Ali se čelik katana pokaza tvrđim od čelika svog savremenika iskovanog u Evropi. Ni-

malo čudno, jer legenda o japanskim kovačima tvrdi da su oni najbolji uvek imali pomoć podzemnih sila; i da su njihove oštrice kaljene ljudskom krvlju!

Novi vihor iskri, ali Armitadžova ruka klonu, kao da je presečena. On gipko odskoči ko rak unazad, zagledan u kraću polovinu mača koja mu ostade u ruci. Samo na trenutak, grčeći lice, on je zavitla prema gla vi ninđe koji taj pokušaj izbeže lakim skokom u stranu.

Lesli preciznim pokretom vra ti katana u korice i zakorači prema stolu.

— Skloni mi se sa puta, Armitadž — reče. — Želim taj kamen, ne tvoju krv!

Nije bilo odgovora. Po drugi put u životu, zver je nadjačavala čoveka u ovom biću. Ovoga puta zauvek, jer je ninđa znao da tu zver mora ubiti ako želi da dođe do T' Nianga.

A vreme je izmicalo, kao sitni pesak sa obale jednom kroz vitke prste Sumiko...

Gore u prizemlju, pucnjava se ponovo pojačala. Eksplozija dve ručne bombe rekoše ninđi da je ponovo počeo ozbiljan napad na Pitovo uporište.

Režeći, Armitadž načini korak napred. Njegovi beli zubi blesnuše na svetlosti, on podiže ruke, savijajući prste kao kandže.

Reči ga neće više zaustaviti, jer on ih ne razume. Zver je najopasnija kada je saterana u ugao iz kojeg nema izlaska.

Zaurlavši kao vuk, Armitadž se baci napred, tako hitro da ninđa ne uspe da se izmakne. Ipak, Armitadžov nalet ne postiže svoj glavni cilj i ninđa ostade na nogama, zadržavajući ruke koje su se iznenađujućom snagom približavale njegovom vratu.

Iz blizine je crveni plamen u očima protivnika izgledao još strašnije, ali to nije prizor od kojeg jedan ninđa može uzdrhtati.

Postepeno popuštajući, on izvede Armitadža iz ravnoteže. Ovaj trijumfalno zaurla kad oseti da mu je vrat oslobođen stiska ninđe; trgnuo je glavu napred i beli zubi zvučno škljocnuše na delić palca od žile kucavice.

Bio je to rizik kojem se ninđa svesno izložio. Padajući na leđa, on zgrči noge, koristeći ih kao opruge kojima će Armitadžovo telo odbaciti visoko u vazduh.

Ovaj se, međutim dočeka na noge, kao mačka, ponovo pre-

teći raširenim prstima. Nekoliko sekundi kružili su jedan oko drugog vrebajući priliku za napad, ali je ninđa bio strpljiviji; njegovim pokretima nije gospodario ubilački bes zveri, već hladni razum mašine za ubijanje.

Naglo se sagnuvši, Armitadž zgrabi Vilamorovu glavu za dugu kosu i zavitla je ninđi u lice, zasipajući ga kapljicama krvi. Lesli se povi da izbegne udarac, znajući da Armitadž ponovo dolazi iskeženih zuba.

Zaustavio je njegov nalet udarcem nogom u lice, ali se nije zadovoljio time. Produžujući svoj skok izveden na jednoj nozi sa elegancijom balerine, on se stvori Armitadžu za leđima.

Čovek-vuk pokuša da se okrene, ali za to više nije bilo vremena. Pesnica ninđe, otvrdla od udarca o drvo starih hrastova oko škole senseija Tanake, sruši se kao malj na njegov potiljak.

Duboko uzdahnuvši, ninđa isprati pogledom telo koje se sruči na pod.

— Jednu želju sam ti bar ispunio, Armitadž — promrmlja, prilazeći stolu. — Ovoga puta nisam prolio ni kap krvi...

Plavi kamen bio je hladan pod njegovim prstima. Umotavajući ga u komad pliša na kojem je ležao, ninđa ga skloni u jednu od tajnih pregrada ispod svog širokog kožnog opasača.

— Gore, na vrhu stepeništa, ponovo je zavladalo zatišje puno napetosti. Lice Tabasko Pita bilo je mokro od znoja kada se okrenuo da cerenjem pozdravi prijatelja.

— Sve u redu, ortak? — upita. — Kamenčić je kod tebe?

— Jeste. Možemo da pođemo.

— Aha... čim se ti neuviđavni momci uklone sa našeg puta. Mnogo ih je, prokleti bili! Više nego što sam mislio da će ih biti!

— Izaći ćemo. Nije dobro jedino što ćemo morati da krenemo putem koji sam predvideo jedino kao krajnju mogućnost.

— Uhhh! — zastenja Tabasko. — Ako ti kažeš da nešto nije dobro, onda je stvar vrlo gadna...

— Upravo tako. Sići ćemo niz liticu do površine Zaliva.

— Niz...? Ti si lud! Ni muva ne može da siđe niz te stene! Proklet bio, od početka si to znao! Zato si tražio da onaj motorni čamac ostane usidren na milju odavde!

— Baš zato. Do đavola, Pite, džip je već izgorela olupina, a ako krenemo pešice opkoliće nas pre nego što pređemo pola milje!

— Pa šta? Pokokaćemo ih i mirno otići, boga mu!

— Sam si rekao da ih je suviše — podseti ninđa. — Imaš li još tih ručnih bombi?

— Samo još ove dve.

— A hoćeš da se probiješ kr oz obruč do zuba naoružanih ljudi — nasmeja se ninđa, oprezno izvirujući iza ugla hodnika. — Hmmm... oni tamo su podigli prave barikade, do đavola!

— Aha. Baš šteta što nemamo više protivtenkovskih rake ta!

— Neće nam biti potrebne. Odozgo, sa prvog sprata niko te nije uznemiravao?

— Ne, nije. Ova petorica koju si sredio bili su, izgleda, poslednji gore.

Sklapajući na trenutak oči, ninđa iz memorije dozva sliku neposredne okoline vile na morskoj strani.

— Ovako ćemo učiniti, Pite i napravićemo malo gužve ovde, tek koliko da znaju da smo još tu, a onda ustrčati na sprat i iskočiti kroz prozor na strani prema obali. Odatle do litice je svega pedesetak jardi.

— Do sada zvuči privlačno — progunđa Tabasko. — Samo... šta posle toga?

— Posle toga ćemo videti. U najgorem slučaju, ako odmah krenu za nama, skočićemo.

— U Zaliv? Sa ove litice? Ne, hvala!

— Nije više od stotinu dvadeset stopa — zamišljeno reče ninđa. — A voda je duboka u podnožju...

— Ne, hvala! — odmahnu Tabasko glavom. — Više volim da crknem izrešetan poštenim par čićima olova, nego da me grickaju morski rakovi!

— Ninđa se nasmeja. Znao je da Pit gunđa samo da bi nešto govorio i da će krenuti za njim, kad za to dođe trenutak. Dohvativši obe ručne bombe, on pogleda u Tabaska koji klimnu glavom dajući znak da je spreman.

Ispraznivši okvir svog automata, Pit ga baci na pod i potrča uz stepenice. Izvirujući iz zaklona, ninđa mu dade vreme na da odmakne.

Vajldovi ljudi su do sada sigurno postali nestrpljivi. Nije isključeno čak da je neki među njima čuo zveket odbačenog oružja i Pitove korake kako tutnje po stepenicama.

Ako sada krenu na juriš, on je spreman da ih dočeka, i ta-

ko svom prijatelju kupi još ne koliko dragocenih minuta...

Da... DA!

Najpre su zasuli čitav profil hodnika uraganskom vatrom, a onda krenuli napred, iskačući iza improvizovane barikade. Ninđa strpljivo sačeka još nekoliko sekundi, a onda izbaci obe ručne bombe istovremeno i bešumno potrča uz stepenice kojima je Pit otišao nekoliko trenutaka ranije.

U uskom hodniku dejstvo ek splozije biće užasno. Ne bi želeo da bude na mestu policajca i sudskih lekara koji će ujutru stići do ovog mesta da utvrde ko je koga ubio. Neće uspeti u tome, naravno, jer ključni svedoci će biti daleko; sem toga, imaće sasvim dovoljno posla da utvrde makar i tačan broj poginulih...

Vrata jedne prostorije na spratu zjapila su otvorena. Kroz otvoreni prozor na drugoj strani dopirao je vetar sa Zaliva.

Ninđa skoči, čak i ne zastavši da proceni koliko je duboko tle pod njim. Taj podatak, uz mnoge druge, bio je već ure zan u njegovoj memoriji.

Meko se dočekao na noge i odmah produžio u trku, osluškujući šta se događa u kući iza njega.

Neko je urlao u agoniji, ali nije uspevao da priguši energični glas čoveka koji je izdavao kratka, rečita naređenja. Oni su još uvek opasni i neće proći mnogo vremena pre nego što shvate kojim putem su im begunci umakli.

Pit je sedeo na samoj ivici litice, prebacivši noge u ponor. Okrenuo se da pogleda ko to dolazi kad mu je ninđa prišao.

— Baš je visoko — reče pro muklim glasom. — Đavolski visoko!

— Hoćeš da ja skočim prvi?

— Zašto? Da pokažeš kako si hrabriji od mene, proklet bio?

— Neee... samo da ti pokažem da je to izvodljivo...

— Znam da jeste. Još samo da nekako ubedim svoj želudac u to!

Ninđa se okrete prema osvetljenoj vili.

— Nemamo još mnogo vremena, znaš...

— U redu, u redu...

Pit se uspravi sa uzdahom na usnama.

— Obojica istovremeno, a?

— Ako ti tako hoćeš — sleže ninđa ramenima. — Da se opkladimo ko će prvi dotaknuti vodu?

— Ne, hvala. Moj profesor fizike znao je svoj posao. Spre

man, ortak? Na moju komandu... jedan...

Ninđa malo priteže opasač sa dragocenim kamenom u njemu. Nije ni želeo da gleda u ponor ispod svojih nogu.

— Dva...

Glasan uzvik iza njegovih leđa. Još jedan. Mora da je neko primetio njihove siluete na svetlijoj pozadini neba.

— Tri!

*
* *

— Dobro došao, Lesli Eldridže — reče Ramri. Pod sedim obrvama njegove oči su blistale. — Gde je tvoj saputnik?

— Morao sam ga ubiti, Ramri. Želeo je T. Niang samo za sebe. Ili bar slavu što će ga on vratiti na njegovo mesto u hramu.

— To sam i očekivao — klimnu starac glavom. — Mudar čovek uvek nastoji da udvostruči svoje izglede.

— Čaidži?

— Čaidži samo misli da je to njegova zamisao — nasmeja se starac. — Da nisam tako skroman, svi bi znali da je, zapravo, moja.

— To sam i pretpostavljao. Dovedi mi Sumiko, Ramri. Ne želim da ostanem u ovom kamenom zdanju ni trenutak duže nego što je potrebno!

— Uvek nestrpljiv! — uzdahnu starac. — Zar te ne zanima nagrada Devetorice mudrih?

— Nagrada? Jedino što sam od vas tražio jeste mogućnost da Sumiko i ja slobodno odemo odavde!

— To ćeš i dobiti. Ali... postoji više načina da se ode iz hrama Mingin, Lesli Eldridže.

Prsti ninđe pomilovaše dršku katana. Taj značajni pokret ne promače Ramriju.

— Šta su sada smislili naši mudraci? — podrugljivo upita Lesli. — Njihovo obećanje je bilo dvosmisleno, zar ne?

— Ne, nije. Oni su od početka znali da ćete vas dvoje iz hrama izaći samo u svojim vantelesnim oblicima. Nisi valjda pomislio da ćemo dopustiti da neko umakne odavde sa našom tajnom?

— Zapravo i nisam — sleže ninđa ramenima. — Jedino što nisam siguran da ćete uspeti da ostvarite to što želite.

— O, hoćemo! — nasmeši se starac. — Već si upoznao ove hodnike; dovoljan broj ljudi pre ili kasnije će te savladati.

Zato ti preporučujem da ne pružaš otpor. Time nećeš dobiti ništa... a prokockaćeš priliku da ovaj plan postojanja napustiš na najveličanstveniji mogući način!

Fantastični blesak u očima starca. Ako Ramri tako misli, onda šta može očekivati od ostalih pripadnika kulta!

— Veoma sam vam zahvalan — promrmlja ninđa prezrivo.

— A kakav je to način?

— Jednom godišnje mi prinosimo ljudske žrtve na oltar Mingin, Lesli Eldridže. Naša vera zahteva da žrtve ne budu obične, već ljudi koje svi vole, oni koji su učinili nešto krupno za sve nas. A ko to ovoga puta zaslužuje više od tebe?

— Ne znam. Ti. možda? Ovo je ipak bila tvoja zamisao, zar ne?

— Ti mi se podsmevaš! — uvređeno reče starac, odstupajući korak unazad.

— Da, Ramri. Smešan je način na koji pokušavate da sačuvate vaš kult koji je vreme davno pregazilo. Možeš biti uveren da on broji svoje poslednje dane. Poslednje sate, starče!

— To su prazne pretnje!

— Nisu prazne pretnje, i to ćete otkriti ako mi ovog časa ne dovedete devojku i ne otvorite nam put kroz klanac!

— Čak i kada bih to poželeo, sada bi bilo prekasno — reče Ramri. — Poslušaj...

Ninđa je taj šum čuo pre nego što ga je starac upozorio na njega. Šum mnogih nogu koje se sa dostojanstvenom sporošću kreću podzemnim hodnicima hrama.

— Oni dolaze po vas dvoje, Lesli Eldridže. Svući će vas, premazati mirišljavim uljima i vaša tela posuti zlatnim prahom, pre nego što vas dovedu do žrtvenika. Čaidži će otvoriti vaše grudi nožem od zlata i iščupati vam srca, jer srca moraju sagoreti prva na svetom plamenu, pre drugih, manje važnih delova tela. Posle toga..

— Hvala, program me ne zanima — prekide ga Lesli. — Naručito program koji će morati da bude otkazan u poslednjem trenutku. Skloni mi se s puta, Ramri; idem po svoju devojku...

Dve mršave ruke ščepaše ga za odeću, ali on s lakoćom raskide slabašni stisak .Odgurnuvši Ramrija u stranu, on žurnim korakom pođe prema središtu hrama, čim ga prvi zavoj hodnika ukloni starcu iz vidnog polja.

Glavna dvorana hrama posle dnje je mesto gde će ga tražiti. Imaće dovoljno vremena da izvede ono što je zamislio...

Mehanizam lifta pokrenuo se kada je dodirnuo jedan kamen u zidu. Stao je na sredinu ploče, ali mu je ovoga puta katana bio u ruci, umesto pred nogama.

Ista ona crvenkasta polutama, isti zadah sagorelog ulja kojim su održavali vatru na žrtveniku...

Središnja dvorana sada je bila gotovo prazna. Samo dva čuvara stajala su sa obe strane ulaznih vrata kroz koja je prodirala mutna svetlost još jednog kišnog dana.

Trgli su se kada su shvatili da iz podzemlja dolazi onaj kome je bilo suđeno da umre na žrtveniku. Zgledali su se, a potom uperili cevi svojih pušaka u njega.

— Hajde, pucajte — reče ninđa sa osmehom na licu. — Ubijte me i pokvarite Čaidžijevu svečanost!

Nije bio siguran da su razumeli njegove reči, ali su i sami morali znati da ne smeju pucati. Odbacivši puške, krenuli su prema njemu raširenih ruku u očiglednoj nameri da ga uhvate živog.

Zabacujući glavu, ninđa se zvonko nasmeja. Njih dvojica zaista veruju da će im to poći za rukom, ili...?

Napali su istovremeno, pokazujući zavidnu koordinaciju pokreta, ali ninđa s lakoćom izbeže prvi juriš. Udarci koje je zadao nisu bili nimalo naivni; kada je produžio svoj put prema ogromnim vratima od skupocenog drveta iza njega su ostala dva nepomična tela u sve širim lokvama krvi...

Odgurnuo je vrata i stao na ulazu u hram, posmatrajući ljude pred sobom.

Devetorica mudrih silazili su niz stepenice prema njemu. Čaidži na čelu, ostali korak ili dva iza njega. Ostatak svite, bolje rečeno garde naoružane automatskim puškama, tek se pojavljivao na vrhu stepenica.

— Čaidži!

Svi zastadoše, kao da su iznenada naleteli na nevidljivu prepreku. Čaidži se trže, zagledan u plavi kamen na ispruženom levom dlanu ninđe.

— Ovo je T' Niang, Čaidži. Doneo sam ti ga, kako si i tražio od mene, ali samo da bih doznao da nećeš održati svoje obećanje!

— Ja ću održati obećanje. Ti i devojka bićete slobodni!

— Izgleda da nismo mislili na istu vrstu slobode. Ne poričem da je smrt oslobođenje duše... ali se mojoj duši još uvek dopada da bude u ovom istom telu!

— Ti u toj stvari nemaš izbora, Lesli Eldridže — trijumfalno reče Čaidži. — Znamo da si opasan, ali nas je suviše. Uzećemo ti T' Niang a tebe spaliti na žrtveniku, zajedno sa devojkom!

— Ako to pokušate, vaša tajna biće otkrivena. Slušaj, Čaidži!

Pogledi odlutaše prema nebu sa koga se, negde iznad niskih oblaka, jasno čulo zujanje motora helikoptera.

— Moj prijatelj je gore, Čaidži. Ako se spusti još malo niže, pod oblake, ugledaće hram i načiniti snimke. Već sutra će ceo svet znati za njegov položaj! I za krov od zlata!

— Ne možeš nas prevariti, Eldridž! Mreža načinjena našim rukama štiti nas od pogleda odozgo.

— Za sada... ali šta ako ta mreža iznenada nestane?

— Nestane? Ti nisi čarobnjak sposoban za takva dela, Eldridž!

— Misliš? Ako bilo ko od vas načini ma i jedan korak prema meni, videćeš šta će se dogoditi!

Čaidži je oklevao, očigledno pokoleban uverljivošću reči onoga koji potpuno sam ima hrabrosti da prkosi čitavom kultu Mingin. U međuvremenu se prostor oko početka stepeništa ispunio i ninđa pređe pogledom po krugu bezizraznih lica.

Glasno se nasmejavši, Čaidži podiže ruku. Ljudi sa automatskim puškama spustiše se jednu stepenicu niže, pripremajući svoje oružje.

— Ne čini to, Čaidži! Ta greška nikada se više ne može ispraviti!

Čaidžijevo lice ostade nepokretno. Ljudi sa puškama silazili su, bez žurbe.

Ninđa podiže desnu ruku. Čak ni iz neposredne blizine ni je se mogla videti tanka, prozirna nit koja se od maskirne mreže nad hramom spuštala do ovog mesta.

Dobar deo noći utrošio je da pripremi ovo što će sada demonstrirati kutlu Mingin. Bio je ogroman posao obići čitavu mrežu dok unaokolo patroliraju do zuba naoružani ljudi. Ipak, uspeo je da to neprimećen obavi, da bi ga zora zatekla na ulazu u hram, gde je i sačekao Ramrijev dolazak.

Snažno povučena, svilena nit otvoriće poklopac male plastič-

ne posude sa specijalnom smesom fosfora koja će se upaliti čim dođe u dodir sa vazduhom. Najvažniji delovi mreže, oni koji je i drže razapetom, takođe su premazani smesom koju će i najmanji plamen lako upaliti. Nikakva kiša, pa čak i najjači monsunski pljusak više ne može sprečiti uništenje mreže...

— Gledaj, Čaidži — reče ninđa glasno. — Još ništa ne primećuješ?

Glasan uzdah, gotovo krik iz mnogo stotina grla istovremeno. Žućkasti plamičci zaigraše duž ivice mreže i ona se zatrese i poče da se uvija kao živo biće.

Kažu da je nebo uvek na strani hrabrih i preduzimljivih. Ili se to možda samo čini onima koji nemaju ni dovoljno hrabrosti, ni dovoljno preduzimljivosti.

Bilo kako bilo, nebo odabra upravo taj trenutak da novim naletom vetra raskrili omotač od vlažnih oblaka. Zraci sunca dotakoše mrežu, čineći nevidljivim plamen koji je lagano proždirao.

Nešto blesnu na plavetnoj pozadini. Kao malo sunce blistala je kupola helikoptera i jasno se videlo da se on brzo približava dolini i hramu u njoj.

— Smrt! — zaurla Čaidži, zabacujući ruke nad glavu. — — Smrt!

Jedan jedini urlik gneva nad čitavom tom ogromnom masom, mnogo većom nego što je to ninđa sa svog mesta mogao videti. Rulja jurnu niz stepenice. kao živi zid koji će pregaziti sve što mu se nađe na putu.

Sa osmehom na licu ninđa odskoči unazad, prema vratima hrama. Ti ljudi gore doživeće još poneko neprijatno iznenađenje. Lanac od nagaznih mina sada čini obruč oko čitavog hrama; prvi koji stignu do njih neće imati ni vremena da shvate šta se dogodilo.

Zalupio je za sobom teška vrata u času kada su odjeknule prve eksplozije, propraćene vriskom koji se dizao u nebo.

A sada dole, u podzemlje. Moraće prokrčiti sebi put sa mačem u ruci, izbaviti Sumiko i stići do mesta gde će doći i Tabasko Pit.

Ne...

Škripa kamena o kamen. Neko izlazi iz tajnog prolaza iza žrtvenika!

Stvorio se tu gotovo istog trenutka, sa isukanim mačem po kome se igra krvavo-crveni plamen.

— Les!

— Sumiko!

— Doveo sam ti je, ninđo! — užurbano je govorio Ramri, izlazeći iz podzemnog hodnika. — Shvatio sam da grešimo, uža sno grešimo! Idi s njom, što pre, prolaz do onog mesta gde smo se prvi put sreli sada je slobodan. Idi, ninđo...

Plavi kamen, odbačen iz ruke ninđe zakotrlja se po podu.

— Prekasno, Ramri — odgovori ninđa tiho. — Evo tvog ka mena, ispunio si svoj deo pogodbe.

— Prekasno?

— Mreža nad hramom uskoro će nestati i krov će, posle ko zna koliko godina, ponovo zablistati na suncu. Neka vam to bude pouka. Ramri, da poštujete onoga ko je snažniji od vas...

Povukao je devojku niz stepenice pre nego što je zaprepa šćeni starac uspeo bilo šta da progovori, zagledan u safir koji je ležao na podu nalik običnom, bezvrednom komadu obojenog stakla...

— Lesli... šta se dogodilo?

— Kasnije, devojčice! — on joj nežno obavi ramena. — Bilo ti je dobro?

— Da. Malo dosadno, jedino...

— Fino. Pit nas čeka. Sa helikopterom.

— Helikopterom! Ali...

— Ništa ne pitaj. Još nekoliko koraka i bićemo pored litice. On će tu spustiti lestvice. Imaš snage da se popneš?

— Dovoljno...

Istrčali su iz podzemnog pro laza i zaronili u šiblje, ne osvr ćući se na utišanu masu iza sebe.

Odblesak zlatnog krova, međutim, već je bojio vazduh davno neviđenom bojom. Motor helikoptera pobedonosno je gr meo dok su se lestvice njihale paralelno sa liticom.

Ninđa pomože devojci da se uzvere, bacajući poglede preko ramena. Hici iz automatske pu ške još uvek su ih mogli dostići i u poslednjem trenutku pretvo riti Čaidžijev poraz u pobedu.

Ali niko nije trčao za njima. Iz čitave gomile sveta oko hra ma nije se čuo ni glas, čak ni jecaji ranjenika koji su previjali na naglo ispražnjenom stepeništu.

— Les... šta se dole događa?

— Ne znam... stoje i ćute. Ta tišina zlokobno deluje.

Njišući se na vazdušnim strujama, helikopter naglo poveća visinu. Blesak zlatnog krova na trenutak ih zaslepi i svi tro je zakloniše oči rukama.

Upravo zato su i propustili trenutak kada je pod temelji-

ma hrama blesnuo žuti plamen, još intenzivniji od boja zlata po njegovom krovu.

Udarni talas eksplozije dostiže helikopter u času kad se našao nad samim grebenom i če lična ptica se zanjiha, gotovo gubeći ravnotežu.

— Pite! — vrisnu Sumiko.

— Sve je u redu, mala! — prostenja Tabasko, boreći se sa komandama. — I ovoga puta smo se izvukli... izgleda...

Ali su sve nove i nove eksplo zije odjekivale u temeljima hra ma, obavijajući čitavu dolinu oblakom gustog sivog dima, iz koga su tek povremeno izbijali crveni jezici plamena.

Helikopter je lagano kružio nad dolinom. Još satima, sve dok Pit nije upozorio da neće imati dovoljno goriva da stignu do Imfala.

— Idemo, Les — reče tiho Sumiko, stavljajući mu ruku na mišicu. — Dim se već odavno razišao... da je neko preživeo, do sada bismo ga morali videti.

— Oni su odabrali smrt — reče ninđa. — Smrt, umesto života. To ne mogu da razumem...

— Onda ti ipak nisi pravi, potpuni ninđa — šapnu devojka. — Možda je to zbog mene... i Pita... jer, sve prave ninđe takođe su odabrale smrt umesto života...

KRAJ

OSVETA JE CRNA

Mek Alister ga začuđeno pogleda.

— Ne razumem — sleže ramenima. — U trenutku kada smo samo korak do potpunog trijumfa, ti govoriš o opreznosti...

Glasford je jednom rukom trljao želudac, sa grčem na licu. Pogled mu je bio prikovan za crnu površinu.

— Palo mi je na pamet ono što je ninđa rekao? Mek Alister... Da je osveta — crna!

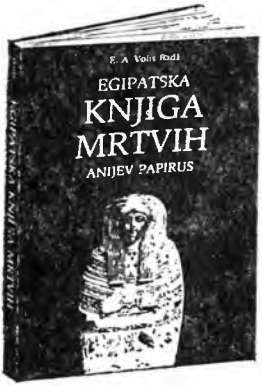

NOVO!

1. E. A. Volis Badž: EGIPATSKA KNJIGA MRTVIH — Anijev papirus. Namenjen da pokojniku osigura blagostanje u zagrobnom svetu. 300 str, ilustrovano. Cena 750.000 din.
2. E. A. Volis Badž: AMAJLIJE I TALISMANI. Urokljive oči, kabala i Drvo života, magični kvadrati, zodijak i astrologija. 460 str, ilustrovano. Cena 750.000 din.
3. E. A. Volis Badž: EGIPATSKA MAGIJA. Voštane figure, reči moći, bacanje čini, magične formule i proricanje. 190 str, ilustrovano. Cena 350.000 din.
4. ALBREHT DIRER — GRAFIKE. Melanholija, Vitez, smrt i đavo, Adam i Eva, ciklusi Apokalipse, Hristovih stradanja, Bogorodičnog života... Str. 190 velikog formata. Cena 750.000 din.
5. Inazo Nitobe: BUŠIDO — Kodeks samuraja. Put ratnika — knjiga zakona koji su sedam vekova upravljali životima samuraja. 160 str, ilustrovano. Cena 350.000 din.
6. KNJIGA SUDBINE — Staroegipatsko sredstvo za proricanje budućnosti. Savetnik koji vam otkriva najbolji postupak u svakoj prilici. 190 str, ilustrovano. Cena 350.000 din.

Knjige šaljemo pouzećem-plaćate poštaru prilikom prijema, kao i troškove poštarine. Cene garantujemo 20 dana od objavljivanja oglasa.

NARUDŽBENICA — NINĐA 78

Zaokružite brojeve knjige koje naručujete:

1 2 3 4 5 6

ime i prezime

ulica i broj

pošt. broj i mesto

Narudžbenice šaljite na adresu:
INTERMEDIA, pošt. fah 20—82, 11030 Beograd 8.

TRZ »KONEKS« 11 000 Beograd

ZBOG IZUZETNO VELIKOG INTERESOVANJA

– NOVA IZDANJA –

Knjige koje već čitaju desetine hiljada čitalaca
Proverite zašto?

1) NINJA – RATNICI SENKI
(Drugo izdanje)

2) TAJNA ORUŽJA NINJA
(Drugo izdanje)

Sve što se može znati o ninđama, njihovim tajnim veštinama i oružjima ... i još više od toga.
Cena 179.000 po primerku.
Obe knjige (komplet) 269.000 dinara.

3) KARATE U PRAKSI (I–III)
(Drugo izmenjeno i dopunjeno izdanje)

Kapitalno izdanje u tri toma (tri knjige) – sve znanje iz karatea na jednom mestu: sve tehnike, kate, sparing, borba, specijalna vežbanja, metodi vežbanja ...
Cena 198.000 dinara.

4) NINJA, KUNG–FU, BRUCE LEE
(Treće izmenjeno i dopunjeno izdanje)

Veliki majstori: Majkl Dudikof – »Američki ninđa«, Bruce Lee i ostali.
Šta je stvarno a šta nemoguće?
Primenite u sopstvenom vežbanju.
Izuzetno bogato ilustrovano.
Cena 169.000 dinara.

Poslednja prilika za nabavku – ograničen tiraž

NARUDŽBENICA
(T. N. 009–CP/33)

TRZ »KONEKS«
11 050 BEOGRAD 22
Pošt. fah 52

Ovim neopozivo naručujem:
1) NINĐA – RATNICI SENKI ..... kom. po ceni od **179.000 din.**
2) TAJNA ORUŽJA NINĐA ..... kom. po ceni od **179.000 din.**
– Komplet po ceni od ..... **269.000 din.**
3) KARATE U PRAKSI (I–III) ..... kom. po ceni od **198.000 din.**
4) NINĐA, KUNG–FU, BRUCE LEE ..... kom. po ceni od **169.000 din.**

Naručene knjige (knjigu) ću platiti pouzećem – poštaru prilikom prijema.
Ispunjenu narudžbinu pošaljite na naš pošt. fah.

prezime i ime

mesto

ulica i broj

TRZ »KONEKS« 11 000 Beograd